ΔΡ. 20 **ΘΗΣΑΥΡΟΣ** № 204

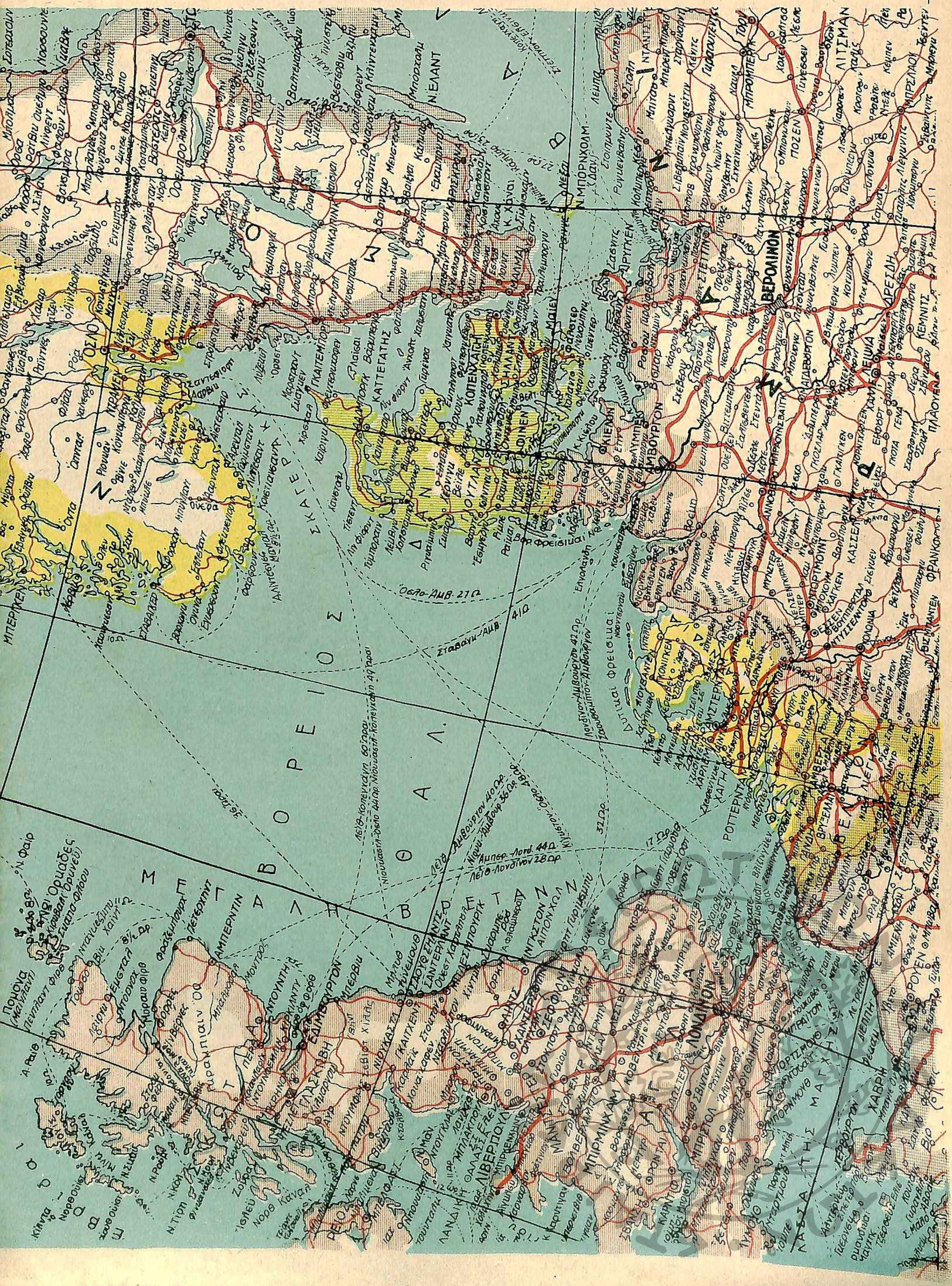

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

(ΕΚΔΟΣΙΣ 1942)

Τὰ κέρδη (εἰς μετρητά):

1ος Λαχνὸς	Δραχμαὶ	5.000.000
2ος »	»	3.000.000
3ος »	»	2.000.000
4ος »	»	1.000.000
6 Λαχνοὶ	»	2.100.000
14 »	»	700.000
126 »	»	1.260.000
Σύνολον κερδῶν:	Δραχμαὶ	15.060.000

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

Οἱ τυχηροὶ τῶν πρώτων λαχνῶν

ΤΟΥ «ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

τῆς κληρώσεως 15 Ἰανουαρίου 1942:

Κα ῎Ελλη Καραβᾶ (Λευκωσίας 54) Ἀθῆναι	Δραχ. 3.000.000
Κος Γερ. Ἀνδρεᾶτος, κλητὴρ Ὑπ. Ἐθν. Ἀμύνης	» 2.000.000
Κος Ἐμμ. Ι. Ἐμμανουὴλ (Ἀφροδίτης 34) Π. Φάληρον	» 1.000.000
Κος Στεφ. Χάτζας (Ἀγ. Κων/νου 21α) Ἀθῆναι	» 500.000

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα λαχείων καὶ ἐφημεριδοπώλας

ΚΛΗΡΩΣΙΣ: 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1942

Ἱδρυτὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομαί: Ἐτησία Δραχ. 1000
Ἑξάμηνος » 500

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967

ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 204 ◆ ΑΘΗΝΑΙ 17 ΜΑΪΟΥ 1942 ◆ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 20

Αὐτοκτονίες

῎Αλλοτε — τὸ θυμόσαστε χωρὶς ἀμφιβολία —
τὸν μῆνα αὐτόν, ποὺ ἀνθίζουνε τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα,
ἐπιδημίαν εἴχαμε ἀπὸ αὐτοκτονίας
για λόγους αἰσθηματικούς.
Καὶ βλέπαμε μετά τινος εὐλόγου ἀγωνίας
τοὺς νέους τοὺς ρωμαντικούς,
ὅσους ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἦσαν ἀπελπισμένοι,
νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν ζωήν, ἀπογοητευμένοι
χάριν ἐκείνης τῆς σκληρᾶς
ποὺ τὰς στιγμὰς τὰς τρυφερὰς
στοῦ εἰδυλλίου τὴν ἀρχὴν ἀφθόνως παρεχώρησε
κι' ὕστερα ἀδιαφόρησε.
Μὰ μέσα στοὺς αὐτόχειρας τὴν πρώτη τὴ μερίδα
— αὐτὸ τὸ βλέπαμε ἐμφανῶς εἰς τὴν ἐφημερίδα —
τὴν εἴχανε τὰ θήλεα τὰ αἰσθηματικά,
ποὺ τὴν κινίνην ἔπαιρναν, θαρρεῖς, μὲ τὴν ὀκᾶ.
Ἀπεπειρᾶτο τραγικῶς κάποιο γλυκὸ πρωῒ
ἡ καϋμενοῦλα ἡ Λιλὴ νὰ θέση τέρμα στὴ ζωὴ
γιατὶ τὴν ἄφησε ὁ Ντιντῆς σκληρῶς κι' ἀνοικτιρμόνως
φερόμενος ὡς ὄνος.
Ἀπεπειρᾶτο ἡ Λουλοῦ — στ' ἀλήθεια κι' ὄχι ἀστεῖα —
γιατὶ ἔμαθε πὼς ὁ Κοκὸς τῆς ἔκανε ἀπιστία.
Ἀπεπειρᾶτο κι' ἡ Κικὴ νὰ γίνη μακαρίτισσα
— ἂν κι' ἤτανε περήφανη πολὺ καὶ ψηλομύτισσα —
διότι ἐθεώρησεν ὡς προσβολὴν μεγάλην
νὰ τὴν ἀφήση ὁ φίλος της καὶ νὰ τραβιέται μ' ἄλλην.
Κι' ἐνῶ στοὺς κήπους ἄνθιζαν γαρύφαλα καὶ βιόλες,
ἀπεπειρῶντο συνεχῶς νὰ τὰ τινάξουν ὅλες,
μεγάλες καὶ μικροῦλες,
κυρίες μὰ καὶ δοῦλες.
῎Ετσι περνοῦσε ὁ Μάϊος, ὁ μὴν ὁ τρυφερός,
ποὺ ἀπεκλήθη ἐπιτυχῶς μῆνας αἱματηρός.
Κι' ἔτσι, λοιπόν, διαβάζαμε πὼς ἕνα δεσποινάριον
κατέπιεν ὁλόκληρον κινίνης σωληνάριον,
πὼς ἄλλη μὲ εἰσιτήριον μονάχα ἕνα τάλληρο
ἔπαιρνε τὸν ἠλεκτρικὸ κι' ἐπνίγετο στὸ Φάληρο,
πὼς ἄλλη ἔπαιονε σουμπλιμὲ κι' ἄλλη ἀκουαφόρτε
— ἀντὶ νὰ βρῆ ἕναν ἄλλονε ν' ἀρχίση νέο κόρτε —
κι' ἄλλη πασαλειβότανε μὲ μιὰ ὀκᾶ μπενζίνα,
ἔθετε πῦρ καὶ ὕστερα τὴν ἔκλαιγε ἡ Ἀθήνα.
Αὐτὰ ἐγίνοντο ἄλλοτε — καθὼς θὰ ἐνθυμῆσθε —.
Μὰ φέτος ἦρθε ὁ Μάϊος — αὐτὸ μὴν τὸ ἀρνῆσθε —
κι' ἀκόμα δὲν διαβάσαμε καμμιὰν αὐτοκτονία.
Δικαίως, ὅθεν, ἀποροῦν ὅλοι κι' ἀναρωτιοῦνται
πὼς ἔγινε καὶ κόπασε ἡ φοβερὴ μανία
κι' αὐτοκτονίες ἐρωτικὲς ποσῶς δὲν σημειοῦνται.
Κατὰ τὴν γνώμην μας, λοιπόν, οἱ λόγοι εἶνε δύο:
Κι' ὁ πρῶτος λόγος εἶνε πὼς τώρα ἕνα πλᾶσμα θεῖο
ὅλη τὴ μέρα σκέπτεται μονάχα τὸ στομάχι
καὶ ποῦ μυαλὸ γιὰ νάχη
στὶς ἀπιστίες τοῦ Κοκοῦ, ποὺ οὔτε κἂν τὶς προσέχει.
Γιὰ τέτοια μικροπράγματα, γιὰ κείνην πέρα βρέχει.
Καὶ λησμονεῖ τοῦ φίλου της τὴ φοβερὴ σκληράδα
μπροστὰ σὲ μιὰν ἀχνίζουσα κι' ὡραία φασολάδα.
Κι' ἰδοὺ καὶ λόγος δεύτερος: Κατὰ πληροφορίας
ἀναμφιβόλους, ἔλειψαν τὰ μέσα αὐτοχειρίας.
Κι' ἂν θέλη μιὰ ἀνόητη ποὺ ἀπ' τὸν πόνο σβύνει
ν' αὐτοκτονήση παίρνοντας τὴν κλασσικὴ κινίνη,
χρειάζεται πεντήκοντα τοὐλάχιστον δισκία,
ποὺ δὲν τὰ δίνουν βέβαια ἔτσι τὰ φαρμακεῖα.
Κι' ἔτσι ἡ μικρὴ θ' ἀναγκασθῆ ἐτούτη τὴ φορὰ
νὰ τὰ ζητήση μοναχὰ στὴ μαύρη ἀγορά,
ὅπου θὰ τῆς ζητήσουνε γι' αὐτὰ χρήματα τόσα
ποὺ πρέπει τὰ χιλιάρικα νὰ τὰ γεννάη σὰν κλῶσσα.
Γι' αὐτὸ καὶ τῆς ἀπόπειρας τὴν σκέψιν θὰ ἀφήση
ἀπείρως συμφερώτερον εὑρίσκουσα νὰ ζήση.
Καὶ μόνο τοῦ πνιξίματος ἡ λύσις ἀπομένει
ἀλλὰ κι' αὐτὴ εἶν' ἀρκετὰ παρακινδυνευμένη,
διότι στὸν Ἠλεκτρικὸ πάντα παρατηρεῖται
τόσο φρικτὸς συνωστισμός, ποὺ θὰ ὁμολογήσετε
πὼς δὲν ἀξίζει, δεσποινίς, δεινῶς νὰ στριμωχθῆτε
διὰ ν' αὐτοκτονήσετε...
Ἀφήνω ποὺ κι' ἂν θέλετε ἐσεῖς καλὰ καὶ σώνει,
ἴσως νὰ μὴ μπορέσετε νὰ μπῆτε στὸ βαγόνι.
Κι ἔτσι περνᾶ ὁ Μάϊος χωρὶς αὐτοκτονίας,
ἄνευ δραμάτων τραγικῶν καὶ ἄνευ ἀγωνίας.
Καὶ ἂν σκεφθῆ μιὰ δεσποινίς, ἀπὸ καϋμὸν μεγάλον,
ν' αὐτοκτονήση ἐρωτικῶς, ἂς εὕρη κἄναν ἄλλον.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἡ ἀφράτη δεσποινὶς ποὺ κατέβαινε τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου-ζωντανὸς πειρασμός, εἶχε: μαῦρα μάτια, μαῦρα μαλλιά, μελαχροινὸ δέρμα καὶ δυὸ ἐληὲς κατάμαυρες στὸ μάγουλο. Ἐπὶ πλέον, φοροῦσε κι' ἕνα μεταξωτὸ φορεματάκι μαῦρο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσε ἕνα σύνολον ἀξιοθαύμαστον. Δικαίως, λοιπόν, ἐστράφη καὶ ὁ μικρὸς ἀλήτης, ποὺ πάντοτε ἐκπροσωπεῖ τὸ λαϊκὸ πνεῦμα καὶ τῆς εἶπε:

— Γυναῖκα εἶσαι σύ, παιδί μου, ἢ μαύρη ἀγορά!..

Καὶ φαίνεται πὼς ἔτσι ἦταν. Γιατὶ παρακάτω ἐθεάθησαν ἀρκετοὶ να τὴν...καταδιώκουν.

ΠΙΑΝΑ

Πολλὰ πιᾶνα πωλοῦνται τελευταίως στὴν Ἀθήνα Πολλὲς οἰκογένειες ἐσκέφθηκαν ὅτι μποροῦν μὲν νὰ ζήσουν χωρὶς πιᾶνο, ἀλλὰ ὄχι καὶ χωρὶς φαΐ. Καὶ τὰ ἐπούλησαν. Καὶ τ'ἀγοράζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴ δύναμι καὶ ἀνακάλυψαν αὐτὸν τὸν καιρὸ ὅτι τὸ πιᾶνο τοὺς εἶνε ἀπαραίτητο. ῎Ετσι, δὲν ἔμεινε σχεδὸν περιβόλι τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς χωρὶς ν' ἀποκτήση τὸ πιᾶνο του. Καὶ τώρα ἡ καλλιέργεια τῶν λαχανοκήπων θὰ γίνεται συνοδεία μουσικῆς. Δὲν ἔχομε καμμιὰν ἀντίρρησι. Φθάνει νὰ μὴν προσθέσουν καὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς μουσικῆς στὶς ἀγγινάρες καὶ τὰ κρεμμυδάκια.

ΑΝΑΠΤΗΡΕΣ

῎Αλλοτε δὲν ἦσαν ἐν χρήσει. Τώρα ὅμως μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς δὲν ὑπάρχει Ἀθηναῖος χωρὶς αὐτὸ τὸ ἐκνευριστικὸ ἐργαλεῖο πυροδοτήσεως στὴν τσέπη. Κι' αὐτὸ τὸ καταραμένο ἐργαλεῖο ἔχει καταστρεπτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων νεύρων, μὲ τὰ καπρίτσια του καὶ τὴν ἐπιμονή του νὰ μὴν ἀνάβη καὶ νὰ χαλάη κάθε τόσο: Πότε δὲν ἔχει βενζίνη, πότε ἔχει λυώσει ἡ πέτρα, πότε ἔχει τελειώσει τὸ φυτῆλι, πότε ἔχει χαλάσει το «ροδάκι», πότε ἔτσι τοῦ ἀρέσει καὶ δὲν ἀνάβει. Καὶ ὁ κάτοχός του ἀναγκάζεται νὰ τὸ ὁδηγῆ κάθε τόσο στὸν ἐπισκευαστὴ «ἀναπτήρων καὶ στυλογράφων», ὅπου διαδραματίζονται χαριτωμένες σκηνές:

— Πέτρα ἔχει — ἔλεγε προχθὲς ἕνας ἀτυχὴς κάτοχος ἀναπτῆρος στὸν ἐπισκευαστὴ — βενζίνα ἔχει, φυτῆλι ἔχει, γιατί διάολο δὲν ἀνάβει;

—Ἀφῆστε τον καὶ θὰ τὸν κυττάξωμε, ἀπήντησε ὁ ἐπισκευαστής.

Θὰ τὸν παραδώση «ἐν τάξει» καὶ μετὰ δυὸ μέρες ὁ ἀναπτήρας θὰ ξαναρχίση τὰ δικά του.

— Τόσα πείσματα δὲν μοῦ κάνει οὔτε ἡ γυναῖκα μου!, ἔλεγε ἕνας ἄλλος κάτοχος ἀναπτῆρος. Δὲν ξέρετε τί τραβάω μὲ δαῦτον! Τὸν ἔχω πάρει χίλιες δραχμὲς καὶ μοὔχει στοιχίσει ἄλλες τρεῖς σὲ ἐπισκευές!

— Καὶ γιατί δὲν τὸν πετᾶς;

— Γιατὶ εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ὡς ποῦ θὰ φτάση τὸ πεῖσμα του!

Καὶ ἐζήτησε σπίρτο γιὰ ν' ἀνάψη τόν... ἀναπτῆρα.

ΦΘΗΝΑ ΕΙΔΗ

Ὑπάρχει ἕνα εἶδος ποὺ δὲν ἀκολούθησε τὸ στρατοσφαιρικὸν ἀερόστατον τῶν ὑπερτιμήσεων. Καὶ ξέρετε ποιὸ εἶνε; Το ἀνδρικὸ καπέλλο! Τὸ κάλυμμα αὐτὸ κάθε κεφαλῆς — πλήρους ἢ κενῆς — μόλις ἐφιλοτιμήθη νὰ ἰδῆ τὴν τιμήν του τριπλασιαζομένην. Καὶ εἶνε περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ ἕνα καπέλλο χρειάζεται κανεὶς τόσα χρήματα, ὅσα καὶ γιὰ δύο μαντήλια.

— Φτηνὰ τἄχομε — ἔλεγε ἕνας ἔμπορος ἀνδρικῶν εἰδῶν — ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀγοράζει.

— Γιατί;

— Γιατὶ τὸ καπέλλο δὲν εἶνε πιὰ εἶδος οὔτε ἑκατοστῆς ἀνάγκης. ῞Ενας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κεφάλι σήμερα δὲν δίνει οὔτε ἕνα ἑκατοστάρικο γιὰ νὰ πάρη καπέλλο. Τί νὰ τὸ κάνη;...

Κι' ἔτσι, λόγῳ τῆς μὴ ζητήσεως, οἱ ρεπούμπλικες παραμένουν στὰ ράφια τῶν καταστημάτων, βυθισμένες μὲ μελαγχολία στὴ μετριοπάθεια τῶν τιμῶν τους.

ΜΟΥΣΕΙΑ

— Τὰ μισὰ μαγαζιὰ τῆς Ἀθήνας μετετράπησαν σὲ ζαχαροπλαστεῖα, ἔλεγε κάποιος προχθές.

— Καὶ τὰ ἄλλα μισά; τὸν ρώτησαν.

— Καὶ τὰ ἄλλα μισὰ σὲ μουσεῖα!

Κι' αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Βλέπει κανεὶς ἐμπορικὰ καταστήματα, κτηματομεσιτικὰ γραφεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, ὑποδηματοποιεῖα καὶ παντὸς εἴδους ἄλλα μαγαζιά, ποὺ εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ἔργα τέχνης: Ζωγραφικοὺς πίνακες, μπιμπελό, σπάνια σερβίτσια, ἀκριβὰ ἀνθοδοχεῖα καὶ ἄλλα εἴδη τέχνης, ποὺ τὰ ξεκάνουν ὅσοι τὰ ἔχουν γιὰ νὰ τὰ μετατρέψουν σὲ τρόφιμα. Δὲν εἶπε, λοιπόν, καμμιὰ ὑπερβολὴ ὁ συμπολίτης ἐκεῖνος, ποὺ ἐπρότεινε στὴν παρέα του:

— Πᾶμε μιὰ βόλτα ὡς τὰ μουσεῖα;

— Ποιὰ μουσεῖα;

— Τὰ μαγαζιὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀδελφέ! Θὰ ἰδοῦμε ἕνα σωρὸ ἔργα τέχνης, χωρὶς νὰ πληρώσωμε εἰσιτήριο!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΠΑΙΤΕΙΑ

Πολλὲς πρωτότυπες καὶ περίεργες μέθοδοι ἐπαιτείας ἔχουν ἀνακαλυφθῆ, προοριζόμενες νὰ σᾶς ἀναγκάσουν νὰ βάλετε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ νὰ τὸ ἀνασύρετε μὲ τὸ σχετικὸν δεκάδραχμον. Ἰδοὺ καὶ ἕνας. ὁ πρωτοτυπότερος ἴσως.

Ἐνῶ βαδίζετε ἀνύποπτος στὸ δρόμο, σᾶς πλησιάζει ἕνας γηραιὸς ἄνθρωπος, προσπαθῶν νὰ διατηρήση τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς ἀξιοπρεπείας του, σᾶς προτείνει ἕνα λευκὸ χαρτὶ μὲ μαῦρα γράμματα καὶ σᾶς λέει:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, εἶνε ἕνα ποίημά μου. Ἀγοράζοντες αὐτὸ τὸ ποίημα, μὲ βοηθεῖτε...

Πολλοὶ βοηθοῦν χωρὶς νὰ πάρουν τὸ ποίημα, ἄλλοι βοηθοῦν λαμβάνοντες καὶ τὸ ἀριστούργημα. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι ὁ γηραιὸς αὐτὸς ἄνθρωπος θὰ εἶνε ὁ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς ποιητής, ποὺ ἐκέρδισε χρήματα ἀπὸ τὰ ποιήματά του. Καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ τοῦ τὰ διαβάζουν...

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ — Τί ἔχει, γιατρέ;
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ — ῏Ω, τίποτε. Μιὰν ἐλαφρὰ ἀδυναμία!

Ζανὲτ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ ταχυδρόμος ἔφερε γιὰ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Λεμερέ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τους, κι' ἕνα γράμμα ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ τὴν Ζανέτ, εἶπε ὁ κ. Λεμερὲ ποὺ καθόταν στὸ τραπέζι κι' ἔπινε τὸ πρωϊνό του ρόφημα.

Ἡ γυναῖκα του πῆρε τὰ γυαλιά της, ἐκάθησε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἀπέναντι ἀπ' τὸν ἄνδρα της κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ γράμμα τῆς κόρης της

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας — τὸ σπίτι τους ἦταν χτισμένο στὴν ἀκροθαλασσιά, σ' ἕνα προάστειο τῆς Μασσαλίας — ἔμπαινε ἕνα δροσερὸ ἀεράκι.

Τὸ γράμμα ὡστόσο τῆς Ζανέτ, ἀντὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήση, τοὺς ἐλύπησε. Ἡ κόρη τους τοὺς ἔγραφε πὼς ἦταν καλά, μὰ πὼς οἱ πολλὲς ἀσχολίες ποὺ εἶχε στὸ Παρίσι, δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ πάη νὰ περάση κοντά τους ἕνα μῆνα, ὅπως τοὺς εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Ἔ, μὴν κάνης ἔτσι!, εἶπε ὁ κ. Λεμερὲ στὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται, θὰ πῆ ὅτι δὲν μπορεῖ. Μόλις μπορέση, θὰ ἔρθη

— Μὰ θὰ τῆς ἔκανε καλὸ ν' ἀλλάξη τὸν ἀέρα της... Διαβάζει πολὺ στὸ Παρίσι καὶ κουράζεται.

— Ἐκείνη θέλησε νὰ σπουδάση νομικά..

Κι' ὁ Λεμερὲ ἐξεδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, προσπαθῶντας νὰ διασκεδάση καὶ τὴ δική του λύπη.

Ἡ κ. Λεμερὲ ἀναστέναξε, ἔβαλε τὸ γράμμα τῆς Ζανὲτ στὴν τσέπη της, πῆρε τὸ ἐργόχειρό της κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ πληροφορηθῆ ἀπ' τὸν ἄνδρα της τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνος τῆς ἐδιάβαζε κάθε μέρα τὸν «Μικρὸ Μασσαλιώτη». Σήμερα, ὅμως, ἡ καλὴ γυναικοῦλα δὲν ἐπρόσεχε. Ὁ νοῦς της ἦταν στὴν κόρη της. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶδε ἦταν τόσο ὠχρή... Ὁ θαλασσινὸς ἀέρας θὰ τὴν ὠφελοῦσε πολύ.

— Ἔ, ποῦ ἔχεις τὸ μυαλό σου; εἶπε ὁ κ. Λεμερὲ διακόπτοντες τὸ διάβασμα.

Κι' ἐσυνέχισε νὰ διαβάζη μεγαλοφώνως τοὺς τίτλους τῆς πρώτης σελίδος.

Ἔπειτα ἔρριξε διὰ ματιὰ στὶς «Εἰδήσεις τῆς ἡμέρας» καὶ κατόπιν τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὰ «Μικρὰ τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸ Παρίσι». Μηχανικὰ ἐσυνέχισε τὴν ἀνάγνωσι:

«... Μιὰ κυρια, ἐνῶ διήρχετο τὴν λεωφόρον Ὀρλεάνης, αἰφνιδίως...»,

— Τί ἔκανε λοιπὸν ἡ κυρία αὐτή; τὸν ἐρώτησε ἡ γυναῖκα του βλέποντας ὅτι ὁ ἄνδρας της διέκοψε ἀπότομα τὸ διάβασμα.

Ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπήντησε. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ ἐργόχειρο κι' ὅταν τὸν εἶδε, ἀνατρίχιασε. Τῆς ἐφάνηκε σὰν ξένος. Πρώτη φορά, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πανδρεύθηκαν, τὸν ἔβλεπε τόσο ἀλλαγμένον. Ὁ Λεμερὲ εἶχε γίνει ἄσπρος σὰν τὸ πανί. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του εἶχαν ἀλλοιωθῆ. Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχθῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες, τὰ χείλη του ἔτρεμαν.

Ἡ κυρία Λεμερὲ ἔκανε νὰ τρέξη κοντά του, νὰ τὸν βοηθήση.

— Τί ἔχεις, Ἀλμπέρ; ἐφώναξε. Δὲν αἰσθάνεσαι καλά;

Ἐκεῖνος, ὅμως, ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς ἔκαμε νόημα νὰ μὴν προχωρήση. Τὸ βλέμμα του ἐφανέρωνε τρομερὴ ἀγωνία.

— Μὰ τί ἔπαθες ἐπὶ τέλους; ἐξηκολούθησε ἡ γυναῖκα του. Λέγε, λοιπόν! Θὰ μὲ τρελλάνης!...

Ὁ Λεμερὲ ξαναπῆρε τότε τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη μὲ ἀδύνατη φωνή:

«... Μία κυρία, ἐνῶ διήρχετο τὴν λεωφόρον Ὀρλεάνης, αἰφνιδίως παρεσύρθη ἀπὸ ἕνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον. Ἡ ἀτυχὴς νέα συνεθλίβη οἰκτρῶς. Ἐξέπνευσεν ἐπὶ τόπου. Ἐξηκριβώθη ὅτι ὀνομάζεται Ζανὲτ Λεμερὲ καὶ ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Κρεσσόν...»

Ἡ μητέρα, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἀνάγνωσι, ὀρθή, ξανάπεσε στὴν καρέκλα της, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυό της χέρια. Σὲ λίγο, ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρός της ἔφθασε καὶ πάλι στ' αὐτιά της, ἀλλὰ σὰν σβυσμένη ἠχώ, σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ ἕναν ἄλλον κόσμο:

— Ἡ εἴδησις δὲν ἐτελείωσε. Ἔχει καὶ συνέχεια:

— «Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δυστυχήματος ἡ κυρία Ζανὲτ Λεμερὲ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της ἕνα βρέφος δύο μηνῶν, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ θαύματος, ἀνετινάχθη μακρύτερα καὶ δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτε..»

Ἡ κυρία Λεμερὲ σηκώθηκε τότε ὄρθια.

— Δὲν εἶνε ἡ Ζανέτ μου! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ Ζανέτ μου!, ἐφώναξε.

— Κι' ὅμως αὐτὴ εἶνε!, ἐτραύλισε ὁ ἄνδρας της. Τὸ ἴδιο ὄνομα, ἡ ἴδια διεύθυνσις... Ἐξ ἄλλου, μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ ἄλλο...

— Ποιό ἄλλο;

— Νά, ὅτι δὲν θἄρχόταν νὰ περάση μαζί μας ἕνα μῆνα... Φαίνεται πώς...

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ ἄφωνοι. Ἡ κατάπληξίς τους τοὺς εἶχε κεραυνοβολήσει. Δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ σκεφθοῦν τίποτε

Ἡ Ζανέτ, λοιπόν, εἶχε σκοτωθῆ!.. Καὶ ἄφηνε πεθαίνοντας, ἕνα παιδί!.. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ποὺ τὸ θεωροῦσαν οἱ γονεῖς της τὸ ἠθικώτερο καὶ ἡσυχότερο πλᾶσμα τοῦ κόσμου, εἶχε γνωρίσει, στὸ καταραμένο Παρίσι, τὸ δρᾶμα τῆς ἀγάπης, τῆς μητρότητος καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, χωρὶς ἀμφιβολία, ἀφοῦ δὲν εἶχε κάμει ποτὲ συζήτησι στὴ μητέρα της γιὰ τὴν ἱστορία αὐτή, ἀφοῦ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ φύγη ἀπ' τὴν πρωτεύουσα καὶ ν' ἀφήση μόνο τὸ παιδάκι της..

Ποτὲ δὲν θὰ ἐμάθαιναν αὐτοὶ τί ἔγινε, οὔτε καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ τὴν παρεπλάνησε. Ὡστόσο, ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ ἐπροτίμησε νὰ ὑποστῆ τὶς συνέπειες τῆς ἀτιμώσεως, παρὰ νὰ ἐξαφανίση τὸ παιδί της.

Μιὰ σκέψις ἐπέρασε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς κυρίας Λεμερέ. Τί ἦταν τὸ παιδὶ αὐτό; Ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι; Εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πάση τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ ξαναδιαβάση μόνη της τὴν εἴδησι. Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε βρέφος, χωρὶς νὰ προσδιορίζη τὸ φῦλον.. Καὶ τὰ τυπωμένα γράμματα ἐθύμισαν τόσα πολλὰ στὴ μητέρα, ὥστε ἐπέταξε τὴν ἐφημερίδα κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της.

Ἔκλαψαν κι' οἱ δυὸ μαζί, χωρὶς νὰ βγάζουν λέξι ἀπ' τὸ στόμα τους.

Σὲ λίγο, ἡ κυρία Λεμερὲ ἐσηκώθηκε πρώτη κι' ἀνέβηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἐπέρασε κάμποση ὥρα χωρὶς νὰ φανῆ. Ὁ ἄνδρας της ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη μόνος του τὴ μοναξιὰ σὲ τέτοιες στιγμές, ἀποφάσισε ν' ἀνέβη κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ἰδῆ τί κάνει. Τὴν βρῆκε νὰ ἑτοιμάζη τὶς βαλίτζες της. Τὰ συρτάρια τῆς σιφονιέρας ἦσαν ἀνοιχτὰ καὶ ἄνω-κάτω...

— Τί κάνεις; τὴν ἐρώτησε.

Ἐκείνη ἐγύρισε καὶ τὸν ἐκύτταξε παράξενα.

— Δὲν ἐκατάλαβες ἀκόμη; ἀπήντησε. Ἑτοιμάζω τὰ πράγματά μας.. Μόλις προλαβαίνομε τὸ τελευταῖο τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ φθάσωμε ἐκεῖ ἐγκαίρως, νὰ φροντίσωμε γιὰ τὴν κηδεία της... Ἄλλωστε, μὴν ξεχνᾶς καὶ τὸ παιδί... Ποιὸς ξέρει σὲ τί χέρια βρίσκεται τώρα; Δὲν θέλω νὰ μοῦ τὸ ἀρρωστήσουν...

Κι' ὁ Λεμερὲ εἶπε κι' αὐτός.

— Θυμήθηκα πὼς ἔχομε στὴ σοφίτα φυλαγμένη καὶ τὴν κούνια τῆς Ζανέτ. Πάω νὰ τὴν κατεβάσω μιὰ στιγμή... Θὰ φωνάξωμε νὰ μᾶς τὴν βάψουν καὶ θὰ γίνη σὰν καινούργια.

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἄφθονα στὰ μάγουλά τους.

Καὶ ὅμως, ἕνα ὠχρὸ χαμόγελο ἐζωγραφίστηκε στὰ χείλη τους, μὲ τὴ σκέψι ὅτι δὲν θὰ ἔμεναν ἔρημοι καὶ ὁλομόναχοι στὰ γεράματά τους καὶ ὅτι θὰ εἶχαν κοντά τους τὸ ἐγγονάκι τους, νὰ τοὺς θυμίζη τὴν ἄλλη, τὴ νεκρή, τὴ Ζανέτ..

ΖΑΝ ΛΕΜΠΑ

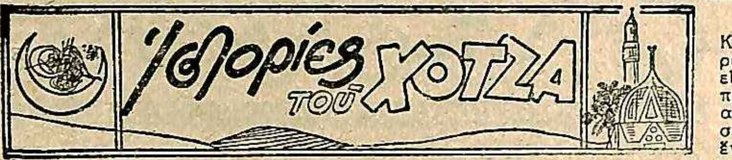

Ἱστορίες τοῦ Χότζα

Πλούσιο ὄνειρο

Μιὰ νύχτα ποὺ κοιμόταν ὁ Χότζας εἶδε ὄνειρο πὼς κάποιος φίλος του τοῦ ἐχάριζε ἐννηὰ φλουριά, κι' αὐτὸς εἶχε στήσει γερὸ καυγᾶ μαζί του, γιατὶ ἀπαιτοῦσε νὰ γίνουν δέκα.

— Δέκα θὰ μοῦ δώσης!. ἔλεγε.

Ἐπάνω σ' αὐτὸ ὅμως, ἄνοιξε τὰ μάτια του, καὶ εἶδε πὼς δὲν εἶχε τίποτε στὰ χέρια του. Τότε τἄκλεισε πάλι ἀμέσως, ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐφώναξε:

— Ἔλα, δὲν πειράζει! Δός τα κι' ἂς εἶνε ἐννηά! Συμβιβάζομαι!

Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐπερίμενε...

Τὸ ζώδιο

Ἕνας φίλος του, ρώτησε κάποτε τὸν Χότζα:

— Σὲ ποιὸ ζώδιο γεννήθηκες;

— Στὸ ζώδιο τοῦ τράγου, ἀπήντησε ὁ Χότζας.

— Τέτοιο ζώδιο δὲν ὑπάρχει!, εἶπε ὁ φίλος του. Μήπως κάνεις κανένα λάθος;

— Νὰ σοῦ πῶ, εἶπε ὁ Χότζας. Μικρὸς ποὺ ἤμουνα, θυμᾶμαι τὴ μητέρα μου ποὺ μοὔλεγε πὼς γεννήθηκα στὸ ζώδιο τοῦ Αἰγόκερω.

— Ἄ! Τώρα μάλιστα!, εἶπε ὁ φίλος Στὸ ζώδιο τοῦ Αἰγόκερω νὰ λές, ὄχι τοῦ τράγου. Γιατὶ Αἰγόκερως θὰ πῆ κατσικάκι.

— Βρὲ βλάκα. ἀπήντησε ὁ Χότζας, πενῆντα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Ἐγώ, ποὺ ἤμουνα παιδί, ἔγινα γέρος μὲ ἄσπρα γένεια καὶ τὸ κατσικάκι δὲν γίνηκε ἀκόμη τράγος;

Ὅσο ἄξιζε τὸ πούλησε

Χότζα, μιὰ ποὺ κατεβαίνεις στὸ παζάρι νὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ πουλήσης ἕνα πουκάμισο ποὺ ἔχω; εἶπε μιὰ μέρα στὸν Χότζα ἕνας χωριανός.

— Νὰ μοῦ τὸ δώσης, ἀπήντησε. Τοὔφερε, λοιπόν, τὸ πουκάμισο.

— Τὤχεις ἀγορασμένο, ρώτησε ὁ Χότζας.

— Ὄχι... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια τὄχω κλεμμένο ἀπὸ καιρό...

— Δικός σου λογαριασμός, εἶπε ὁ Χότζας.

Καὶ κατέβηκε στὸ παζάρι. Ἐκεῖ ποὺ ἐγύριζε ὅμως καὶ ἐχάζευε, κάποιος ἔξυπνος λωποδύτης τοῦ τὤκλεψε, χωρὶς νὰ τὸ πάρη εἴδησι. Ὁ Χότζας ἐγύρισε στὸ χωριό.

— Τὸ πούλησες τὸ πουκάμισο; τὸν ἐρώτησε ὁ χωριανός του.

— Τὸ πούλησα!, ἀπήντησε ὁ Χότζας

— Πόσο;

— Ὅσο τὤχες ἀγοράσει κι' ἐσύ!.. Ὥστε δὲν ἔχεις νὰ παίρνης γρόσι!

Γιὰ νὰ μὴν τοῦ δίνη βάρος

Κάποτε ὁ Χότζας ἐγύριζε ἀπὸ τὰ χωράφια του στὸ σπίτι, καβάλλα ἐπάνω στὸ γάϊδαρό του. Ἕνας χωριανός του τὸν εἶδε καὶ τὸν καλησπέρισε. Ἀντελήφθη ὅμως τὸν Χότζα ποὺ εἶχε στὸν ὦμο του ἕνα ταγάρι μὲ λαχανικά

— Μὰ δὲν μοῦ λές, Χότζα, ρώτησε μὲ ἀπορία. Μιὰ ποὺ εἶσαι ἐπάνω στὸ γάϊδαρό σου, γιατὶ δὲν τοῦ κρεμνᾶς τὸ ταγάρι, ἀλλὰ τὤχεις ἐσὺ στὸν ὦμο σου;

— Αἴ!, ἀπήντησε ὁ Χότζας. Γιατὶ νὰ κουράζεται ὁ καϋμένος. Φτάνει ποὔχει ἐμένα στὴ ράχη του, νἄχη καὶ τὸ ταγάρι;..

Στὸ χαμάμ

Ὁ Χότζας πῆγε στὸ χαμάμι γιὰ νὰ κάνη λουτρό. Μὰ τὸ προσωπικὸ δὲν τὸν περιποιήθηκε καθόλου. Ἐκεῖ τοῦ δώσανε ἕνα παληὸ σεντόνι, μιὰ κουρελιασμένη πετσέτα καὶ τὸν ἀφήσανε νὰ πλυθῆ μόνος του.

Ὁ Χότζας δὲν ἔκανε κανένα παράπονο. Κι' ὅταν ἔφευγε, ἄφησε μιὰ ὁλόκληρη λίρα γιὰ μπαξίσι τῶν ὑπηρετῶν. Ἦταν ἕνα ἡγεμονικὸ δῶρο, ποὺ οὔτε οἱ πλούσιοι τῶδιναν.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Χότζας ξαναπῆγε στὸ χαμάμ. Καὶ οἱ ὑπηρέτες τσακίστηκαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ νὰ τοῦ κάνουν ἕνα σωρὸ τσιριμόνιες.

Φεύγοντας κατόπιν, ὁ Χότζας ἄφησε στὸ δίσκο μονάχα ἕνα γροσάκι. Τότε οἱ ὑπηρέτες ἀπόρησαν καὶ ρώτησαν

— Μόνο ἕνα γροσάκι, Χότζα;

— Ναί, ἀπήντησε ὁ Χότζας. Τὸ γροσάκι εἶνε γιὰ τὴν περασμένη φορὰ ποὺ ἦρθα. Κι' ἡ λίρα ποὺ ἄφησα τότε εἶνε γιὰ τὴ σημερινή!

Γάϊδαρος μὲ προσόντα

Μιὰ μέρα, ὁ Χότζας ἀπεφάσισε νὰ πουλήση τὸν γάϊδαρό του. Τὸν παρέδωσε, λοιπόν, σ' ἕναν ντελάλη καὶ τοὔπε νὰ τὸν διαφημίση. Ὁ ντελάλης, γιὰ νὰ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων ποὔθελαν ν' ἀποκτήσουν ἕναν γάϊδαρο, ἄρχισε νὰ χτυπάη τὸ κουδοῦνι καὶ νὰ φωνάζη, ἐκθειάζοντας τὶς χάρες του.

Εἶπε, λοιπόν, πὼς ἦταν ἥμερος, δυνατός, γρήγορος, νέος στὴν ἡλικία καὶ πρὸ παντὸς οἰκονομικὸς στὸ φαῒ καὶ πὼς δὲν ἔτρωγε ἕναν περίδρομο, ὅπως τ' ἄλλα γαϊδούρια.

Ἀκούοντας αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους, πολλοὶ μαζεύθηκαν γύρω καὶ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν ποιὸς θὰ πρωτοαποκτήση ἕναν τέτοιο ἐξαιρετικὸ γάϊδαρο. Καὶ διαρκῶς ἀνέβαζαν τὴν τιμή του.

Παράμερα στεκόταν κι' ὁ Χότζας. Κι' ὅταν ἄκουσε τὸν ντελάλη ν' ἀραδιάζη ὅλες αὐτὲς τὶς χάρες ποὺ εἶχε ὁ γάϊδαρός του, ἐπίστεψε πὼς πραγματικὰ τὸ ζῶο του εἶχε ὅλα αὐτὰ τὰ προτερήματα καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀφήση νὰ τοῦ φύγη ἕνα τέτοιο κελεποῦρι. Ἄρχισε, λοιπόν, κι' αὐτὸς νὰ παίρνη μέρος στὴ δημοπρασία. Ἐπρόσφερε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους κι' ἔτσι ὁ γάϊδαρος κατακυρώθηκε σ' αὐτόν.

Ἔπειτα πῆρε τὸ γάϊδαρο καὶ γύρισε στὸ σπίτι του μὲ ὕφος θριαμβευτικό. Ἐκεῖ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία στὴ γυναῖκα του.

Καὶ ἡ γυναῖκα του ἐθαύμασε τὸν Χότζα γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του. Κι' ἔπειτα εἶπε:

— Ἔκανα κι' ἐγὼ μιὰ ἐπικερδῆ πρᾶξι, Χότζα

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἐπιτυχία της. Ἕνας πλανόδιος ζαχαροπλάστης περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της πουλῶντας παστοκύδωνο. Γιὰ νὰ τὸν γελάση λοιπὸν καὶ νὰ τὸν κλέψη στὸ ζύγι, στὸ τάσι τῆς ζυγαριᾶς ποὺ ἔβαζε τὰ δράμια, ἡ Χότζαινα ἔρριξε τὰ χρυσᾶ της βραχιόλια ποὺ τ' ἄφησε βέβαια καὶ δὲν τὰ πῆρε πίσω, γιὰ νὰ μὴν καταλάβη ὁ ζαχαροπλάστης τὴν κατεργαριά. Ἔτσι ἐγέλασε τὸ ζαχαροπλάστη καὶ τὸν ἔκλεψε στὸ παστοκύδωνο.

Ὁ Χότζας ἐνθουσιάστηκε μ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία τῆς γυναίκας του καὶ ἐφώναξε:

— Μπράβο, γυναῖκα! Ἐγὼ μὲ τὸ γάϊδαρο κι' ἐσὺ μὲ τὰ βραχιόλια σου, τὰ πήγαμε μιὰ χαρά. Ἂν ἐξακολουθήσωμε τὸ ἴδιο, γρήγορα θὰ γίνωμε πλούσιοι!

Τὸ φεγγάρι στὸ πηγάδι

Ἕνα βράδυ μὲ φεγγάρι, ὁ Χότζας κατέβηκε νὰ βγάλη νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἔσκυβε, εἶδε τὴν ἀντανάκλασι τοῦ φεγγαριοῦ στὸ νερὸ καὶ εἶπε:

— Ἀλλάχ! Τὸ φεγγάρι ἔπεσε μέσα στὸ πηγάδι! Πρέπει νὰ τὸ βγάλω τὸ καϋμένο, νὰ μὴν πνιγῆ!

Ἔδεσε, λοιπόν, ἕνα τσεγγέλι στὴν ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ καὶ τὤριξε στὸ πηγάδι. Προσπαθοῦσε πολλὴν ὥρα νὰ πιάση τὸ φεγγάρι, ὡς ποὺ στὸ τέλος, τὸ τσιγγέλι πιάστηκε σὲ μιὰ πέτρα τοῦ πηγαδιοῦ.

— Δόξα σοι ὁ θεός!, εἶπε ὁ Χότζας κατευχαριστημένος. Τὤπιασα!

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τραβάη γιὰ νὰ τὸ βγάλη. Μὰ τὸ σκοινὶ ἔσπασε. Κι' ἐνῷ ὁ Χότζας τραβοῦσε μὲ δύναμι, ἔπεσε ἀνάσκελα στὴ γῆ. Πέφτοντας, εἶδε τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανὸ καὶ φώναξε:

— Δόξα σοι ὁ θεός! Κόπιασα πολύ, χτύπησα τὸ κεφάλι μου, μὰ τὄβγαλα τὸ καϋμένο τὸ φεγγάρι.

Ἡ χήνα

Εἴπανε μιὰ μέρα στὸ Χότζα ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζαν μαζί του:

— Χότζα! Μιὰ χήνα περνᾶ!

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα; εἶπε ὁ Χότζας.

— Στὸ σπίτι σου τὴν πᾶνε! τοῦ ξανaεῖπανε.

— Καὶ τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς; τοὺς ἀποκρίθηκε.

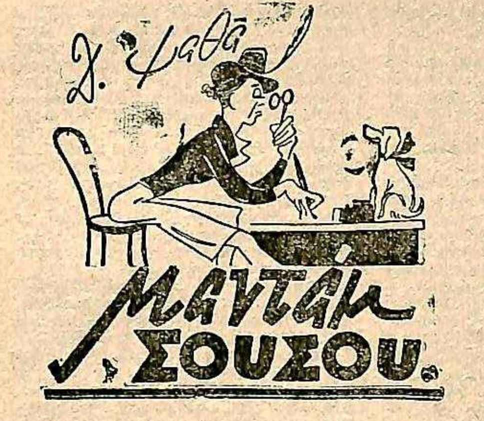

Ἡ τελευταία ἐλπὶς

— Ὤ, καλημέρα σας!

— Καλημέρα, πτωχουλα...

— Τί γίνεσθε, μαντὰμ Σουσοῦ. Πόσο καιρὸ ἔχομε νὰ σᾶς δοῦμε... Καὶ σᾶς ἀποθύμησε ὁ Ἀριστειδάκης μου καὶ ὅλο ρωτάει καὶ ξαναρωτάει γιὰ σένα.

Ἡ κυρία ποὺ μιλοῦσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὴ μαντὰμ Σουσοῦ ἦταν μιὰ παληὰ γειτόνισσά της, κάτοικος τοῦ περιφήμου «πτωχοκομείου» τῆς κυρὰ Μαρίκας. Δεσποινὶς τότε λαμπρὴ καὶ ἀγαθὴ καὶ θαυμαστή, κατὰ τὰ ἄλλα εἶχε περάσει αἰσίως τοὺς τριανταπέντε Μ. ΐους καὶ ὅμως ὁ νυμφίος δὲν εἶχε χτυπήσει ἀκόμη τὴν πόρτα τοῦ νυμφῶνος της. Γιατὶ ὅλοι οἱ γαμβροὶ σκόνταφταν ἐπάνω στὴν πελωρίαν τῆς μύτην τῆς δεσποινίδος Ἀριστέας. Μόνον ὅμως ἡ θεὰ τύχη εἶνε στραβὴ καὶ δὲν ἐπρόσεξε τὴν μύτην τῆς ἀτυχοῦς γεροντοκόρης, Ἐξ οὗ καὶ τὴν ἔκανε νὰ κερδίση ἕνα σπίτι τοῦ λαχείου τῶν Συντακτῶν, ἔκτοτε δέ, ἡ δεσποινὶς Ἀριστέα, νύμφη πολύφερνος, ἄρχισε νὰ καίη τὶς καρδιὲς τῶν Βουθουλαίων. Ἀλλὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀριστέα ἔκτοτε, πολὺ ὀρθῶς κάνουσα, ἐσήκωσε τὴν πελωρίαν μύτης της ψηλὰ καὶ ὠσφραίνετο τοὺς γαμβρούς. Ὁ ἕνας τῆς ἐμύριζε, ὁ ἄλλος τῆς ἐβρώμαγε, ὅπου τελικῶς συγκατετέθη νὰ πανδρευθῆ τὸν κύριον Ἀριστειδάκη, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐγκατεστηθε τὴν φωλεάν της εἰς τὸ τυχερὸ σπίτι τοῦ λαχείου τῶν Συντακτῶν. Ἔγινε, λοιπόν, κυρία, ἄλλαξε συνοικίαν καὶ ἐπῆρε τὴν ἀνάλογη πόζαν.

— Πῶς ἔτσι

— Ἄστα μαντὰμ Σουσοῦ.

— Καὶ πῶς περνᾶς τώρα πτωχοῦλα;

— Δὲν εἶμαι καθόλου πτωχοῦλα, μαντάμ. Τὸ σπίτι μου σήμερα κάνει πέντε ἑκατομμύρια δραχμὲς καί, ἀντιλαμβάνεσθε, εἴμαστε λιγάκι ἑκατομμυριοῦχοι κι' ἐμεῖς τὴν σήμερον. Ὠλεβο-άρ.

Καὶ ἄφισε σύξυλη τὴ Σουσοῦ. Ὕψιστε Κύριε! Πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωή της τὴν ἐπάθαινε ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα ἀπὸ μιὰ τσοκαρία. Αὐτὴ ποὺ περιφρόνησε κυρίους! Αὐτὴ ποὺ περιφρόνησε ἀριστοκράτας! Αὐτὴ ποὺ δὲν ἐξιππάστηκε ἀπὸ ἑκατομμύρια! Αὐτὴ ποὺ συνεκλόνισε ὅλο τὸ Κολωνάκι καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν πολυτάραχη ζωή της! Αὐτὴ ποὺ εἶδε νὰ τῆς φιλοῦν τὸ χέρι καὶ νὰ γονατίζουν μπροστά της κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας! Αὐτή, ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα, ἡ τέως μαντὰμ Σουσοῦ Καντακουζηνοῦ τῆς ἀριστοκρατίας, κάτοικος τῆς ὁδοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Κολωνακίου, νὰ περιφρονηθῆ ἀπὸ μία πτωχὴ γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ καὶ τσοκαρία! Ἦταν ἀφάνταστο αὐτὸ νὰ τὸ σκεφθῆ κανείς. Καὶ ποῦ ὠφείλετο ὅλη αὐτὴ ἡ διαγωγή; Εἰς τὸ λαχεῖο Συντακτῶν.

Ὤ!

Πολὺ τὸ σκέφθηκε αὐτὸ τὸ πάθημά της ἡ Σουσοῦ. Ἔτσι, μὲ ἕνα λαχεῖον ποὺ δὲν στοιχίζει περισσότερο ἀπὸ μερικὲς ψωροδραχμὲς νὰ βρίσκεται ξαφνικὰ κανένας κάτοχος ἑκατομμυρίων. Ἄναψε ἡ Σουσοῦ. Καὶ ἀπόρησε. Καὶ ἡ φλογερή της φαντασία ἄρχισε νὰ καλπάζη. Καὶ εἶδε πάλι τὸν ἑαυτό της νὰ ἐπανέρχεται στὶς παληές της δόξες. Εἶδε τὸν ἑαυτό της νὰ ἐπιστρέφη στὸ Κολωνάκι. Εἶδε τὸν ἑαυτό της νὰ ἀλωνίζη τὴν Ἀθήνα μὲ κοῦρσες. Εἶδε τὸν ἑαυτό της νὰ ἀνοίγη τὰ σαλόνια της καὶ νὰ δέχεται τὴν ἀριστοκρατίαν. Εἶδε τὸν ἑαυτόν της πάλι μὲ τὰ χρυσᾶ τὰ φασαμαίν, μὲ τὴν ἀριστοκρατικὴ σκυλίτσα της, μὲ τοὺς σωφὲρ καὶ τοὺς μαγείρους καὶ τοὺς ἀρχιμαγείρους της.

Ἦταν τόσο τρομερὴ αὐτὴ ἡ ἐποχὴ μὲ τὶς δυσκολίες της. Καὶ οὔτε ἡ μαύρη ἀγορὰ τοῦ Παναγιωτάκη τὴν παρηγοροῦσε, οὔτε τὰ λίγα χιλιάρικα ποὺ ἔβγαζε στραπατσαρισμένα ἀπὸ τὶς τσέπες του ὁ λαϊκός της σύζυγος. Ὄχι! Δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῆ μιὰ τέτοια ζωὴ καὶ νὰ περνᾶ τὶς ἡμέρες της μέσα σ' αὐτὴ τὴν τραγωδίαν.

Ἕνα λαχεῖο!

Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, σήμερα τὸ λαχεῖο τῶν Συντακτῶν; Νὰ κερδίση τὸν πρῶτο ἀριθμό;

— Παναγιωτάκη.

— Τ' εἶνε ζαργάνα μου;

— Γνωρίζεις ἐὰν λειτουργῆ ἀκόμη τὸ λαχεῖο τῶν Συντακτῶν, ὅπου μοιράζει μέγαρα καὶ σπίτια;

— Ὑπάρχει.

— Καὶ μοιράζει ἀκίνητα;

— Μοιράζει ἑκατομμύρια, Σουσοῦ. Ἅμα βγῆς παραέξω θὰ δῆς. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει ἕνα ἑκατοστάρικο καὶ κερδίζη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς πέντε ἑκατομμύρια δραχμές.

Ἀνέκαθε ἡ λέξις ἑκατομμύρια τὴν ἠλέκτριζε τὴν Σουσοῦ. Ὄχι, πὼς ξιππαζόταν ἀπὸ τὰ χρήματα, ὄχι δά. Τὰ χρήματα δὲν τῆς ἔκαναν ποτὲ ἐντύπωσι καὶ ὅταν τὰ εἶχε τὰ πετοῦσε μὲ τὶς χοῦφτες. Ἀλλὰ ἔβλεπε σ' αὐτὰ τὸ μέσον μὲ τὸ ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ αὐτὴ τὴν τραγωδίαν τῆς «ντεκαντάνς» καὶ νὰ ἀνυψωθῆ πάλι σ' ἐκείνους τοὺς ρόδινους οὐρανοὺς τῶν ὀνείρων της.

Οὔτε συζήτησις, λοιπόν, Τὸ λαχεῖο τῶν Συντακτῶν ἦταν ἡ τελευταία της ἐλπίς. Ἐὰν τὸ ἐκέρδιζε θ' ἄξιζε τὸν κόπον νὰ ζῆ. Ἂν δὲν τὸ κέρδιζε δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συνεχίση αὐτὴ τὴν ἀθλίαν καὶ ταπεινή της ὕπαρξιν. Καὶ ποὺ τῆς φαινόταν ὡς ἐκ περισσοῦ Καὶ ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἄλλωστε ὁ Παναγιωτάκης δὲν ἦταν γιὰ μεγάλα πράγματα κι' ἀπέτυχε στὸ τέλος καὶ ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν μαύρην ἀγορὰν ὅπου πολὺ κατώτεροί του ἐθριάμβευσαν.

Ἔσπευσε, λοιπὸν ν' ἀγοράση ἕνα λαχεῖο. Εἶδε ἕνα μικρὸν ποὺ πωλοῦσε καὶ τὸν ἐχτύπησε μὲ τὰ φασαμαὶν στὸν ὦμο του.

— Στάσου, βλάξ.

— Τί θέλετε μαντάμ.

— Πουλᾶς λαχεῖα;

— Μάλιστα μαντάμ.

— Εἶνε τῶν Συντακτῶν;

— Μάλιστα, μαντάμ.

— Κερδίζουνε ἑκατομμύρια;

— Πέντε ἑκατομμύρια, μαντάμ. Ὁρίστε πᾶρτε καὶ τὸ τελευταῖο. Πᾶρτο κι' ἅμα δὲν κερδίση νὰ μὲ φτύσης.

Ἐπῆρε ἕνα λαχεῖο. Τὸ ἐδίπλωσε προσεκτικά, τὸ ἔβαλε στὴ τσάντα της καὶ τὸ βράδυ ἔκανε τὴν ἑξῆς προσευχήν:

«Θεὲ τῆς ἀριστοκρατίες, σὺ ποὺ ἐπιβλέπεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ ταπεινή σου δούλη μαντὰμ Σουσοῦ Παναγιώτου, τέως μαντὰμ Καντακουζηνοῦ, κάνε εἰς τὴν στραβή μου τύχη νὰ ἀνοίξη τὰ στραβά της. Καὶ νὰ μοῦ στείλη τὰ πέντε ἑκατομμύρια ποὺ μοῦ χρειάζονται καὶ ὄχι νὰ τὰ δίνη εἰς τίποτε γυναικοῦλες καὶ τσοκαρίες τοῦ Μπύθουλα, ποὺ δὲν ξέρουν νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν! Θεούλη μου τῆς ἀριστοκρατίας, γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς καὶ θὰ μοῦ κάνης τὸ χατῆρι νὰ ξεστραβώσης τὴν στραβή μου τύχη. Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων, μὶλ μερσί.

Αὐτὴ τὴν προσευχὴ ἔκανε ἡ μαντὰμ Σουσοῦ, μὲ μεγάλην συγκίνησιν καὶ μὲ τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι θὰ εἰσακουσθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐπερίμενε, λοιπόν. Καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν. Καὶ ρώταγε καὶ ξαναρώταγε:

— Πότε κληρώνουν;

— Ποιός;

— Οἱ συντάκται.

— Δηλαδή;

— Ἐννοῶ πότε κληροῦνται τὰ λαχεῖα τῶν συντακτῶν;

Τῆς εἶπαν τὴν ἡμέρα. Καὶ εἶχε ἐναποθέσει στὴν ἡμέραν αὐτὴν ὅλες τὶς ἐλπίδες της. Πλὴν φεῦ!... Ἡ τύχη της δὲν ἐξεστραβώθηκε. Καὶ ἐδιάλεξε ἄλλους τυχερούς. Ὤ, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε πῶς ἐξανέστη ἡ μαντὰμ Σουσοῦ:

— Ἐκέρδισαν πτωχοί;

— Ναί, μαντάμ.

— Ἔπρεπε νὰ περιμένω. Διότι καὶ ἡ τύχη εἶνε τσοκαρία καὶ δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ δῆ παραπέρα ἀπὸ τὴ μύτη της. Τί νὰ τὰ κάνουν οἱ πτωχοὶ τὰ χρήματα;

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ποὺ ἡ μαντὰμ Σουσοῦ ἔχασε καὶ τὴν τελευταία της ἐλπίδα ἡ ζωή της ἄρχισε νὰ μπαίνη στὴν ὁριστικήν, τὴν τραγικὴν καὶ τὴν τελευταίαν φάσιν της..

Δ. ΨΑΘΑΣ

◆◆◆

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

* Ἀγαπᾶτε τὶς γυναῖκες καὶ μὴν προσπαθῆτε νὰ τὶς καταλάβετε.

* Ἡ γυναῖκα συγχωρεῖ μονάχα ὅταν φταίει.

* Στὸν ἔρωτα, ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ πράγματα, ἡ πεῖρα εἶνε γιατρὸς ἐρχόμενος μετὰ τὴν ἀσθένεια.

* Κακολογοῦν πολλοὶ τὶς γυναῖκες γιὰ τὸν ἴδιο λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον λιθοβολοῦν τὰ καρποφόρα δένδρα.

* Οἱ περισσότερες γυναῖκες παραδίδονται στὸν Θεὸ ὅταν πιὰ δὲν τὶς θέλει ὁ διάβολος.

* Ἡ ἀγάπη μοιάζει μὲ τὴ σελήνη. Ὅταν δὲν μεγαλώνη, ἀρχίζει νὰ ἐλαττώνεται.

* Τὰ μάτια εἶνε τὰ ὀπτικὰ ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων ἡ στοργὴ μεγαλώνει τὰ προτερήματα καὶ μικραίνει τὰ ἐλαττώματα.

* Ἡ λύπη μετρᾶ τὶς ὧρες, ἡ χαρὰ ὅμως τὶς λησμονεῖ.

* Ἡ λύπη ἐξωραΐζει μόνον ὅ,τι εἶνε ἀνέκαθεν ὡραῖο.

* Ὁ γάμος εἶνε λοταρία, στὴν ὁποία οἱ ἄνδρες παίζουν τὴν ἐλευθερία τους καὶ οἱ γυναῖκες τὴν εὐτυχία τους.

* Οἱ μεγάλες οἰκειότητες προκαλοῦν συνήθως καὶ τὰ συχνότερα μαλλώματα.

* Ὁ γάμος μὲ καλὴ γυναῖκα εἶνε σίγουρο λιμάνι στὴν τρικυμία. Ὁ γάμος, ὅμως μὲ κακὴ γυναῖκα εἶνε τρικυμία στὸ λιμάνι.

* Βγάλε ἀπὸ τὴ γυναῖκα τὸ μυστήριο, καὶ παύει νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσα γιὰ ἕναν ἄνδρα.

* Τὸ παραμῦθι τῆς ἀγάπης εἶνε ἀναγκαίως εὐχάριστο στὴν γυναῖκα, ὅπως στὰ παιδάκια τὰ παραμύθια μὲ τὶς νεράϊδες.

* Ἡ γυναῖκα ἡ εἰλικρινής, ποὺ δὲν χύνει ποτὲ δάκρυα, δὲν ἐγεννήθηκε ἀκόμη.

* Τὸ ριψοκίνδυνο καὶ τὸ περιπετειῶδες τραβάει πάντα τὸν ἄνδρα. Μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀγάπη του πρὸς τὶς γυναῖκες.

* Ὅσο στενώτερη ἡ μέση τῆς συζύγου, τόσο πλατύτερος ὁ λογαριασμὸς τοῦ συζύγου.

* Τὸ ἄγνωστο ἑλκύει, ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλου εἶνε πάντοτε καλύτερη ἀπὸ τὴν δική μας. Δηλαδή, ἡ ἄγνωστη γυναῖκα θέλγει περισσότερο ἀπὸ τὴν γνωστή.

* Ἀρκετοὶ ἄνδρες ζοῦν καὶ ἱδρώνουν γιὰ ἄλλους, ὅλοι ὅμως οἱ ἄνδρες ζοῦν καὶ ἱδρώνουν γιὰ τὴν γυναῖκα.

* Ἡ ἰδανικὴ σύζυγος ἀνέχεται τὸν σύζυγό της καὶ ἀγαπᾶ ἕναν ἄλλον.

* Τὰ ἁμαρτήματα βρίσκουν πάντοτε φιλοξενία στὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας.

* Ὅσο περισσότερο ἡ γυναῖκα σᾶς παρακαλεῖ νὰ τῆς πῆτε τὴν ἀλήθεια, τόσο λιγώτερο θέλει νὰ τὴν ἀκούσῃ.

ΑΛΗΘΕΙΑ Ἢ ΨΕΜΑΤΑ;

Ὁ ἄνδρας δὲν τὰ καταφέρνει χωρὶς τὴν γυναῖκα

Ἐπροσέξατε ποτέ σας πόσο ἀδέξιοι καὶ ἀνίκανοι εἶνε οἱ ἄνδρες, ὅταν ἀναγκασθοῦν νὰ καταπιασθοῦν μὲ δουλειὰς τοῦ νοικοκυριοῦ, ποὺ συνήθως ἐκτελοῦνται ἀπὸ τὶς γυναῖκες;

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἐπισταμένη ἔρευνα κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνδρες εἶνε φυσιολογικῶς ἀνίκανοι ν' ἀνταποκριθοῦν στὰ μικροπράγματα καὶ τὶς μικροανάγκες ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ νοικοκυριὸ καθημερινῶς. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ νοικοκυριοῦ ἀποτελεῖ μιὰν ὑπόθεσι ποὺ δὲν εἶνε κατάλληλη γιὰ τοὺς ἄνδρες.

Πολλοὶ ἐργένηδες ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ καταφέρνουν μιὰ χαρὰ καὶ ὅτι κατορθώνουν, χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς γυναίκας, νὰ τακτοποιοῦν τὸ δωμάτιό τους ἢ τὸ σπιτάκι τους. Ὡστόσο, ὅλοι αὐτοὶ εἶνε καθαροὶ ἐγωϊσταὶ καὶ ψεύδονται κατὰ τὸν πιὸ ἀδιάκριτον τρόπο.

Κανείς τους δὲν λέει τὴν ἀλήθεια καὶ κανείς τους στὴν πραγματικότητα δὲν εἶνε ἀπολύτως ἱκανοποιημένος. Ἐν πρώτοις, ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς ἀσχολοῦνται μὲ τὴ μαγειρική. Σπανίως μαγειρεύουν μόνοι τους, ἂν δὲν ἀποφεύγουν ὁλωσδιόλου αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησι. Ἔπειτα, οἱ περισσότεροι καταφεύγουν στὰ φῶτα τῶν γυναικῶν γιὰ νὰ συντηρήσουν τὸ σπιτάκι τους, ὅταν δὲν ζητοῦν τὴν ἄμεση βοήθειά τους. Παρ' ὅλα αὐτά, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ὑποφέρουν ἀπὸ διαρκῆ ἐκνευρισμὸ ὅταν βρίσκωνται μέσα στὸ σπίτι τους καὶ ἀντιμετωπίζουν τὰ χίλια δυὸ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ κάνουν.

Ὅταν ἕνας πανδρεμένος ἄνδρας ξυπνήση πολὺ ἀργὰ τὴν Κυριακή, τριγυρίζει μέσα στὸ σπίτι πολλὲς φορές, μουρμουρίζοντας γιὰ τὰ χίλια δυὸ πράγματα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχουν γίνει καὶ ὅμως καθυστεροῦν τόσο πολὺ νὰ γίνουν. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀδικαιολόγητη αὐτὴ καθυστέρησι, παίρνει τὸ σκυλί του καὶ πηγαίνει περίπατο, ἀφοῦ πρῶτα δηλώση στὴ γυναῖκα του, πὼς ἂν καταπιανόταν αὐτὸς μὲ τὸ νοικοκυριό, ὅλες αὐτὲς οἱ ἀσήμαντες δουλειὲς θὰ ἐτελείωναν σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες αὐτοὺς καταναλίσκουν ὧρες ὁλόκληρες τοῦ ἀπογεύματός των γιὰ νὰ ποτίσουν τὰ λουλούδια τοῦ κήπου των καί, στὸ τέλος, παρατοῦν κουρασμένοι τὸ πότισμα καὶ σπεύδουν νὰ ρουφήξουν λαίμαργα τὸ ἕτοιμο τσάϊ τους, φωνάζοντας ὅτι κουράστηκαν κι' ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν εἶνε ἐξαιρετικὰ βαρύ. Φαντασθῆτε τώρα τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τί θὰ λένε ὅταν ὑποχρεωθοῦν νὰ σφουγγαρίσουν μόνοι τους, νὰ ξεσκονίσουν τὰ ἔπιπλα, νὰ σηκώσουν τὰ κρεββάτια, νὰ μαγειρέψουν, κ.τ.λ. Ποτὲ δὲν καταφέρνουν νὰ κάμουν τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ μόλις καταπιασθοῦν μὲ τὸ ἕνα, τὸ ἐγκαταλείπουν γιὰ ν' ἀρχίσουν τὸ δεύτερο καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥσπου στὸ τέλος δὲν ἔχουν καταφέρει τίποτε σωστό.

Ἂν μαγειρέψουν, θ' ἀσχοληθοῦν ὁλόκληρες ὧρες μ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ θὰ ἐγκαταλείψουν κάθε ἄλλη. Ἂν στρώσουν τὸ κρεββάτι τους, δὲν θὰ μαγειρέψουν. Ἂν καταπιασθοῦν καὶ μὲ τὰ δυό, δὲν θὰ καταφέρουν οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος θὰ εἶνε κατάκοποι.

Θὰ μοῦ πῆτε: Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνδρες ποὺ κατορθώνουν νὰ διευθύνουν ξενοδοχεῖα καὶ ἑστιατόρια.

Σύμφωνοι. Προσέξτε ὅμως νὰ δῆτε τί γίνεται. Πίσω ἀπὸ ἕναν ὁλόκληρο στρατὸ προσωπικοῦ στέκει κάποια γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὐτή, ὅσο κι' ἂν δὲν φαίνεται νὰ κινῆται εἶνε ὁ πραγματικὸς διευθύνων νοῦς. Αὐτὴ τακτοποιεῖ τὶς διάφορες μικροδουλειὲς τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν, εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλοιῶς. Ὁ ἄνδρας χωρὶς τὴ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ στήση νοικοκυριό. Δὲν εἶνε πλασμένος γι' αὐτό.

ΜΟΥΡΑ

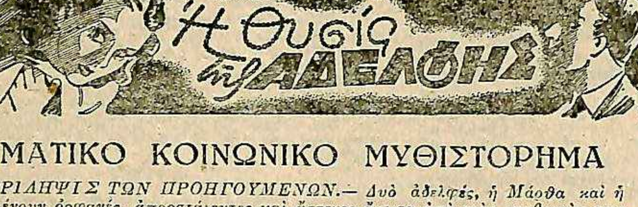

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Δυὸ ἀδελφές, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ρένα, μένουν ὀρφανές, ἀποσταίευτες καὶ ἄστεγες ἔπειτα ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς σεισμοὺς τῆς Κορίνθου. Ἡ Μάρθα, σὰν μεγαλύτερη καὶ πιὸ πονετικοῦ χαρακτῆρος, ἀφιερώνει τὴ ζωή της στὴν ἐπίβλεψι τῆς Ρένας. Καταφέρνουν νὰ φιλοξενηθοῦν ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ συγγενῆ τους, τὴ θεία Μέλπω, ποὺ τὶς ἀγαπᾷ σὰν μητέρα καὶ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον τους. Ἡ παθολογικὴ ἀγάπη τῆς μεγαλύτερης πρὸς τὴ μικρότερη ἀδελφὴ γίνεται αἰτία νὰ ὑποστῆ ἀλλεπάλληλες θυσίες ἡ Μάρθα, νὰ διακόψη τὶς σπουδές της, νὰ χάση μιὰ καλὴ τύχη γάμου καὶ νὰ κλεισθῆ στὸ στενὸ ἐπαρχιακὸ περιβάλλον, ὅπου φθείρει τὴ νεότητά της, ἐργαζομένη σκληρὰ καὶ ὑφισταμένη παντοῖες στερήσεις. Τέλος, ἡ Μάρθα ξαναβρίσκει ἕναν δεύτερο ὑποψήφιο σύζυγο, τὸ Θέμο Ταντᾶ, ἕναν νέο μὲ εὐρὺ μέλλον, Ἀθηναῖο, ποὺ εἶνε τοποθετημένος στὴν Κόρινθο ὡς δημόσιος ὑπάλληλος. Τῆς τὸν προξενεύει μιὰ φίλη, ἡ Κα Παπαδάκη. Ἀρραβωνιάζονται, ἐνῷ ἡ Ρένα βρίσκεται στὴν Ἀθήνα. Κι' ὅταν αὐτὴ ἐπιστρέφει, παραξενεύεται καὶ δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ γαμβροῦ. Ἕνα βράδυ, στὸ σπίτι τους, ἡ Μάρθα, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὴν τραπεζαρία, βρίσκει τὸν ἀρραβωνιαστικό της μὲ τὴ ζωηρὴ Ρένα νὰ χαριεντίζωνται. Ἡ Ρένα μαρτυρᾷ στὴν ἀδελφή της ὅτι ὁ Θέμος τῆς ἐχάϊδευε καὶ τῆς ἐπαινοῦσε τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της. Ὁ Θέμος γίνεται κατακόκκινος. Κι' ἡ Ρένα τότε ξεκαρδίζεται στὰ γέλια καὶ λέει μὲ ὕφος παιδιάτικο:

4ο

— Σ' ἄρεσε; Τί νόμισες πὼς θὰ σ' ἔκρυβα; ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια ἡ Ρένα.

Ὁ Θέμος στεκόταν σὰν νὰ εἶχε χάσει τὴ λαλιά του. Ἡ Μάρθα τὸν ἐλυπήθηκε καὶ εἶπε μαλακά:

— Τί τρόπος εἶνε αὐτός, Ρένα; Γιατί παιδιαρίζεις ἔτσι; Δὲν εἶσαι ἀλήθεια παιδὶ πιά.

— Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶμαι παιδί, κι' οὔτε θέλω νὰ εἶμαι πιὰ παιδί!, ἐφώναξε ἡ Ρένα καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της. Τεντώθηκε. Τὸ μεστὸ νεανικό της κορμί, μέσα στὸ στενὸ φουστάνι, διαγραφόταν ἁρμονικό. Τὸ στῆθος της ἐφούσκωνε προκλητικό, μὲ ὅλο τὸν πλοῦτο τῆς νειότης καὶ τῆς ὑγείας. Εἶδε ἡ Μάρθα κάποιαν πρόκλησι στὸ τέντωμά της, στὸν τρόπο ποὺ ἔβαλε τὰ χέρια της πίσω. Κι' εἶδε ἀκόμη τὰ μάτια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της νὰ καρφώνωνται σ' αὐτὸ τὸ νεανικὸ κορμὶ μὲ μιὰν ἔκφρασι ποὺ τὴν ἐτρόμαξε. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε κυττάξει ἔτσι αὐτὴν ὁ Θέμος. Γιὰ μιὰ στιγμή, τῆς ἐφάνηκε πὼς εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος, ἀγνώριστος. Αὐτὸ ἐβάσταξε μονάχα μιὰ στιγμὴ ὅμως. Ἔπειτα, τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀμέσως τὴ συνηθισμένη του αὐστηρὴ ἔκφρασι.

Στὸ τραπέζι, ἦταν λιγομίλητος. Τόσο, ποὺ τὸ παρατήρησε κι' ἡ θεία Μέλπω καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχεις διάθεσι ἀπόψε, παιδί μου!

— Ὄχι δά!, διαμαρτυρήθηκε αὐτός. Ἡ ἰδέα σας.

Ἀπέφευγε νὰ κυττάξη τὴ Ρένα. Αὐτὴ ὅμως τὸν ἐπείραζε ὅλη τὴν ὥρα. Πειράγματα τολμηρά, τόσο, ποὺ ἡ Μάρθα ἀποροῦσε καὶ μὲ τὴν ἀδελφούλα της. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ ἔτσι τὴ Ρένα. Ἦταν ὡς τώρα μᾶλλον εὔθυμη βέβαια, ἀλλὰ συχνὰ βαρυόταν νὰ μιλήση στὸ τραπέζι κι' αὐτή, καὶ ποτὲ τὰ μάτια της δὲν ἔπαιζαν ὅπως ἔπαιζαν ἀπόψε. Λὲς κι' εἶχαν ἀνάψει μυστικὲς φωτιὲς μέσα τους. Ἀπὸ γαλανά, ἔπαιρναν ὅλα τὰ χρώματα. Ἐγίνονταν μαῦρα, χρυσαφιά, βιολετιά, καὶ πετοῦσαν σπίθες ἐξυπνάδας καὶ ζωῆς.

Ἡ Μάρθα προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ γελάση, νὰ εὐφυολογήση ἐλεύθερα. Μὰ κάτι τῆς ἔδενε τὴ γλῶσσα, κάτι τῆς ἐμάραινε τὸ χαμόγελο στὰ χείλη της.

Ἡ θεία Μέλπω καθόταν στὰ κάρβουνα. Κάτι τῆς φαινόταν παράχορδο κι' αὐτηνῆς στὸ δεῖπνο αὐτό. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ὁρίση τί ἀκριβῶς ἦταν.

Μετὰ τὸ φαγητό, εἶπε ἡ Ρένα ζωηρά:

— Πότε θὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες; Τὴν Κυριακή;

— Ἂς γίνουν τὴν Κυριακή, ἀποκρίθηκε ὁ Θέμος.

Μὰ τῆς Μάρθας τῆς ἐφάνηκε πὼς ἡ φωνή του ἦταν σὰν ἄτονη.

Ὅταν τὴν ἀπεχαιρέτησε, τὸ βράδυ, τὸν συνώδευσε ὡς ἔξω, στὴν καγκελόπορτα τοῦ κήπου. Τὴν ἐφίλησε. Αὐτὸ ἐπερίμενε. Τὸ φιλί του στὸ σκοτάδι. Μὰ τῆς ἐφάνηκε πὼς τὴν ὥρα ποὺ τὴν φιλοῦσε, τὰ μάτια του σὰν νὰ ἐστρέφονταν πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὸ σπίτι. Σὰν νὰ ζητοῦσαν κάτι ἄλλο νὰ ἴδουνε.

Ἀρραβωνιάσματα

Ἡ θεία Μέλπω ἐπέμενε νὰ γίνουν ἐπίσημοι οἱ ἀρραβῶνες. Ὁ Θέμος εἶπε πὼς προτιμᾷ ἁπλὰ τὰ πράγματα, σὲ στενὸν κύκλο. Ἡ γερόντισσα ὅμως τὸν ἔκοψε:

— Ὄχι, ὄχι! Μιὰ φορὰ ἀρραβωνιάζεται ἡ Μαρθοῦλα μου. Θέλω νὰ γλεντήσωμε.

Ἐκάλεσαν λοιπὸν πολλοὺς φίλους. Ὅλοι ἔτρεξαν πρόθυμα στὴν εὐχάριστη συγκέντρωσι. Ἔτσι συναντήθηκαν πάλι παληοὶ γνώριμοι, καὶ ἀνανεώθηκαν ξεχασμένες φιλίες.

Ἡ Μάρθα ἦταν χλωμὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Δὲν ἐπολυπίστευε στὴν εὐτυχία της.

Μετὰ τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν Ντῖνο, ὅταν εἶδε τὰ χρόνια νὰ περνᾶνε μονότονα, ἄφωτα, ἐνόμισε πὼς θἄμενε ὁριστὰ γεροντοκόρη. Νά, ὅμως, ποὺ ἀρραβωνιαζόταν κι' αὐτὴ σὰν τὶς ἄλλες τὶς κοπέλλες. Δὲν ἦταν ὄνειρο.

Πολύχρωμες, τούλινες οἱ μπομπονιέρες στοὺς δίσκους ἐμοιράζονταν στοὺς εὔθυμους καλεσμένους. Τὰ κοριτσόπουλα γελοῦσαν, οἱ νεαροὶ ἔλεγαν ἀστεῖα. Ἀνάμεσά τους, ἡ Ρένα ἔλαμπε μὲ τὴν ὀμορφιά της καὶ μὲ τὴν τσαχπινιά της. Ἦταν ντυμένη θαυμάσια. Στὴν Ἀθήνα, ἐπρόφθασε κι' ἔρραψε ἕνα αἰθέριο φουστανάκι ἀπὸ θαλασσιὰ ὀργκαντίνα, οἰκονομῶντας τὰ χρήματα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ ἀδελφή της γιὰ διάφορα ἔξοδα. Ἦταν ὄμορφη μ' ὅλη της τὴν αἴγλη. Δίπλα της, ἡ Μάρθα φαινόταν γερασμένη, ἂν καὶ τὰ μάγουλά της ἄναβαν πότε-πότε σὰν νὰ περνοῦσε ἕνα κῦμα στὴ φυσιογνωμία της.

Ὁ Θέμος στεκόταν κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, μ' ἕνα τυπικὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

— Περίεργο πρᾶγμα!, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία Παπαδάκη. Σὰν ἄκεφο τὸν βλέπω τὸν γαμπρό.

— Ναί, ἀναστέναξε ἡ γερόντισσα. Δὲν ξέρω τί ἔχει. Δυὸ - τρεῖς μέρες τώρα ἔτσι εἶνε, σχεδὸν ἀμίλητος.

— Θὰ τοῦ περάση, ἐφώναξε ἡ νέα γυναῖκα εὔθυμα κι' ἔτρεξε κατεπάνω στὸν Θέμο.

— Γιατί δὲν γελᾶτε; τοῦ ἐφώναξε. Δὲν φαινόσαστε μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία.

— Κυρία μου, ἀποκρίθηκε αὐτὸς ρίχνοντας μιὰ γρήγορη, ἀνήσυχη ματιὰ στὴ Μάρθα. Τὸ μεθύσι ἔρχεται συνήθως μετά, τὶς ἡμέρες τοῦ γάμου. Ὁ ἀρραβῶνας δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴ μέθη.

— Φιλολογία!, ἐφώναξε ἡ κυρία Παπαδάκη καὶ ἐφτερούγισε πιὸ πέρα.

Ὅταν, σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Μάρθα βρέθηκε μόνη σὲ μιὰ ἥσυχη γωνιὰ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο στὰ μάτια.

Αὐτὸς τῆς πῆρε τὰ δυό της χέρια μέσα στὰ δικά του καὶ τῆς εἶπε σιγά:

— Εἶσαι εὐτυχισμένη;

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀποκρίθηκε αὐτή. Μὰ ἐσύ; Πές μου τὴν ἀλήθεια!

— Ἀμφιβάλλεις; τῆς εἶπε, χαμογελῶντας κι' αὐτός.

Δὲν κατέβασε τὰ μάτια της ἀπὸ τὰ δικά του. Ζητοῦσε νὰ διαβάση βαθειὰ στὴν ψυχή του.

— Μ' ἀγαπᾷς λιγάκι; τὸν ρώτησε πολὺ σιγά.

Τὴν ἐφίλησε ἁπαλά.

— Σ' ἀγαπῶ, ἀποκρίθηκε, καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ.

Δὲν ἦταν θερμὴ ἡ φωνή του, κι' ἔνοιωσε ἡ κοπέλλα σὰν κάτι κρύο μέσα της.

Ἡ φωνὴ τῆς Ρένας ἀκούστηκε δυνατὴ ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ἔ! Οἱ ἀρραβωνιασμένοι! Ἄλλη ὥρα φιλιόσαστε! Ἐλᾶτε τώρα, φεύγει ὁ κόσμος!

Πῆγαν μέσα καὶ ἐδέχθηκαν ἄλλη μιὰ φορὰ τὶς εὐχὲς τῶν καλεσμένων.

Ἔπειτα, ἔμεινε μόνη ἡ μικρὴ οἰκογένεια μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἡ θεία Μέλπω μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ γεμᾶτον ἀνακούφισι, πάει κι' αὐτὸς ὁ τύπος! Ἀρραβωνιασθήκατε. Πότε θὰ πανδρευθῆτε;

— Σταθῆτε!, ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ Θέμος. Ἀφῆστε μας νὰ καταλάβωμε πὼς ἀρραβωνιασθήκαμε.

— Ὄχι!, ἔκαμε ζωηρὰ ἡ γερόντισσα. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀτέλειωτοι ἀρραβῶνες.

— Μὰ δὲν θ' ἀργήσωμε νὰ πανδρευθοῦμε, εἶπε ὁ Θέμος. Κατὰ τὰ Χριστούγεννα.

— Τὸ ἀργότερο, ἐφώναξε ἡ θεία Μέλπω.

— Καλὰ λοιπόν, τὰ Χριστούγεννα, εἶπε ἡ Μάρθα.

— Πολλὴ μεγάλη ὑπομονὴ ἔχετε, ἔκαμε ἡ Ρένα εἰρωνικά. Ἐγὼ ἂν ἤμουν, θὰ παντρευόμουν σὲ εἴκοσι μέρες.

— Ἐσύ, ἀδελφούλα μου εἶπε ὁ Θέμος, εἶσαι ἡφαίστειο. Μὴν κρίνης μὲ τὰ δικά σου τὰ μέτρα. Ἐμεῖς, βλέπεις, γεράσαμε λιγάκι.

Εἶδε ἡ Μάρθα τὰ μάτια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ τῆς ἀδελφῆς της νὰ συναντῶνται γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ σὰν νὰ ἄναψε μιὰ σπίθα ἀνάμεσα στὶς ματιές τους αὐτὴ τὴ στιγμή. Ὁ Θέμος ὅμως ἔφυγε ἀμέσως.

— Ἀδελφούλα μου!, ἐφώναξε ἡ Ρένα μόλις ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα. Νά, λοιπόν, ποὺ τελειώνουν ἐσένα τὰ βάσανά σου! Πανδρεύεσαι.

— Θἄρθη κι' ἐσένα γρήγορα ἡ σειρά σου! εἶπε ἡ Μάρθα γλυκά.

— Γιά, νὰ ἰδῶ τὴ βέρα σου!, ἐφώναξε ἡ Ρένα. Ὤ, τί ὡραία ποὺ σοῦ πάει! Κι' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι ποὺ σοῦ χάρισε! Ὄμορφο εἶνε, διαμαντάκι! Γιὰ δῶσε μού τα νὰ τὰ δοκιμάσω!

Ἐφόρεσε τὴ βέρα τῆς Μάρθας. Στὸ λευκό της χέρι τὸ χρυσάφι ἐγυάλιζε θαμβωτικά.

— Ὡραῖα δὲν μοῦ πάει κι' ἐμένα; ἐφώναξε.

— Ἔκτακτα, εἶπε ἡ Μάρθα.

Καθὼς εἶδε ὅμως τὸ δάχτυλό της χωρὶς τὸ δαχτυλίδι καὶ τὴ βέρα της στὸ χέρι τῆς Ρένας, παράξενο, κάτι ἐσφίχτηκε μέσα της. Καὶ πῆρε γρήγορα τὰ δαχτυλίδια καὶ τὰ ξαναφόρεσε.

Μέσα στὰ φουντωμένα στάχυα

Ὁ ἥλιος ἔκαιγε ὁλόφλογος στὸν κάμπο. Τ' ἀμπέλια, ὁλοπράσινα, ἐξεκούραζαν τὰ μάτια. Τὰ στάχυα ὅμως, χρυσᾶ, θάλασσα κυματιστή, ἁπλώνονταν γύρω ἀπὸ τὴν πολιτεία σὰν πύρινα κοσμήματα. Ἦταν μεσημέρι, ἡ ὥρα ποὺ ὅλοι ξεκουράζονται, ἡ ὥρα ποὺ τὰ τζιτζίκια μεθοῦν καὶ τραγουδοῦνε.

Ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μάρθας ἁπλωνόταν ἕνα καλλιεργημένο μέρος.

Ἐκεῖ τὰ στάχυα ἦσαν πιὸ ψηλὰ καὶ πιὸ χρυσαφιά. Ἦταν τὸ ὡραιότερο χωράφι τῆς περιοχῆς.

Τῆς ἄρεσε τῆς Μάρθας νὰ κάθεται στὴ βεράντα, στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, στὸν ἴσκιο καὶ νὰ βλέπη τὸ κυμάτισμα τῆς χρυσαφένιας θάλασσας, τὰ μεσημέρια.

Ἔτσι καὶ σήμερα, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄφινε τὸ βλέμμα της νὰ ξεκουράζεται ἐπάνω στὰ στάχυα. Ἡ Ρένα εἶχε ξαπλωθῆ μέσα, νὰ κοιμηθῆ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Μάρθα κάτι θυμήθηκε νὰ ρωτήση τὴ μικρὴ καὶ τὴν ἐφώναξε.

Δὲν ἔλαβε ἀπόκρισι.

— Θὰ κοιμήθηκε, συλλογίσθηκε.

Σὲ λίγο, μιὰ ἀδικαιολόγητη ἀνησυχία τὴν ἔπιασε καὶ σηκώθηκε. Πῆγε στὴν κάμαρά τους, μέσα. Τὸ κρεββάτι τῆς Ρένας ἦταν ἄδειο.

Παραξενεύθηκε ἡ μεγάλη. Ποῦ εἶχε πάει ἡ μικρὴ τέτοια ὥρα, μέσα στὸ μεσημέρι;

Ἔκαμε μιὰ βόλτα στὸν κῆπο. Ἡ Ρένα δὲν ἦταν οὔτε ἐκεῖ.

Ἡ θεία Μέλπω κοιμόταν βαθειά. Τότε τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα τῆς Μάρθας νὰ πάρη τὸ δρόμο πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ χωράφι μὲ τὰ στάχυα. Ἔρριξε ἕνα μαντῆλι στὸ κεφάλι της καὶ προχώρησε μέσα στὴν κόκκινη σκόνη, ποὺ ἔκαιγε. Προχωροῦσε ἀθόρυβα, γιατὶ τὸ χῶμα ἦταν μαλακό, καὶ τὰ παπούτσια της λαστιχένια.

Ἄξαφνα, σταμάτησε. Τῆς ἐφάνηκε σὰν ν' ἄκουσε ἕνα πνιγμένο γέλιο κάπου, μέσα ἀπὸ τὰ στάχυα. Προχώρησε ἀκόμη. Ἄλλο γέλιο τὴν ἐσταμάτησε, τῆς ἔκοψε τὴν ἀναπνοή. Γελιόταν; Ἦταν πλάσμα τῆς φαντασίας της αὐτό; Τὸ γέλιο ἔμοιαζε μὲ τὸ γέλιο τῆς Ρένας. Τί ἐγύρευε ἡ μικρὴ μέσα στὸ χωράφι τέτοια ὥρα;

Τώρα προχώρησε ἡ Μάρθα πατῶντας μὲ προφύλαξι στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Κι' ἄξαφνα, τὰ πόδια της σὰν νὰ ἐρρίζωσαν στὴ γῆ.

Δὲν ἦταν παιχνίδι τοῦ ἥλιου, ἀντικατοπτρισμός. Ὁ Θέμος κι' ἡ Ρένα! Ζωντανοὶ κι' οἱ δυό, ὄχι εἰκόνες ποὺ τὶς πλάθει μιὰ ἀρρωστημένη φαντασία.

Ἐκάθονταν ἀνάμεσα στὰ στάχυα. Εἶχαν ρίξει ἕνα μεγάλο πανί, ποὺ τοὺς ἐπροφύλαττε καὶ τῶν δυὸ τὰ κεφάλια ἀπὸ πάνω τους. Ἡ Ρένα ἦταν μισογερμένη, κι' ὁ Θέμος σκυμμένος ἀπὸ πάνω της, τῆς μιλοῦσε, τῆς μιλοῦσε. Αὐτὴ ὅλο καὶ γελοῦσε σιγά, προκλητικά.

Ἦταν τόσο ἀπίθανο αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε ἡ Μάρθα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια. Ὄνειρο! Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Δὲν μπορεῖ!...

Θέλησε νὰ φωνάξη. Νὰ ξυπνήση! Μὰ ἡ φωνὴ ἐπνίγηκε στὸ λαιμό της. Ἀκριβῶς ὅπως στοὺς ἐφιάλτες. Δὲν μποροῦσε νὰ φωνάξη, δὲν μποροῦσε νὰ σαλέψη. Μπροστά της ὅμως, τὰ δυὸ πλάσματα, ποὺ ἐφαίνονταν ζωντανὰ ἐνῷ σίγουρα δὲν θὰ ἦσαν παρὰ πύρινες σκιές, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μιλοῦνε καὶ νὰ γελοῦνε.

Ἄξαφνα, ὁ Θέμος, μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη, τρελλή, ἅρπαξε τὸ κεφάλι τῆς Ρένας στὰ δυό του χέρια. Τὰ χείλη του ἐκόλλησαν διψασμένα στὰ δικά της.

Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο, ἐπερίμενε ἡ Μάρθα νὰ ἰδῆ τὴν ἀδελφή της νὰ ὀρθώνεται, νὰ ἐπαναστατῆ. Θὰ τὸν χτυποῦσε; Θὰ τὸν χτυποῦσε στὸ πρόσωπο; Τὸ ποθοῦσε καὶ τώτρεμε αὐτὸ ἡ Μάρθα. Μὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγινε. Ἡ Ρένα ἔμεινε μισοξαπλωμένη, σὰν παράλυτη, μέσα στὰ στάχυα. Κι' αὐτὸς τὴν ἐφίλησε πάλι ἄγρια, τρελλά. Τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς μικρῆς ἔγειρε πίσω τώρα. Τὰ χρυσᾶ μαλλιά της, ξέπλεκα, ἐχύθηκαν ἐπάνω στὰ χρυσᾶ στάχυα. Αὐτὸς ἔσκυψε πιὸ πολὺ ἐπάνω της...

Τότε κατώρθωσε νὰ βγάλη μιὰ φωνὴ ἡ Μάρθα. Ἐτρόμαξε κι' ἡ ἴδια μὲ τὴ φωνή της. Δὲν ἦταν ἀνθρώπινη φωνὴ αὐτή. Ἦταν κραυγὴ πονεμένου ζώου, ἀνατριχιαστικὴ μέσα στὴν πυρωμένη γαλήνη τοῦ μεσημεριοῦ.

Ὁ Θέμος κι' ἡ Ρένα πετάχτηκαν σὰν νὰ τοὺς ἐδάγκωνε φίδι. Μόλις ἐστάθηκαν ὄρθιοι, τὴν εἶδαν. Ἔμειναν σὰν κεραυνόπληκτοι στὴ θέσι τους. Ἔμεινε κι' ἡ Μάρθα ἀκίνητη πολλὴ ὥρα, σὰν ριζωμένη στὴ θέσι της κι' αὐτή. Κι' ἔπειτα, μὲ βῆμα κλονιζόμενο ἐγύρισε στὸ σπίτι.

Ἡ θεία Μέλπω κοιμόταν πάντα βαθειά. Ἔπεσε ἡ κοπέλλα στὴν πολυθρόνα, ὅπου καθόταν πρίν. Τὸ μυαλό της εἶχε σταματήσει. Τὰ μάτια της ἐκύτταζαν σὰν ἄδεια πρὸς τὸ πυρωμένο χωράφι. Δὲν σκεπτόταν τίποτε, τίποτε, δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῆ.

Κάποτε τοὺς εἶδε νὰ ἔρχωνται ἀργὰ πρὸς τὸ σπίτι, οἱ δυό τους, ὁ Θέμος κι' ἡ Ρένα. Εἶχαν σκυφτὰ τὰ κεφάλια τους καὶ ἐφαίνονταν πὼς σιγομιλοῦσαν μεταξύ τους. Κοντὰ στὸ σπίτι ἐστάθηκαν μιὰ στιγμὴ κι' ἡ Ρένα ἔρριξε μιὰ κλεφτὴ ματιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἔπειτα, γρήγορα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ δυό της χέρια καὶ ἔφυγε πάλι τρέχοντας.

Ἐστάθηκε ὁ Θέμος διστακτικὸς λίγη ὥρα, κυττάζοντας τὴν νὰ φεύγη. Ἔπειτα, μὲ βῆμα ἀποφασιστικό, μπῆκε μόνος του στὸ σπίτι.

«Ἀνθρώπινο λάθος»

Ἀνέβηκε μὲ βῆμα ἀργὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας καὶ στάθηκε μπροστά της, κόκκινος ἀπὸ τὸν ἥλιο, μὲ μάτια κατεβασμένα κάμποση ὥρα. Ἐπὶ τέλους, ἡ φωνή του ἀβέβαιη στὴν ἀρχή:

— Μάρθα!.. Δὲν ξέρω πῶς θὰ σοῦ ζητήσω συγχώρεσι...

Σταμάτησε. Ἡ κοπέλλα ἔμεινε ἀκίνητη, σὰν ἄγαλμα. Μέσα της ὅμως ἐπερίμενε ἀκόμη λίγα του λόγια γιὰ νὰ συγχωρήση. Ἐπερίμενε πὼς θὰ τῆς ἔλεγε:

— Ἦταν μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς καὶ τοῦ μεσημεριοῦ. Δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης βαθειά, ἡ Ρένα εἶναι τρελλόπαιδο κι' ἐγὼ τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ.

Ἐπερίμενε νὰ τῆς πιάση τὸ χέρι, νὰ τὴν χαϊδέψη καὶ νὰ τῆς ψιθυρίση:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἔ; Τὸ ξέχασες;..

Κι' αὐτή, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ τοῦ χαμογελάση καὶ νὰ σβυστοῦν ὅλα. Νὰ σβυστῆ τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο.

Μὰ ὁ Θέμος δὲν εἶπε τίποτε ἀπ' αὐτά. Στερεώνοντας τὴ φωνή του, ἄρχισε δειλά:

— Μάρθα, μερικὰ πράγματα εἶναι παράξενα, εἶναι ὅμως μοιραῖα στὴ ζωή. Προσπάθησε νὰ καταλάβης, θὰ εἶναι καλύτερα γιὰ ὅλους μας νὰ καταλάβης. Ἡ Ρένα ἔφυγε. Ἔκαμε ἄσχημα. Ἐγὼ τῆς εἶπα νἄρθη μαζί μου, νὰ μιλήσωμε ξάστερα.

— Τί ἔχομε νὰ ποῦμε; ἔκαμε ἡ Μάρθα μὲ τρόμο. Τί ἔχομε νὰ ποῦμε;

— Νομίζεις πὼς δὲν ἔχομε τίποτε νὰ ποῦμε;.. Ὄχι, Μάρθα, προτιμῶ τὶς ξάστερες ἐξηγήσεις. Ἂν ἀφήσωμε ἔτσι τὰ πράγματα, θὰ εἶναι μαρτύριο καὶ γιὰ σένα, καὶ γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ Ρένα. Καλύτερα νἄχωμε τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσωμε μιὰ κατάστασι.

— Ἀγαπᾷς τὴ Ρένα; ρώτησε ἡ Μάρθα νοιώθοντας τὸ μυαλό της νὰ σφίγγεται καὶ μόνο ποὺ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἡ ἀπάντησίς του ἦρθε σιγανή, μὲ φωνὴ δονούμενη.

— Πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι μποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ πὼς ἦταν δυνατὸν ν' ἀγαπήσω, Μάρθα...

Εἶδε τὸ χρῶμα νὰ φεύγη ἀπὸ τὰ μάγουλά της καὶ σταμάτησε. Ἐξακολούθησε ὅμως σὲ λίγο:

— Εἶνε σκληρὰ τὰ λόγια μου, Μάρθα, εἶνε ἀπάνθρωπα. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχης τὸ θάρρος νὰ τ' ἀκούσης. Καλύτερα νὰ ὑποφέρης πολὺ μιὰ φορά, παρὰ νὰ πεθαίνης κάθε μέρα μὲ τὴν ἀμφιβολία. Εἶμαι δυστυχισμένος, Μάρθα. Δὲν βρίσκω καμμιὰ δικαιολογία στὸν ἑαυτό μου. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ φερθῶ διαφορετικά, δὲν μπορῶ...

Σταμάτησε, λαχανιασμένος. Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε, τὰ μάτια του ἐγυάλιζαν σὰν νὰ εἶχε πυρετό.

— Μάρθα, εἶπε σὲ λίγο βλέποντάς την πάντα ἀκίνητη. Ὅταν σὲ πρωτοεῖδα, εἶπα μέσα μου πὼς εἶσαι ἐσὺ ἡ ἰδανικὴ σύζυγος. Καὶ τώρα τὸ λέω, τὸ ξέρω, μπορῶ νὰ βάλω στοίχημα τὸ κεφάλι μου πὼς ἐσὺ εἶσαι γεννημένη γιὰ νὰ κάμης μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια. Ἡ Ρένα;... Ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ ἔχω βεβαιότητα ὅτι ἡ Ρένα θὰ μὲ κάμη εὐτυχισμένο. Μὰ δὲν μπορῶ.... Αἰσθάνομαι πὼς γιὰ δυὸ ἡμερῶν εὐτυχία μὲ τὴ Ρένα μπορῶ νὰ θυσιάσω ὅλη μου τὴ ζωή.. Δὲν ξέρω ἂν μπορῆς νὰ καταλάβης...

— Μπορῶ, ἀποκρίθηκε μ' ἕναν λυγμὸ στὴ φωνὴ ἡ κοπέλλα.

— Μάρθα.. Μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψις πὼς ἀγαπᾷς τόσο τὴν ἀδελφή σου. Αὐτὸ θὰ σοῦ γλυκάνη τὸν πόνο. Νὰ ξέρης πὼς ἡ Ρένα σου εἶνε εὐτυχισμένη... Γιατί... θέλω νὰ πανδρευθῶ τὴ Ρένα.

Τὰ εἶπε γρήγορα αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια ὁ Θέμος καὶ σταμάτησε, ἀνασαίνοντας βαθειά.

Ἀκόμη δὲν κουνήθηκε ἡ Μάρθα. Ἡ φωνή της μονάχα ἀκούστηκε βραχνή:

— Κι' ἡ Ρένα;.. Τί λέει ἡ Ρένα;

— Ἡ Ρένα εἶνε τόσο παιδί! Πρώτη φορὰ ἀγαπάει... Χαρακτήρας φλογερὸς καθὼς εἶνε...

— Τὸ θεωρεῖ φυσικὸ νὰ ἀγαπηθῆτε, ἔ;

— Δὲν πρέπει νὰ τὴν κρίνης αὐστηρά.

Τώρα μόλις τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια ἡ κοπέλλα τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὰ μάτια του ἦσαν θολά, ἡ φυσιογνωμία του ταραγμένη.

— Μάρθα, ἐφώναξε βραχνά. Μὴ μὲ κυττᾷς ἔτσι. Ὁ πόνος αὐτὸς ποὺ διαβάζω στὰ μάτια σου εἶνε γιὰ μένα ἡ χειρότερη καταδίκη. Ἂν καταλάβω πὼς πονεῖς ὑπερβολικά, θὰ μετανοιώσω ποὺ σοῦ μίλησα μὲ εἰλικρίνεια. Θὰ ἦταν καλύτερα ν' ἀφήσω τὰ πράγματα μοιραῖα... νὰ πανδρευθοῦμε... ἀλλὰ φαντάζεσαι τί κόλασις μποροῦσε νὰ γίνη ὁ γάμος μας... Μόλις εἶδα τὴ Ρένα, δὲν ξέρω τί ἔγινε μέσα μου, Μάρθα. Εἶμαι τριάντα χρόνων. Ποτὲ δὲν ἐρωτεύθηκα ἀληθινὰ στὴ ζωή μου. Ἡ Ρένα, μοῦ ἐφάνηκε μιὰ ἀποκάλυψις. Δὲν ξέρω τί ἔχει καὶ μὲ τράβηξε ἔτσι. Κανένα ἀπὸ τὰ προτερήματα ποὺ θεωρητικὰ τὰ θεωρῶ ἀπαραίτητα στὴ γυναῖκα δὲν ἔχει. Κι' ὅμως, μπορῶ νὰ σκοτωθῶ γι' αὐτήν... Μάρθα, δὲν ξέρω ἂν μπορῆς νὰ καταλάβης πὼς μιὰ τέτοια ἀγάπη εἶνε ἀληθινὴ ἀρρώστεια... Δὲν ξέρω ἂν μπορῆς ἐσὺ νὰ μὲ γιατρέψης...

Τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια σοβαρά.

— Μπορεῖτε νὰ πανδρευθῆτε ὅταν θέλετε, εἶπε σιγά.

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἐμβρόντητος.

— Μάρθα, ἐφώναξε σὲ λίγο βραχνά. Τὸ ὕφος σου αὐτὸ τὸ θλιμμένο εἶνε ἡ χειρότερη καταδίκη. Δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο νὰ μοῦ πῆς; Δὲν ἔχεις παράπονα νὰ μοῦ κάνης;

— Μπορεῖτε νὰ πανδρευθῆτε, ξανάπε ἡ κοπέλλα.

Ἦρθε κοντά της. Ἔκαμε νὰ τῆς πιάση τὸ χέρι, νὰ τῆς τὸ φιλήση. Μὰ ἐκείνη τὸ τράβηξε σιγά, ὅμως θετικά.

— Μάρθα, εἶπε ὁ Θέμος σαστισμένος. Εἶσαι παράξενο κορίτσι, ἀλήθεια. Ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὴ Ρένα σὲ κάνει νὰ τὸ παίρνης ἔτσι καρτερικά;... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ καταλάβω καλά. Πάντως, εἶνε εὐτύχημα γιὰ ὅλους ἡ ὑπομονή σου. Κι' ἡ Ρένα δὲν εἶνε εὐτυχισμένη, πίστεψέ με...

Τὸν ἐκύτταξε μὲ ξαφνικὴ ὀργὴ στὰ μάτια καὶ τὸν ἔκοψε:

— Δὲν ἐπιτρέπω νὰ συνηγορῆ ξένος γιὰ τὴν ἀδελφή μου!

Ἐτόνισε τὴ λέξι «ξένος» σκληρά.

— Ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, ἐτραύλισε ὁ Θέμος.

Ἡ Μάρθα σηκώθηκε. Τὸ ὕφος της ἦταν γεμάτο ἀξιοπρέπεια. Τὴν κρυφὴ ἀπελπισία της μονάχα ἡ μητέρα της, ἂν ἔζουσε, θὰ μποροῦσε νὰ τὴν καταλάβη.

— Δὲν χρειάζονται ἄλλα λόγια, ἔκαμε σιγά. Κατάλαβα πιὰ τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς. Μόνο στεῖλε μου τὴ Ρένα, νὰ τῆς μιλήσω... Κι' ἑτοιμάστε τὸ γάμο γρήγορα, ἂν τὸ σκέπτεσαι σοβαρὰ νὰ τὴν πάρης.

Τοῦ ἐγύρισε σιγὰ τὴν πλάτη καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

Ἔμεινε αὐτὸς λίγα λεπτὰ διστακτικὸς ἀκόμη στὴ βεράντα. Ἔκαμε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Μὰ μετανοίωσε κι' ἔφυγε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Δυὸ ἀδελφὲς

Ἡ Ρένα μόλις μπῆκε στὸ σπίτι, ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, ξεσπῶντας σὲ ἀναφυλλητά. Τὴν ἄφησε ἡ μεγάλη κάμποση ὥρα νὰ κλάψη. Ἔπειτα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἤρεμη:

— Ρένα, δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ κλάματα. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε!

Ὁ τόνος της ἦταν αὐστηρός, παγωμένος στὴν ἀρχή.

Τὰ κλάματα τῆς Ρένας ἐδυνάμωσαν σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Μὴν κλαῖς!, ξανάπε ἡ μεγάλη. Πρέπει νὰ συζητήσωμε ψύχραιμα. Πές μου, πῶς συνέβη;...

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ παιδιάτικο κλάμα ἡ μικρή. Κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Μάρθα, σκότωσέ με!.. Εἶμαι ἀξία νὰ μὲ σκοτώσης!... Δὲν μπορῶ νὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτό μου... Τὸν μισῶ τὸν ἑαυτό μου!... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω πιὰ τίποτε... Ἐπάλεψα γιὰ νὰ ξεφύγω...

— Πές μου ἀπὸ τὴν ἀρχή, πῶς ἄρχισες νὰ σηκώνης τὰ μάτια στὸν ἀρραβωνιαστικό μου;

— Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα..., ἀποκρίθηκε μὲ λυγμοὺς ἡ μικρή, δὲν ξέρω πῶς μοῦ φάνηκε. Ἐζήλεψα ποὺ ἦταν δικός σου ἀρραβωνιαστικός, Μάρθα. Ἕνα τέτοιον ἄνδρα θὰ ἤθελα κι' ἐγώ... Τὰ μάτια του μὲ ἐκύτταζαν παράξενα. Ὅταν μοῦπιανε τὸ χέρι, ἀνατρίχιαζα... Δὲν ξέρω πῶς ζαλιζόμουν κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα. Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ μοῦ εἶπε πὼς τὰ μαλλιά μου ἔχουν μαγνήτη;... Λίγο πρὶν μπῆς ἐσὺ μέσα στὸ δωμάτιο, ἦταν σκυμμένος ἀπάνω μου, κι' ἐγὼ φαντάσθηκα πὼς θὰ μὲ φιλοῦσε. Ἔτρεμα μὴ μὲ φιλήση, ἀλλὰ καὶ πέθαινα ἀπὸ ἀγωνία νὰ νοιώσω τὸ φίλημά του... Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τότε... Βλέπεις... Δὲν φταίω, Μάρθα, δὲν φταίω...

Σταμάτησε, πνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς.

— Τὸ ξέρεις πὼς θέλει νὰ πανδρευθῆ ἐσένα; ρώτησε ἡ Μάρθα.

— Ὄχι, ὄχι!, ἀποκρίθηκε μὲ κλάματα ἡ Ρένα. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη, Μάρθα, ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Νὰ πάω στὴν Ἀθήνα νὰ ἐργασθῶ. Νὰ μὴ μὲ βλέπη, νὰ μὴν τὸν βλέπω, κι' ἐσεῖς νὰ πανδρευθῆτε.

Ἡ Μάρθα ἐγέλασε πικρά.

— Σώπα, Ρένα! Οὔτε κι' ἐσὺ τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποὺ λές. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ πανδρευθῶ ἐγὼ μὲ τὸ Θέμο, τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ δηλώνει πὼς ἀγαπάει ἐσένα; «Ἀνθρώπινο λάθος» μοῦ εἶπε πὼς ἦταν. Κι' ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἀλήθεια τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα ἀνθρώπινο λάθος.

— Ποὺ σοῦ στοιχίζει ὅμως ἀφάνταστα ἐσένα, ἔ, Μάρθα; ἔκανε ἡ μικρὴ σηκώνοντας τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ στὴν ἀδελφή της.

— Ναί, πολύ, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα.

Σὲ λίγο ὅμως, βλέποντας τὸ χρῶμα νὰ φεύγη ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς Ρένας ἐπρόσθεσε προσπαθῶντας νὰ μαλακώση τὴ φωνή της:

— Εἶνε ἀκόμη, βλέπεις, ἡ πρώτη στιγμή. Πρέπει νὰ τὸ συνηθίσω.

— Νομίζεις πὼς θὰ παρηγορηθῆς εὔκολα; ρώτησε ἡ Ρένα σιγά.

Ἡ Μάρθα δὲν κρατιόταν ἄλλο. Θὰ ἤθελε νὰ πέση στὸ κρεββάτι της, νὰ χώση τὸ κεφάλι της στὰ μαξιλάρια καὶ νὰ κλάψη ὡς τὸ πρωΐ, ἢ ὥσπου νὰ πεθάνη. Μὰ ἡ Ρένα φαινόταν κι' αὐτὴ δυστυχισμένη. Μ' ὅλ' αὐτά, μ' ὅλη τὴν ἀπόλυτη ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἀδελφή της, ἡ Μάρθα ἔνοιωθε σὰν κάποιον θυμὸ μέσα της. Γι' αὐτὸ ἀποκρίθηκε ἀπότομα, ἀπελπισμένα:

— Ὤ, ἄσε με, Ρένα. Τώρα ἔκαμες ὅ,τι ἔκαμες. Ἄφησε τὰ πράγματα νὰ κυλήσουν μοιραῖα.

— Ὤ!, ἐβόγγησε ἡ μικρή. Δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσης ποτέ, τὸ ξέρω.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη δυνατά.

Ἡ θεία Μέλπω ξύπνησε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, σαστισμένη.

— Τί τρέχει; ρώτησε

— Τίποτε, ἀποκρίθηκε ἡ Μάρθα μόλις κρατῶντας τὰ δάκρυά της.

— Πῶς τίποτε; Ἐσεῖς εἴσαστε κι' οἱ δυὸ χλωμές, σὰν κέρινες. Πέστε μου τί τρέχει.

Ἡ Ρένα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυό της χέρια. Κι' ἡ Μάρθα μετὰ κάμποση ὥρα, μαζεύοντας ὅλη της τὴ δύναμι, εἶπε ὅσο μποροῦσε πιὸ ἁπλᾶ:

— Θεία Μέλπω... Μ' αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ δὲν πρέπει νὰ τρομάξης, δὲν πρέπει νὰ θυμώσης, οὔτε νὰ στενοχωρηθῆς. Κατὰ βάθος τὸ ἴδιο κάνει..

— Πές μου λοιπόν! Μὴ μὲ τυραννᾷς.

— Νά, ἐφώναξε ἡ Μάρθα προσπαθῶντας ἡρωϊκὰ νὰ φωτίση τὴ φυσιογνωμία της μ' ἕνα χαμόγελο. Συμβαίνει ὅτι ἀντὶ νὰ πανδρευθῶ ἐγώ, θὰ πανδρευθῆ ἡ Ρένα.

— Τί ἔκανε λέει;... Θὰ πανδρευθῆ πρῶτα ἡ Ρένα;

— Ναί, πρῶτα ἡ Ρένα!

— Πῶς εἶνε δυνατόν; ἔκανε ἡ γερόντισσα γουρλώνοντας τὰ μάτια. Πῶς εἶνε δυνατόν;... Γιατί κλαίει; Τὴν ἐτσάκωσες σὲ κανένα ραντεβουδάκι; Τὴν ἐμάλωσες;

— Τὴν ἐτσάκωσα... ναί... Μὰ δὲν τὴν ἐμάλωσα. Τί νὰ τὴν μαλώσω;... Μιὰ φορὰ πρόκειται νὰ τὴν πάρη. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

— Εἶνε τοὐλάχιστον κανένας καλός, παιδάκι μου! Γιὰ προσέξτε! Τί εἶνε αὐτὰ τὰ βιαστικά;

— Εἶνε πολὺ καλός, θεία, εἶπε ἡ Μάρθα καὶ κατώρθωσε νὰ πάρη ἕναν τόνο σχεδὸν εὔθυμο. Εἶνε γνωστός σου. Ὁ Θέμος Ταντᾶς, ὁ ἀρραβωνιαστικός μου.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Ὁ σύμβουλος τῆς καρδιᾶς

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΡΑΓΕ;

32ον.- Ἡ ἀρρώστεια τῆς φαντασίας

Κύριε,

Εἶμαι δέκα ὀκτὼ χρόνων. Ζῶ μὲ τοὺς γονεῖς μου, ποὺ ἔχουν βιβλιοπωλεῖο καὶ πρατήριο ἐφημερίδων. Δὲν βγαίνω καθόλου. Ὑπάρχει ἀπέναντί μου ἕνας νέος ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα κατάστημα καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐκατάλαβα ὅτι μοῦ γινόταν διαρκῶς συμπαθητικώτερος. Δὲν κουβεντιάζομε ποτὲ μόνοι ὅταν πηγαίνω τὴν ἐφημερίδα στὸν προϊστάμενό του. Δὲν τολμῶ ἀκόμη οὔτε στὸν ἑαυτό μου νὰ τ' ὁμολογήσω, ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸ πιὸ παρήγορο εἶναι ὅτι νομίζω πὼς συμμερίζεται τὸ αἴσθημά μου. Τὸ βλέπω ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ κυττάζει. Ξέρω ὅτι εἶναι ἐκ χαρακτῆρος ἐπιφυλακτικὸς καὶ διερωτῶμαι ἂν θ' ἀποφασίση νὰ μοῦ κάμη ἐξομολόγησι καὶ ζῶ περιμένοντας αὐτὴ τὴ στιγμή. Τί πρέπει νὰ κάμω; Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κάμω ἐγὼ τὴν ἀρχή, κι' ὅμως θὰ μοῦ ἦταν τόσο εὐχάριστο νὰ γινόμουν ἡ μνηστὴ καὶ κατόπιν ἡ γυναῖκα του, γιατὶ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ τοὺς ἀρέσει τὸ φλέρτ. Θέλω νὰ μοῦ κάνη ἔρωτα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ πανδρευθῆ καὶ «μοῦ φαίνεται ὅτι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα συμμερίζεται τὴ γνώμη μου» (ἡ φράσις αὐτὴ διεγράφη κατόπιν). Τὸν ἀγαπῶ γιὰ πάντα.

Ὁλόκληρη δική του

. . . .

Δεσποινίς,

Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ γράμμα σας μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσω ἐδῶ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ ὀνομάσω: «ἡ ἀρρώστεια τῆς φαντασίας», δηλαδὴ ἡ ἀξιοθρήνητη σύγχυσις ποὺ κάνουν πολλὲς κοπέλλες — κι' ὄχι μονάχα κοπέλλες — μεταξὺ τῆς ἀνάγκης ποὺ νοιώθουν ν' ἀγαπήσουν καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης των, δηλαδὴ τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαποῦν. Εἶναι φανερὸν ὅτι στὴν περίπτωσί σας, ὅπως καὶ στὶς περιπτώσεις πολλῶν γυναικῶν, σᾶς ἀπασχολοῦσε ἀπὸ καιρὸ ἡ ἀνάγκη ν' ἀγαπήσετε, ἔστω κι' ἂν δὲν τὴν ἀντελήφθητε ποτέ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχετε καθόλου τὴν εὐκαιρία νὰ βγαίνετε, ἡ ἀνάγκη ν' ἀγαπήσετε δὲν μποροῦσε νὰ ἐκδηλωθῆ, γιατὶ δὲν ἔβρισκε στόχο. Ἔτυχε λοιπὸν στὴν ἀρκετὰ κλειστὴ ζωή σας νὰ ἐμφανισθῆ ἕνας νέος, ὁ μόνος προφανῶς, ποὺ μπορεῖτε νὰ βλέπετε κάθε μέρα, ἐκεῖνος δηλαδὴ ποὺ ἐργάζεται στὸ ἀντικρυνὸ κατάστημα, ὅπου πηγαίνετε τὴν ἐφημερίδα. Δὲν ξέρω ἂν ἔχη μεγάλες ἀρετὲς καὶ εἶμαι διατεθειμένος νὰ πιστέψω ὅτι ὅταν τὸν ἐρωτευθήκατε δὲν ἀγαπήσατε στὴν πραγματικότητα τὸ ἄτομό του, ἀλλὰ ἐβάλατε σ' αὐτὸν τὴν δική σας ἀνάγκη ν' ἀγαπήσετε, ὅπως θὰ τὴν ἐβάζατε, χωρὶς ἀμφιβολία, σὲ κάποιον ἄλλον, κι' ἔτσι ἐξεκινήσατε, μὲ τὴν ἀξιοθαύμαστη φαντασία τῆς καρδιᾶς ποὺ ἐξωραΐζει ὅλες σχεδὸν τὶς γυναῖκες, γιὰ τὸν αἰώνιον ἔρωτα, γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες καὶ τοὺς γάμους, πρὶν ἀκόμη ὁ νέος αὐτὸς σᾶς μιλήση γιὰ ἔρωτα.

Ὅλα αὐτὰ θὰ ἦσαν γοητευτικά, ἂν ὁ νέος ἦταν πραγματικὰ ἄξιος ἑνὸς τόσο μεγάλου πάθους. Εἶναι δυνατόν, ὅπως πολλοὶ ὅμοιοί του, νὰ σκέπτεται ἁπλῶς νὰ ἐρωτοτροπήση μαζί σας — ἂν τὸ σκέπτεται — γιὰ λόγους λιγώτερο ἐνάρετους ἀπὸ τὴ γνώμη σας γιὰ τὸ φλέρτ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὀρθολογισμοῦ θὰ διεγράψατε τὴ φράση ποὺ ἐγὼ παρέθεσα στὸ γράμμα σας. Μονάχα ἡ φαντασία σας τὴν εἶχε γράψει, κι' ὅταν ἔπειτα ἐσκεφθήκατε, εἴπατε μέσα σας ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν σᾶς ἔδωσε καμμιὰν ἔνδειξι σχετικῶς, ἀφοῦ δὲν σᾶς μίλησε ποτὲ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Κι' ὅμως, παρὰ ταῦτα, τὸν ἀγαπᾶτε «γιὰ πάντα» καὶ εἶσθε «ὁλόκληρη δική του».

Οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο ὑπερήφανοι νὰ τοὺς «ἀγαποῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους», καθὼς λένε. Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ σκεφθοῦν ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν αὐτούς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα μέσ' ἀπ' αὐτοὺς καὶ καμμιὰ φορὰ εἰς πεῖσμα αὐτῶν. Κι' ἂν ἡ ἀγάπη πολλῶν γυναικῶν ἀντέχη στὶς προδοσίες, στὶς ταπεινότητες στὶς κακίες τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀγαποῦν, αὐτὸ γίνεται γιατὶ οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ βάζουν στὸν ἄνδρα τὴν ἀπέραντη ἀνάγκη ἀγάπης ποὺ κατέχει τὴν καρδιά τους, τὴν ἀνάγκη ν' ἀγαποῦν αἰώνια ἕναν ἴδιο ἄνδρα.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτά, δεσποινίς, εἶμαι πεπεισμένος πὼς θὰ πῆτε ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅτι ἀγαπᾶτε πραγματικὰ τὸν νέο τοῦ ἀντικρυνοῦ καταστήματος, ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ ὅπως τὸν ἀγαπᾶτε κι' ὅτι μπορῶ ἴσως νὰ καταλαβαίνω κάτι ἀπὸ τὴ γυναικεία καρδιά, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ τὴ δική σας. Κι' ἐπειδὴ εἶναι δυνατόν, στὸ κάτω - κάτω, ὁ νέος τοῦ ἀντικρυνοῦ καταστήματος νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καὶ νὰ σᾶς πανδρευθῆ, τὰ γεγονότα θὰ μοῦ δώσουν ἄδικο. Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε ὅτι θὰ δεχόμουν πολὺ πρόθυμα νἄχα πάντα ἄδικο, ἂν ἀπ' αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ ἐξαρτηθῆ ἡ εὐτυχία τῶν γυναικῶν ποὺ μοῦ γράφουν.

ΣΑΪΝ — ΠΡΕ

Μιὰ ἐρωτικὴ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὁ Πεπῖνο Φερλόζο ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ καφενείου τρέμοντας. Εὐτυχῶς ἡ αἴθουσα ἦταν ἄδειανή. Μέσα στὴν ἀποπνικτικὴ ζέστη τοῦ ἀπογεύματος, ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος κοιμόταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο. Τὸ μοναδικὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου ἐρροχάλιζε πεσμένο σὲ μιὰ καρέκλα Μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἐβασίλευε, δὲν ἀκουόταν παρὰ τὸ βουϊτὸ ἀπ' τὶς μυῖγες ποὺ πετοῦσαν στὸ ταβάνι.

Ἡ ἡσυχία αὐτὴ εὐχαρίστησε τὸν Πεπῖνο. Ἐδιάλεξε ἕνα τραπέζι κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὸ γκαρσόνι ἐπλησίασε. Ὁ Πεπῖνο παρήγγειλε ἕνα κονιάκ, ἕνα μελανοδοχεῖο καὶ χαρτὶ γιὰ γράψιμο. Γιὰ νὰ πάρη θάρρος, ἄδειασε μὲ μιὰ ρουφηξιὰ τὸ ποτηράκι κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Στὰ εἰκοσιοκτώ του χρόνια, μ' ἕνα σῶμα ἀθλητοῦ, ὁ Πεπῖνο Φερλόζο ἦταν ἀκόμη δειλὸς σὰν παιδί. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τοῦ εἶχε ἤδη στοιχίσει ὡρισμένες ζημιὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἁπλῆς ὑπαλληλικῆς του ζωῆς. Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, λυπόταν γιὰ τὴν ἔλλειψι αὐτὴ τόλμης.

Εἶχε ἐρωτευθῆ.

Αὐτὸ τῶπαθε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη. Στὸν ἐμπορικὸ οἶκο «Ἄνθη καὶ πτερὰ» ὅπου ἦταν λογιστὴς καὶ στὸ πλαϊνὸ γραφεῖο μὲ τὸ δικό του, ἐργαζόταν, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, μιὰ νεαρὰ δακτυλογράφος. Ἦταν ψηλὴ καὶ λυγερή, μὲ πρόσωπο σὰν τριαντάφυλλο, ὅπου ἀκτινοβολοῦσαν δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ τὰ ἐπλαισίωναν κατάμαυρα σγουρὰ μαλλιά.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ καταστήματος «Ἄνθη καὶ πτερὰ» τὴν εἶχαν ἐρωτευθῆ. Οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων, οἱ πωληταί, ὁ γέρο Τζιοβάνι, ὁ ταμίας, ὁ Πάολο, ὁ νεαρὸς γκροὺμ κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καταστήματος. Ναί, ὁ διευθυντὴς ἐστριφογύριζε γύρω ἀπὸ τὴν δακτυλογράφο μὲ τὴν ἀνήσυχη ὄψι ἑνὸς κυνηγοῦ ποὺ φοβᾶται μὴν πέση στὴν παγίδα τοῦ λύκου.

Ὡστόσο, ἡ σινιορίνα Ἀντελίνα ἦταν σοβαρή, πολὺ σοβαρή. Εἶχε μάλιστα κάτι στὴ στάσι της, ποὺ κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι καὶ τοὺς πιὸ τολμηρούς, καὶ ἂν τολμοῦσε κανεὶς νὰ ἐκστομίση καὶ τὸ παραμικρό, τὸν κυττοῦσε κατὰ τέτοιον τρόπο, σουφρώνοντας τὰ φρύδια της, ποὺ τοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή.

Πῶς ὁ δειλὸς Πεπῖνο κατάφερε νὰ ἐρωτευθῆ ἕνα τόσο μακρυνὸ καὶ ἀπρόσιτο εἴδωλο; Γιὰ νὰ μὴ ἀποτελέση ἐξαίρεσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἴσως, ἢ ἁπλούστερα ἀπὸ τὸν ἀκατάλυτο νόμο τῶν ἀντιθέσεων.

Ἕνα γεγονὸς εἶνε βέβαιο. Τὴν ἀγαποῦσε σὰν τρελλὸς καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς τὸ ὁμολογήση. Ἐπὶ μιὰν ἑβδομάδα, ὑπέμενε, ὑπολογίζοντας σὲ μιὰν εὔνοια τῆς τύχης. Ἡ εὔνοια αὐτὴ δὲν ἦρθε. Μιὰ ὡραία ἡμέρα λοιπόν, ἐπῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι καὶ εἶπε:

— Εἶνε ἁπλούστατο. Θὰ τῆς γράψω.

Ἦτον πραγματικὰ μιὰ ὡραία ἡμέρα. Ἔκανε πολλὴ ζέστη. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω στὸ κατάστημα «Ἄνθη καὶ πτερὰ» ὅλο τὸ προσωπικὸ χασμουριόταν. Τὸ τὰκ-τὰκ τῆς γραφομηχανῆς ἀντηχοῦσε μόνο, ἀκούραστο Ὁ Πεπῖνο ἐπωφελήθηκε τῆς ἀπροσεξίας τῶν συναδέλφων του, τῶσκασε, διέσχισε τὸ δρόμο κι' ἐμπῆκε μὲ τρόπο στὸ ἀντικρυνὸ μικρὸ καφενεῖο. Τώρα, μὲ τοὺς ἀγκῶνες ἐπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ, τὰ μάτια καρφωμένα μέσα ἀπ' τὰ τζάμια στὸ παράθυρο πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐργαζόταν ἡ ὡραία δακτυλογράφος, ἔψαχνε νὰ βρῆ τὶς κατάλληλες φράσεις.

Ἀλλοίμονον! Οἱ ἰδέες δὲν κατέβαιναν. Προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ φλογερὲς ἐξομολογήσεις ποὺ εἶχε διαβάσει σὲ μυθιστορήματα. Καμμιὰ δὲν τοῦ ἐρχόταν στὴ μνήμη. Κι' ὡστόσο, ὡστόσο δὲν εἶχε ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του!

Μὲ χέρι κουρασμένο, ὁ Πεπῖνο ἄνοιξε τὸ σουμαὶν κι' ἔψαξε νὰ βρῆ ἐπιστολόχαρτο.

Ξαφνικά, τὰ μάτια του ἐσταμάτησαν σ' ἕνα φύλλο γραμμένο μὲ σβυσίματα, σ' ἕνα σχέδιο ἐγκαταλειφθὲν ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔγραψε, ἀφοῦ τὸ ἀντέγραψε. Ὁ νέος δὲν στενοχωρήθηκε. Ἐδιάβασε, κι' ἀπὸ τὶς πρῶτες λέξεις, ἐπέταξε ἀπ' τὴ χαρά του. Τὸ λησμονημένο γράμμα ἦταν μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις, μιὰ ἐξομολόγησις λίγο μακροσκελής, μὰ ποὺ ὁ Πεπῖνο τὴν ἔκρινε γιὰ περίφημη. Δὲν ἐδίστασε περισσότερο. Γιὰ νὰ πείση τὴ δακτυλογράφο, δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀντιγράψη τὸ πρότυπο αὐτὸ ποὺ τοῦ παρουσίαζε ἡ τύχη. Κι' ἔγραψε:

«Σινιορίνα,

»Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα, ἐνόμισα πὼς ἀντίκρυσα τὴν ροδοδάκτυλον ἠῶ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ θερμὲς ἀκτῖνες ποὺ ἐκπέμπουν τὰ μάτια σας, ἔκαψαν τὴν καρδιά μου. Ἡ καρδιά μου ἔχει παγώσει ἀπὸ συγκίνησι. Ἡ εἰκόνα σας μὲ κυνηγᾶ ἀδιάκοπα. Δὲν σκέπτομαι παρὰ σᾶς, δὲν ὀνειρεύομαι παρὰ σᾶς. Καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμο δὲν εἶνε ἱκανὴ σήμερα νὰ μ' ἐμποδίση νὰ φωνάξω μὲ τὴν πέννα μου:

«Σᾶς ἀγαπῶ, σινιορίνα, σᾶς ἀγαπῶ!...»

Αὐτὸ τὸ στὺλ εἶχε ἀκολουθηθῆ καὶ στὶς τέσσερες μεγάλες σελίδες.

Ὅταν ὁ Πεπῖνο ἐτελείωσε τὸ γράψιμο, ἐξαναδιάβασε τὸ γράμμα καὶ δὲν βρῆκε τίποτε ποὺ νὰ θέλη ἄλλαγμα. Ὑπέγραψε, τὸ ἔκλεισε κι' ἐφώναξε τὸ γκαρσόνι.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅταν ἡ σινιορίνα Ἀντελίνα ξανάρθε στὸ γραφεῖο, φέρνοντας τὸ βραδυνὸ ταχυδρομεῖο, εἶδε τοποθετημένον, σὲ μέρος ποὺ νὰ φαίνεται, κοντὰ στὴ μηχανή της, ἕναν φάκελλο μὲ τὴ διεύθυνσί της. Ἔκπληκτη, τὸν ἄνοιξε καὶ διέτρεξε τὸ περιεχόμενο.

Ἐν τῷ μεταξύ, σκυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, μὲ τὸ μάτι κολλημένο στὴν κλειδαρότρυπα, ὁ νεαρὸς λογιστής, παραφύλαγε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τόλμης του. Φοβόταν. Ἐπερίμενε νὰ ἰδῆ τὴν δακτυλογράφο νὰ σουφρώνη τὰ φρύδια κατὰ τὴ συνήθειά της καὶ νὰ σχίζη τὸ γράμμα θυμωμένη. Μὰ ἡ σινιορίνα Ἀντελίνα δὲν ἔκαμε τίποτε ἀπ' αὐτά. Κάποιο χαμόγελο ἀντίθετα ζωγραφίστηκε στὰ χείλη της, ἕνα χαμόγελο τόσο ὡραῖο καὶ τόσο γοητευτικό, ποὺ ὁ Πεπῖνο ἀνεκάλυψε μέσα του ν' ἀναβλύζη κάποιο θάρρος. Ἐμπῆκε ἀπότομα, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἐρώτησε:

— Λοιπόν, ξέρετε;

Ἡ νεαρὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελᾶ.

— Ξέρετε πῶς σᾶς ἀγαπῶ; ἐξακολούθησε ὁ Πεπῖνο. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀπαντήσετε;

Ἐκείνη ἀποφάσισε τέλος ν' ἀπαντήση μὲ τὴν πιὸ μελωδικὴ φωνή της:

— Εἴσθε ὁ τρίτος, εἶπε, ὁ τρίτος — τ' ἀκοῦτε καλά; — ποὺ μοῦ γράφει τὰ ἴδια πράγματα μὲ τὰ ἴδια λόγια. Ὁ κ. Τζιοβάνι ἦταν ὁ πρῶτος, ἔπειτα ὁ Πάολο ἀντέγραψε, δὲν ξέρω ποῦ καὶ πῶς, τὸ σχέδιο τοῦ ταμίου. Κι' ἐσεῖς, μὲ τὴ σειρά σας, ἀντιγράψατε τὸ σχέδιο τοῦ γκρούμ... Ἀληθινά, κύριε Πεπῖνο, σᾶς λείπει ἡ φαντασία!

Θέλησε νὰ μιλήση, νὰ ἐξηγηθῆ, μὰ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ κοκκινίση. Καταριόταν τὸ μικρὸ καφενεῖο καὶ τὸ σουμαὶν αὐτὸ ὅπου κρυβόνταν ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ποὺ τὶς εἶχαν κάμει προηγουμένως καὶ ἄλλοι. Ἐψιθύρισε:

— Σινιορίνα... σινιορίνα...

Μὰ ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα του, λέγοντας:

— Φυλάξετέ το! Μπορεῖ νὰ χρησιμεύση ἴσως καὶ σὲ τέταρτο!

Ἔπειτα, ἥσυχα, ξανακάθησε στὴ μηχανή της.

ΕΛΙΖΑ ΤΡΑΠΑΝΙ

ΣΠΙΝΘΗΡΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

* Λένε συχνὰ ὅτι οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν μᾶλλον τοὺς βλάκες. Δυσκολεύομαι ὅμως νὰ τὸ πιστέψω αὐτό, γιατὶ εἶνε γνωστὸ πόσο μισοῦν τοὺς συζύγους των...

(Μπαλζάκ)

* Πρὶν παραδοθοῦν οἱ γυναῖκες ἀνήκουν σ' ἐκείνους ποὺ τὶς κάνουν νὰ γελοῦν!... Κι' ὅταν παραδοθοῦν, ἀνήκουν σ' ἐκείνους ποὺ τὶς κάνουν νὰ κλαῖνε.

(Ἐτιὲν Ρεῦ)

* Καὶ οἱ μαῦρες καὶ οἱ λευκὲς εἶνε ἴδιες στὸν ἔρωτα γιὰ μένα. Μαῦρο εἶνε καὶ τὸ κάρβουνο, ὅταν ὅμως τὸ ἀνάψη ἡ φωτιὰ—φωτιὰ εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη,—τότε φλογοκοκκινίζει σὰν σάρκα ξαναγγένη!

(Ἀσκληπιάδης)

* Συνήθως ὁ ἄνδρας δὲν πανδρεύεται ἐπειδὴ δὲν θέλει, ἡ γυναῖκα ὅμως ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ

(Ἀ. Κάρρ)

* Καὶ ἡ πιὸ ἐνάρετη γυναῖκα θὰ βρῆ μιὰ μέρα τὸν κατακτητή της, μὲ τὴν διαφορὰ βέβαια ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ σύζυγός της, καὶ μόνο ὁ σύζυγός της.

(Πρίγκηψ ντ' Ἐὶν)

* Ἂν ἐμεῖς ἔχωμε περισσότερο μυαλὸ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, αὐτὲς ἔχουν περισσότερο ἔνστικτο ἀπὸ μᾶς.

(Ντιντερό)

* Οἱ φιλάρεσκες γυναῖκες μοιάζουν μὲ τοὺς ἀνεμοδεῖκτες. Ὅπως αὐτοί, ἔτσι καὶ αὐτὲς μόνο ὅταν... θὰ σκουριάσουν θὰ ἡσυχάσουν πιά

(Σαμφόρ)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

Ἐξήγησις

(Σὲ μιὰ συντροφιά, ποὔχει περιπλανηθῆ μέσ' στὴ μαγεία τῆς ἀνοιξιάτικης ἐξοχῆς, Ἐκεῖνος, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, ἔχει καταφέρει νὰ ξεμοναχιάση Ἐκείνη, καὶ τώρα βαδίζουν οἱ δυό τους κάπως ἀργά, πιὸ πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους, ποὺ τὰ γέλια κι' οἱ φωνές τους ἀκούγονται μπροστά. Ἐκεῖνος εἶνε συγκινημένος, ἔχει δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ λέγεται τράκ, καὶ παρακολουθεῖ ὅλες τὶς ἐπίσημες ἐκδηλώσεις ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων. Ἐκείνη εἶνε ἀδιάφορη καὶ χαμογελαστή, ἔχει δηλαδὴ τὸ προκλητικὸ ὕφος τῶν γυναικῶν ποὔναι σίγουρες γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιατί, ἁπλούστατα, δὲ βρέθηκε ἀκόμα κανένας γιὰ νὰ τοὺς δώση στ' αὐτιά).

Ἐκείνη *(παίζοντας μ' ἕνα μπουμποῦκι ἀπὸ τριαντάφυλλο, ποὺ τὸ ὑποβάλλουνε σὲ μαρτύρια τὰ δάχτυλά της)*: Λοιπόν;

Ἐκεῖνος *(μασσημένα)*: Νά... Θἄθελα νὰ σοῦ πῶ...

Ἐκείνη *(Ἴδιο ὕφος, καινούργια μαρτύρια τοῦ μπουμπουκιοῦ)*: Ὅτι;

Ἐκεῖνος: Δὲν εἶνε τόσο εὔκολο...

Ἐκείνη: Θές νὰ σὲ βοηθήσω;

Ἐκεῖνος: Ἂν μπορεῖς ..

Ἐκείνη: Ἀξιόλογα! μ' ἀγαπᾶς... Ἔτσι;

Ἐκεῖνος *(σὰ νὰ τοὔπεσε στὸ κεφάλι ὁ Λυκαβηττός)*: Δηλαδή...

Ἐκείνη: Ὁμολόγησέ το... τὰ λάθη εἶν' ἀνθρώπινα, καὶ πρέπει νάχη τὸ θάρρος κανεὶς νὰ τὰ ὁμολογῆ...

Ἐκεῖνος: Εἶνε λάθος, λοιπόν;

Ἐκείνη *(πετάει τὸ μπουμποῦκι, ξεφυλλισμένο, μαδημένο σὰν κοττόπουλο)*: Ἀσυγχώρητο.

Ἐκεῖνος: Γιατί;

Ἐκείνη: Θές νἆμαι εἰλικρινὴς μαζί σου;

Ἐκεῖνος: Σὲ παρακαλῶ.

Ἐκείνη: Δὲν εἶσαι ὁ τύπος μου. Ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τοῦ δώσω τὴν καρδιά μου δὲν θἄχη τὴ φόρμα τὴ δική σου...

Ἐκεῖνος *(πολὺ πειραγμένος)*: Γιατί; Τί ἔχει ἡ φόρμα μου;

Ἐκείνη: Εἶσαι δειλός, καὶ μ' ἀρέσουν οἱ τολμηροί,—ἴσως ἀκόμα κι' οἱ ἀναιδεῖς. Εἶσαι ὀνειροπόλος, καὶ μ' ἀρέσουν οἱ θετικοί. Κυττᾶς τὰ σύννεφα, καὶ θἄπρεπε νὰ κυττᾶς τὴ γῆ γιὰ νὰ μ' ἀρέσης...

Ἐκεῖνος *(σιγά)*: Κυττάω τὰ σύννεφα, γιατὶ ἐκεῖ σὲ βρίσκω ἀνάμεσα στὰ γαλάζια τ' οὐρανοῦ, στὶς μαρμαρυγὲς τῶν ἄστρων...

Ἐκείνη *(στενοχωρημένη)*: Νάτο· εἶσαι ποιητής, κι' ἐγὼ θὰ σ' ἤθελα μηχανικό, δικηγόρο, ἢ βιομήχανο...

Ἐκεῖνος *(μὲ σφιγμένα δόντια)*: Εἶσαι κάτι περισσότερο ἀπὸ εἰλικρινής· εἶσαι ἰταμή...

Ἐκείνη *(σηκώνει τοὺς ὤμους της)*: Θὰ προτιμοῦσες νὰ σοὔλεγα «ἴσως» καὶ νὰ σ' ἄφινα ν' ἀεροβατᾶς, ἐλπίζοντας κάτι ποὺ δὲν θὰ πραγματοποιηθῆ ποτέ, μόνο καὶ μόνο γιὰ νάχω καὶ σένα στὴν οὐρὰ τῶν θαυμαστῶν μου;..

Ἐκεῖνος *(συγκρατημένα)*: Ὄχι... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σου... Καί, βρίσκω πὼς αὐτὴ μὲ θεράπευε ἀπὸ ἕνα αἴσθημα, ποὺ ἴσως θὰ μ' ἔκανε νὰ κοκκινίζω...

Ἐκείνη: Ὁρίστε, τώρα, ποὺ θὰ μὲ βρίσης... Ἂς προχωρήσουμε γιὰ νὰ συναντήσουμε τοὺς ἄλλους .. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ γίνουμε ἐχθροί, ἐπειδὴ δὲν εἴμαστε προωρισμένοι νὰ γίνουμε ζευγάρι ἐρωτικό...

Ἐκεῖνος *(τὴν κρατάει ἀποφασιστικά)*: Θἄθελα νὰ σοῦ πῶ πρῶτα μερικὰ πράγματα . Εἶνε μερικὲς ἀλήθειες, κι' ἀποτελοῦν τὰ ἐλαφρυντικά μου γιὰ τὸ λάθος νὰ σ' ἀγαπήσω... *(πιὸ σιγὰ)* Λοιπόν, ἀγαπητή μου, ὁ ἔρωτας εἶν' ἡ μεγαλείτερη αὐταπάτη Τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, δὲ μᾶς δίνει παρὰ τὸν πυρῆνα τῆς πραγματικότητος, ποὺ τὸν περιτριγυρίζουμε μεῖς μ' ἕνα σωρὸ περικαλύμματα ὀνείρων. Παίρνουμε, νὰ ποῦμε, δυὸ μαῦρα μάτια, δυὸ κόκκινα χείλη,—τὰ δικά σου...—τὰ κύματα κάποιων ἐβένινων μαλλιῶν—τῶν δικῶν σου μαλλιῶν.—καί, δίπλα σ' αὐτὰ τὰ ἀπολύτως χειροπιαστὰ πράγματα, τοποθετοῦμε διάφορες φαντασιώσεις, ποὺ μᾶς δημιουργοῦν ἕνα τέλειο κι' ἀσύγκριτο ἰδανικό. Καὶ ἡ προσγείωσί μας, ἀφοῦ πλανηθοῦμε στὶς ἀπατηλὲς στρατόσφαιρες τοῦ ὀνείρου, γίνετ' ἀπότομη,—ὅπως ἡ δική μου, πρὶν ἀπὸ λίγο. Σὲ γνώρισα σήμερα μόλις, ἐνῶ σὲ ξέρω ἀπὸ καιρό. Κι' αὐτὸ εἶνε γιὰ ζημία δική σου, καὶ γιὰ κέρδος δικό μου.. Ἡ γυναῖκες ποὺ δὲ γνωρίζουμε παρὰ ἀπὸ μακρυά, εἶν' οἱ καλύτερες: Αὐτές, δὲν εἶνε δημιουργήματα οὔτε τοῦ πατέρα τους, οὔτε τῆς μητέρας τους. Εἶνε δημιουργήματα καθαρὰ δικά μας...

Ἐκείνη *(εἰρωνικά)*: Θ' ἀρχίσω νὰ σὲ σέβομαι σὰν πατέρα μου... Σύμφωνοι.

Ἐκεῖνος *(σὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούη)* .. Γιὰ φαντάσου: Ἐσύ, ποὺ μέσα στὸ στῆθος σου ἔχω τοποθετήσει αὐθαίρετα μιὰ καρδιά, ποὔχει καὶ μιᾶς Λουκρητίας τὴ σκληρότητα, καὶ μιᾶς Κλεοπάτρας τὸν ἡδονισμό, καὶ μιᾶς Ἰουλιέττας τὴν τρυφερότητα, δὲν ἀποκλείεται νἆσαι μιὰ ἀσήμαντη, κοινότατη μικρονοικοκυροῦλα. Δὲν ἀποκλείεται νάχης γιὰ ὄνειρό σου, ὄχι τὸ αἱματηρὸ ὄργιο στὸ πλευρὸ ἑνὸς Καίσαρος Βοργία, οὔτε τὰ χάδια ἀπ' τὰ τριανταφυλλένια δάχτυλα ἑνὸς Ἀντωνίου, οὔτε τὸ πυρωμένο «σ' ἀγαπῶ...» ἀπ' τὰ ἐρωτευμένα χείλια ἑνὸς Ρωμαίου· μὰ ἕναν καλό, μικροαστικὸ γάμο μ' ἕνα ρουτινιέρη ποὺ θἆναι τμηματάρχης σὲ μιὰ ἑταιρία ἢ λογιστὴς σὲ μιὰ Τράπεζα, ποὺ θὰ σὲ φιλάη πρωΐ-πρωΐ, πρὶν φύγη γιὰ τὸ γραφεῖο του—ἐφτάμισυ μ' ὀχτὼ παρὰ τέταρτο—, ποὺ θὰ προτιμάη γιὰ φαῒ τὰ γιουβαρλάκια, καὶ ποὺ θὰ σοῦ ἀραδειάζη παιδιά!

Ἐκείνη *(μὲ μάτια ποὺ λάμπουν ἀπ' τὸ θυμό)*: Εἶσαι, ἐκτὸς ἀπὸ ποιητής, καὶ πρόστυχος! Δυὸ ἐλαττώματα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ ἤξερα...

Ἐκεῖνος *(ψύχραιμα)*: Ὄχι· ἕνα πάντα... τὸ δεύτερο εἶπες πρὶν ὅτι τὸ θεωρεῖς προτέρημα. Ὁ ἄντρας σ' ἀρέσει νἆναι τολμηρός, ἢ κι' ἀναιδής. Προσπάθησα νὰ φτάσω στὰ μάτια σου τὸ ἰδανικὸ ποὺ σὲ συγκινεῖ...

Ἐκείνη: Κι' ἴσως τώρα μ' ἀρέσεις;

Ἐκεῖνος: *(σιγά, σκύβοντας στ' αὐτί της)*: Ὄχι ἴσως· ἀσφαλῶς... *(Ἐκείνη τοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ πληγωμένης μεγαλειότητος, κι' ὕστερα ἀπομακρύνεται τρέχοντας πρὸς τὸ κύριο σῶμα τῆς παρέας, ποὔχει στρίψει κάποια καμπὴ τοῦ δρόμου. Ἐκεῖνος ἀνάβει ἕνα τσιγάρο, βέβαιος πὼς Ἐκείνη θὰ ξαναγυρίση).*

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ Ἕλενα χωρίζει

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

I

Ἡ Ἕλενα σὲ μιὰ φίλη της

19 Ἀπριλίου 1938.

Ἀγαπητή μου Καίτη,

Ἔχω σήμερα νὰ σοῦ ἀναγγείλω ἕνα σημαντικὸ γεγονός: Χωρίζω μὲ τὸ Γιῶργο. Κάθε ἀπόπειρά σου γιὰ νὰ μὲ μεταπείσης, δὲν θὰ εἶνε καθόλου ἐπίκαιρη, γιατὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ χωρισμοῦ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν δικηγόρων μας καὶ τὸ διαζύγιο εἶνε ζήτημα ὀλίγων ἑβδομάδων.

Ἄ! Νὰ σοῦ πῶ, Καίτη μου, δὲν μοῦ ἦταν πιὰ δυνατὸν νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ κοντὰ στὸ Γιῶργο. Αὐτὴ δὲν ἦταν ζωή. Ἦταν μαρτύριο. Τὸν ἐγνώρισες κι' ἐσὺ τὸ Γιῶργο καὶ ξέρεις τί ἐγωϊστικός, σκληρὸς καὶ τυραννικὸς τύπος εἶνε. Τρία χρόνια ποὺ εἴμαστε πανδρεμένοι δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιβάλλη ἢ νὰ θέλη νὰ μοῦ ἐπιβάλλη τὴ γνώμη του. Αὐτὸς ἐκανόνιζε ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ζωῆς μας καὶ τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸς θ' ἀποφάσιζε τί θὰ φᾶμε, πότε θὰ βγοῦμε ἔξω, σὲ ποιὸ θέατρο θὰ πᾶμε, πότε θὰ δώσωμε μιὰ μικρὴ δεξίωσι στὸ σπίτι, σὲ ποιὰ ἐξοχὴ θὰ παραθερίσωμε τὸ καλοκαῖρι καὶ πόσον καιρὸ θὰ μείνωμε. Ἀκόμη εἶχε τὴν τελευταία γνώμη καὶ γιὰ τὸ ντύσιμό μου. Ἂν δὲν τοῦ ἄρεσε ἕνα φόρεμα ποὺ ἔβρισκα ἐγὼ τοῦ γούστου μου, δὲν μποροῦσα νὰ τὸ φορέσω, ὁ κόσμος νὰ χαλάση. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκνευριστικὴ ἱστορία ξεσποῦσε σὲ συχνοὺς καυγάδες, ὅπου καὶ πάλι ἔδειχνε τὸν ὑπερτροφικό του ἐγωϊσμό. Ποτὲ δὲν ἀποδέχθηκε μέρος τῆς εὐθύνης. Πάντα ἐγὼ εἶχα τὸ φταίξιμο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ ἔδινε φοβερὰ στὰ νεῦρα, ἦταν ἡ φοβερὴ ζηλοτυπία του. Γινόταν ἔξω φρενῶν ἂν μ' ἔβλεπε νὰ μιλῶ σ' ἕναν τόνο οἰκειότητος μὲ κάποιον ἀξιοπρόσεκτο κύριο, φίλο του ἢ ὄχι κι' εἴχαμε ἄλλες σκηνές Μοῦ ἄνοιγε ὅλα τὰ γράμματα. Δὲν μ' ἄφηνε νὰ βγαίνω ἔξω μόνη μου, παρὰ μόνο σ' ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Καὶ πάλι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω λεπτομερῆ ἀναφορά, μὲ πλήρως δικαιολογημένα τὰ λεπτὰ καὶ τὰ δευτερόλεπτα. Ποῦ πῆγα, τί ἔκανα, πόση ὥρα ἔμεινα. Καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ τοῦ πῶ καὶ ψέματα, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἔκανε ὁ ἴδιος τὴν ἐπαλήθευσι τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἀναφορᾶς μου. Ἐὰν δὲ συνέβαινε καμμιὰ φορὰ ν' ἀργήσω, τότε ἀναστατωνόταν τὸ σπίτι. Φαντάσου, ὅτι κάποτε ποὺ τοῦ εἶπα πὼς ἄργησα ἐπειδὴ εἶχε χαλάσει τὸ τρὰμ τῆς γραμμῆς κι' ἐπερίμενα μισὴ ὥρα ὡς ποὺ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ συγκοινωνία, εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πάρη στὸ τηλέφωνο τὴν ἑταιρεία τροχιοδρόμων καὶ νὰ ρωτήση γιὰ νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν τοὔλεγα ψέματα! Θὰ βρίσκης βέβαια κι' ἐσὺ πολὺ φυσικό, ἀγαπητή μου Καίτη, ὅτι αὐτὴ ἡ συμπεριφορά του, στὸ τελευταῖο κεφάλαιο, μὲ προσέβαλε. Νομίζω πὼς ἕνας ἄνδρας πρέπει νάχη ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του καὶ νὰ μὴν τῆς δείχνη, μὲ τὸν πιὸ κυνικὸ τρόπο, ὅτι τὴν θεωρεῖ ἄξια νὰ χρησιμοποιήση κατὰ τρόπον ἐπιβλαβῆ γιὰ τὸ συζυγικό του μέτωπο, τὶς λίγες ὧρες ποὺ μπορεῖ νὰ διαθέση γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ὅλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορά του, ὁ τυραννικός του χαρακτήρας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης ἀπὸ τὸ ἄλλο, μοῦ ἔκαναν τὴ ζωὴ μαρτυρικὴ καὶ ἀνυπόφορη. Ὄχι. Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω οὔτε μιὰ στιγμὴ περισσότερο αὐτὴ τὴ ζωή. Καί, ὕστερα ἀπὸ ψύχραιμη σκέψι καὶ ἀπὸ ἕναν τρομερὸ καυγᾶ ποὺ ἔγινε τελευταῖα, ἀπεφάσισα νὰ θέσω τέρμα, ὄχι στὴ ζωή μου βέβαια, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. Ἐπῆγα, λοιπόν, στὸ δικηγόρο μου καὶ τὰ πράγματα τραβοῦν ὁμαλῶς πρὸς τὴν ἔκδοσιν τοῦ διαζυγίου, λόγω ἀσυμφωνίας χαρακτήρων.

Τί τὰ θέλεις, ἀγαπητή μου Καίτη. Ζηλεύω μερικὲς φίλες μου ποὺ εἶνε πανδρεμένες μ' ἕναν ἄνδρα μαλακό, ἤπιο, ὑποχωρητικὸ καὶ πρὸ παντὸς ὄχι ζηλιάρη. Αὐτὲς καταλαβαίνουν ὅτι ἔχουν ἕναν πραγματικὸ καὶ ὅπως πρέπει σύζυγο καὶ εἶνε πολὺ εὐτυχισμένες...

Μὲ ἀγάπη
ΕΛΕΝΑ

II

Ἡ Ἕλενα στὴν ἴδια φίλη της

21 Ἀπριλίου 1942.

Ἀγαπητή μου Καίτη,

Δὲν βρῆκα καιρὸ νὰ σοῦ γράψω τὸν τελευταῖο καιρό, γιατὶ ἔχω ἱστορίες, ποὺ μὲ δικαιολογοῦν: παίρνω τὸ δεύτερο διαζύγιό μου. Καί, σὲ δυὸ-τρεῖς μῆνες, ἀποδίδομαι στὴν κοινωνία ζωντοχήρα γιὰ δεύτερη φορὰ κι' ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνω ὁριστικὰ πιά, ἂν καὶ ὁ νόμος ἐπιτρέπει καὶ τὸν τρίτο γάμο, δικαίωμα ποὺ δὲν σκέπτομαι νὰ ζητήσω νὰ τὸ ἐπωφεληθῶ.

Θὰ μὲ ρωτήσης, βέβαια, γιατὶ χωρίζω μὲ τὸν Κώστα. Ἄκουσε καὶ θὰ ἰδῆς πὼς ἔχω δίκηο. Μὲ τὸν Κώστα εἴμαστε δυὸ χρόνια πανδρεμένοι. Τοὺς πρώτους μῆνες ἐπεράσαμε καλά. Ὕστερα ὅμως ἀνεκάλυψα πὼς δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ ἔκανε ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ καί, πρὸ παντός, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Τόσο μαλακὸ καὶ χωρὶς θέλησι ἄνδρα δὲν ἔχω ξαναϊδῆ. Σκέψου ὅτι ποτὲ δὲν ἐπέμεινε στὴ γνώμη του! Κάθε φορὰ ποὺ ἐγὼ εἶχα γνώμη ἀντίθετη ἀπὸ τὴ δική του, ἐκεῖνος ἔσπευδε ἀμέσως νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴ γνώμη μου. Ὅ,τι φαῒ ἔβρισκε τὸ ἔτρωγε καὶ ποτὲ δὲν θυμᾶμαι νὰ πῆ πὼς κάτι δὲν ἦταν τῆς ἀρεσκείας του. Ἔφτασα πολλὲς φορὲς στὸ σημεῖο νὰ ρίξω πολὺ ἁλάτι στὸ φαῒ ἢ νὰ τὸ ἀφήσω νὰ καῆ ἐπίτηδες, ἀπὸ περιέργεια νὰ ἰδῶ ἂν ὁ Κώστας θὰ μοὔκανε μιὰ μικρὴ σκηνή, ἢ, ἐπὶ τέλους, θὰ ἐξεστόμιζε μιὰν ἁπλῆ διαμαρτυρία. Αὐτὸς ὅμως τίποτα, παιδί μου! Κι' ὅταν ἀναγκαζόμουν νὰ τοῦ λέω ἡ ἴδια πὼς τὸ φαῒ εἶνε λύσσα, ἢ ἐκάηκε ἐκεῖνος χαμογελοῦσε κι' ἔλεγε: — «Δὲν πειράζει. Αὐτὰ συμβαίνουν καμμιὰ φορά!»...

Τοῦ ἀνακάτευα τὰ χαρτιὰ τοῦ γραφείου του, τοῦ ἀναστάτωνα τὶς τσέπες, ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω μιὰ φορὰ νὰ θυμώση, ἀλλὰ ὅλες οἱ προσπάθειές μου ἐπῆγαν μάταιες. Πάντα ἦταν ἕνα ἀγαθὸ ἀρνάκι, χωρὶς νεῦρα, χωρὶς ζωή, χωρὶς φωνή...

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἐξενεύριζε σὲ ἀφάνταστο βαθμό, ἦταν ἡ ἀνυπαρξία καὶ τοῦ παραμικροῦ ἴχνους ζήλειας ἐκ μέρους του. Ἔβγαινα ἔξω μόνη μου, ἔλειπα ὧρες ὁλόκληρη, ἐγύριζα ἐπίτηδες ἀργὰ καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησι, ποτὲ δὲν ἐξέφρασε τὴν ἐλάχιστη ὑποψία, ποτὲ δὲν μ' ἐκύτταξε μὲ κάποια ἀμφιβολία στὰ μάτια. Ἔφτασα ὡς τὸ σημεῖο νὰ μιλῶ ὄχι μὲ οἰκειότητα, ἀλλὰ μὲ προσποιητὴ τρυφερότητα μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μὲ γνωστοὺς καὶ φίλους, καὶ οὔτε αὐτὸ τὸν ἔβαλε σὲ ὑπόνοια. Κάποτε μάλιστα ποὺ τοῦ εἶπα στ' ἀστεῖα τάχα πὼς κάποιος φίλος του μὲ ἐφλέρταρε, μοῦ ἀπήντησε πὼς ἔχει τυφλὴ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Καὶ ποτὲ δὲν εἶχε τὴν περιέργεια ὄχι νὰ μοῦ ἀνοίξη γράμμα, ἀλλὰ νὰ μὲ ρωτήση ἁπλῶς τί μοῦ γράφουν.

Καταλαβαίνεις βέβαια πόσο μ' ἐξενεύριζε αὐτὴ ἡ ἀπίστευτη ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔδειχνε ὁ Κώστας. Θ' ἀναγνωρίσης κι' ἐσύ, Καίτη μου, ὅτι μιὰ τόσο τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ἑνὸς συζύγου πρὸς τὴ γυναῖκα του καταντᾶ προβλητική. Γιατὶ αὐτὸ σημαίνει πὼς τὴν θεωρεῖ ἀνάξια νὰ προκαλέση τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἄλλου ἄνδρα καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῆ αὐτὴ τὴν προσοχὴ κατὰ τρόπον ποὺ δὲν θὰ ἐνθουσίαζε, βέβαια τὸ σύζυγο. Μὲ λίγα λόγια, ἀγαπητή μου Καίτη, ἢ εἶχα ἄνδρα, ἢ δὲν εἶχα, ἦταν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Δίπλα μου βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς νεῦρα, χωρὶς θέλησι... Πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἤμουνα ἂν ἀπεφάσιζε μιὰ φορὰ ἔστω, νὰ μοῦ σπάση ἕνα πιάτο στὸ κεφάλι! Θἄτρεχα νὰ τὸν φιλήσω ἀμέσως... Ἀλλὰ εἶνε ἀνίκανος γιὰ μιὰ τέτοια ἀπόδειξι ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης. Τὸ συμπέρασμα ποὺ ἔβγαλα ἀπὸ τὴ στάση του εἶνε αὐτό: Ὅτι δυὸ πράγματα μπορεῖ νὰ συμβαίνουν: Ἢ εἶμαι ἐντελῶς ἀδιάφορη γιὰ τὸν Κώστα καὶ δὲν τὸν νοιάζει γιὰ μένα, ἢ ὅτι δὲν εἶνε ἄνδρας μὲ χαρακτῆρα. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ χωρίσω, πρᾶγμα στὸ ὁποῖο δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρησι, ὅπως ἦταν φυσικό.

Πόσο ζηλεύω, ἀλήθεια, μερικὲς φίλες μου ποὺ ἔχουν κοντά τους ἕναν ἄνδρα γεμᾶτον νεῦρα κι' ἐπιβολή! Κι' ἂς τοὺς δίνη ποῦ καὶ ποῦ καὶ κανένα χαστοῦκι...

Μὲ ἀγάπη
Ἕλενα

* * *

Καὶ τώρα βγάλτε συμπέρασμα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ὁ μπλὲ παπαγάλος

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Μόλις εἶχε ξανακλείσει τὴν πόρτα, κι' ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ τὴν φωνάζη:

— Λουΐζα, ἔλα νὰ δῆς! Ἕνα πακέτο ἀπὸ τὸν Ἀντριέν.

Στὸ δωμάτιο ὅπου ἐμπῆκε ἡ κυρία Μοναμούρ, τρομερὰ ἀδύνατη καὶ καταβεβλημένη, ἐκινεῖτο πυρετωδῶς γύρω ἀπὸ ἕνα τεράστιο δέμα.

— Βλέπεις, εἶπε ἡ γρηὰ κυρία σὲ τόνο λίγο ἐπιτηδευμένο κυττῶντας ἐπάνω ἀπ' τὰ γυαλιά της ποὺ εἶχε φορέσει μὲ βία, πόσο ἄδικο ἔχουν νὰ κατηγοροῦν αὐτὸ τὸ καϋμένο τὸ παιδί! Δὲς αὐτὸ τὸ δέμα, κόρη μου. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πὼς ὁ ἀδελφός σου ξεχνᾶ τὴ μητέρα του;

Ἡ γρηὰ ἐπῆρε ἕνα γράμμα ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένο κοντά της, ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι.

— Μαζὶ μὲ τὸ δέμα, ἄφησε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα Νά, ἄκουσε τί λέει.

Ἐδιάβασε καὶ ἡ φωνή της ἔτρεμε ἀπὸ ὑπερηφάνεια: «Ἀγαπητή μου μητεροῦλα, τὸ βλέπεις, δὲν σὲ ξεχνῶ. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς Κυριακές, περίμενέ με νάρθω νὰ σὲ πάρω γιὰ νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε στὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ ξαναγιορτάσωμε ἔτσι λίγο μαζύ, ὅπως πρὸ δύο χρόνια. Ὅλος δικός σου».

— Ἔ, λοιπόν! ἐπέμεινε ἡ Λουΐζα μὲ θλιβερὴ εἰρωνία, γιὰ ἕναν γυιὸ ποὺ δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς, ἀπὸ δέκα μῆνες, δὲν εἶνε καὶ κανένα σπουδαῖο γράμμα! Δὲν νομίζεις, μαμά, πὼς θὰ ἦταν καλύτερα νάρθῆ νὰ σὲ φιλήση, ἀντὶ νὰ στείλη αὐτὸ τὸ ἀφελὲς σημείωμα;

— Εἶνε περίεργο, κόρη μου, νὰ εἶσαι τόσο ἄδικη ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ σου!

Ἡ Λουΐζα ἐκούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἐσώπασε.

— Πές μου, Λουΐζα, τὸ δαντελένιο μου φόρεμα μπορῶ νὰ τὸ φορέσω ἀκόμη γιὰ νὰ πάω σ' ἕνα ἑστιατόριο; Μοῦ φαίνεται πὼς θἄπρεπε νὰ μεταποιήσω τὰ μανίκια...

Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση, ἐχρειάστηκε νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ἡ κόρη της, ὅτι θὰ ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς τὴν ἐπόμενη Κυριακή, γιατὶ ἔπρεπε νὰ τὴν βοηθήση σὲ χίλιες-δυὸ μικρολεπτομέρειες γιὰ νὰ εἶναι ὡραία τὴν ἡμέρα αὐτὴ ποὺ «Αὐτὸς» μποροῦσε νάρθη, σὲ ὁποιαδήποτε στιγμὴ καὶ νὰ τῆς πῆ χαρούμενα: «Λοιπόν, μαμά. εἶσαι ἕτοιμη; Θὰ σὲ ἀπαγάγω!».

— Θυμᾶσαι, Λουΐζα, τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μ' ἔβγαλε ἔξω! Θὰ εἶναι τώρα δυὸ χρόνια, στὶς 20 Ἰουλίου. Ἐπήγαμε στὸν «Μπλὲ Παπαγάλο». Ἄ! τὰ σημερινὰ ἑστιατόρια δὲν μοιάζουν καθόλου μ' ἐκεῖνα ποὺ ἤξερα στὰ νειᾶτα μου. Τἄχασα λίγο, τὸ ὁμολογῶ, σὰν εἶδα τὰ σερβίτσια... Ἕνα χονδρὸ καρὼ τραπεζομάνδηλο, ἕνα δοχεῖο τοῦ κρασιοῦ ὅπως στὰ χωριά...

Ἄλλοτε ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μ' ἐπήγαινε ποτὲ σ' ἕνα τέτοιο μέρος... Τέλος φαίνεται πὼς εἶνε τῆς μόδας... Ὑπάρχουν ἄλλωστε πολὺ ὡραῖα φαγητά... Ἔφαγα ἕνα πιτσοῦνι... Στάσου, κάποιος χτύπησε τὸ κουδοῦνι... Θὰ εἶνε ὁ Ἀντριέν...

— Ὄχι, μαμά, εἶνε τὸ βραχιόλι μου ποὺ ἐχτύπησε, ὅπως περνοῦσα στὸ μπουκάλι τῆς κολώνιας.

— Ἄ! ναί... αὐτὸ τὸ πιτσοῦνι!

— Στάσου, μαμά, δὲς τί ὄμορφη ποὺ εἶσαι!, εἶπε ἡ Λουΐζα δίνοντας ἕναν καθρέφτη στὴ γρηὰ κυρία.

Καὶ τὴν ἐπόμενη Κυριακή, ἐπαίχτηκε ἡ ἴδια κωμωδία. Ἔπειτα, τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη... Κι' ἐπέρασαν μῆνες. Ὡστόσο, ἡ γρηὰ δὲν ἀπελπιζόταν. «Ἂν δὲν ἦρθε ἀκόμη ὁ Ἀντριέν, ἔλεγε, αὐτὸ θὰ πῆ πὼς βρίσκει ἐμπόδια, μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν ξεχνάει τὴ μητέρα του.»

Καὶ κάθε Κυριακή, τὴν ἐστόλιζαν, τῆς ἐκατσάρωναν τὰ μαλλιά, ἐσιδέρωναν τὸ φουστάνι της. Ἡ γρηὰ κυρία φοροῦσε ἀκόμη καὶ τὸ καπέλλο της μὲ τὶς κορδέλλες, γιατὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κάνη νὰ τὴν περιμένη τὸ καϋμένο της τὸ παιδί!...

Κάποια Κυριακή, ὡστόσο, τὸ κουδοῦνι ἐχτύπησε δυὸ φορές. Ἡ γρηὰ κυρία ἐσηκώθηκε τόσο ἀπότομα, ὥστε μιὰ τοῦφα μαλλιὰ ἔμεινε ἐπάνω στὸ μπικουτὶ ποὺ τὴ στιγμὴ ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ τῆς βγάλη ἡ Λουΐζα.

— Θεέ μου, νάτος! Καὶ δὲν εἶμαι ἕτοιμη! Γρήγορα, γρήγορα, Λουΐζα, πήγαινε ν' ἀνοίξης τὴν πόρτα.

Ἔτρεχε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ βρῆ τὴν ἀσημένια καρφίτσα της, τὰ γάντια της, τὸ καπέλλο της... Γιὰ νὰ δοῦμε... γιὰ νὰ δοῦμε... Μήπως ξέχασε τίποτε;... Τὸ μαντήλι της ἦταν στὴν τσάντα της, μαζὶ μὲ τὰ κλειδιά της... Στὸν καθρέφτη ποὺ ἦταν κρεμασμένος ἐπάνω ἀπὸ τὸ νιπτῆρα ὅπου ἔπλυνε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χέρια της, εἶδε τὸν Ἀντριὲν νὰ προχωρῆ καὶ εἶπε γρήγορα-γρήγορα:

— Νά, νά, χρυσέ μου. Βλέπεις σ' ἐπερίμενα. Εἶμαι ἐντελῶς ἕτοιμη.

Σκουπίζοντας τὰ χέρια της ἡ γρηὰ κυρία ἐγύρισε. Ἐγελοῦσε ἀπὸ χαρά.

Τί ὄμορφη μέρα θὰ περνοῦσαν. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ λαιμαργία ἀφυπνίζονταν ἤδη μέσα στὴν χαρούμενη καρδιὰ τῆς γρηᾶς μητέρας, τῆς συνηθισμένης στὶς σιωπηλὲς στερήσεις τῶν γέρων.

Ὅλα τὰ λεπτὰ φαγητὰ ποὺ εἶχε ἐπιθυμήσει χοροπηδοῦσαν ἤδη στὸ στομάχι της... Μὰ γιατὶ ὁ Ἀντριὲν στεκόταν ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ δωματίου χωρὶς νὰ λέη λέξι;

— Λοιπόν, γυιόκα μου ἔτσι φιλοῦν τὴ γρηὰ μαμά;

Δὲν ἔβλεπε λοιπὸν στὴν ἰσχνὴ ὄψι, τὸ ξεφτισμένο παντελόνι τοῦ κατεστραμμένου ἀνθρώπου, τοῦ ἀτύχου ἐπιχειρηματίου, στὸν ὁποῖον μιὰ ἀναποδιὰ τῆς τύχης δὲν ἄφησε παρὰ τὸ πουκάμισο καὶ τὸ παληὸ κοστοῦμι;

Ὄχι, δὲν ἔβλεπε τίποτε. Κι' ἐρώτησε μὲ ἀφέλεια:

— Θὰ μὲ πᾶς πάλι στὸν «Μπλὲ Παπαγάλο»;

Τότε ἐκεῖνος, ἐψιθύρισε:

— Μαμά, πεινῶ!

ΖΑΝ ΜΟΥΡΑ

Ὁ νυκτερινὸς περιπατητὴς

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κατοικοῦσα τότε στὴν παληὰ πόλι ὅπου δὲν ἐπήγαινε κόσμος νὰ διαχειμάση. Τὸ σπίτι μου ἦταν ἄλλοτε πριγκηπικὴ κατοικία, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε ἕνα ἐργατόσπιτο.

Εἶχα γείτονα ἕναν καλὸν ἀνθρωπάκο, ἥσυχο, ποὺ ζοῦσε μόνος μὲ τὴν κόρη του, ἕνα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, τῆς ὁποίας μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ τὰ πήγαινε-ἔλα μέσ' στὸ σπίτι ἀκούοντας τὴ λεπτή της φωνοῦλα νὰ τραγουδάη χαμηλόφωνα μελῳδίες τοῦ Κουρσάλ. Ὁ πατέρας ἔλεγε πὼς ἦταν ὑπάλληλος στὸ καζῖνο.

Ὅταν εἶχα νοικιάση τὰ δύο εὐρύχωρα καὶ ψυχρὰ δωμάτια, ὅπου τὰ λίγα ἔπιπλα ἐχάνονταν, μοῦ εἶχε κάνει τὴν φιλοφρόνησι: «Μόνον ἕνας συγγραφεὺς θἄκανε τὴ σκέψι νὰ ἔλθη νὰ μείνη ἐδῶ».

Ἀπὸ εὐγένεια τὸν ἐρώτησα:

— Τί κάνετε στὸ καζῖνο;

Ἔκαμε μιὰν ἀόριστη χειρονομία.

— Ὤ!... νά... ἀπ' ὅλες τὶς δουλειές...

Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάη γιὰ τὸν Μυσέ, τοῦ ὁποίου ἤξερε τὶς «Νύχτες» ἀπ' ἔξω.

Ἀπὸ τότε, τὸν συναντοῦσα καμμιὰ φορὰ τὸ πρωΐ, στὴν ἀγορά, ὅπου οἱ γυναῖκες πουλοῦσαν πεπόνια καὶ μπουκέτα γαρύφαλα καὶ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω μιὰ σκοτεινὴ ταβέρνα, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα γλυκὸ καὶ σὰν χρυσάφι κρασὶ τῶν Συρακουσσῶν, ποὺ τὸ ἐσερβίριζε μιὰ Ἰταλίδα μὲ μακρυὲς γυαλιστερὲς κοτσίδες.

Τὸ βράδυ, ὅταν εἶχα γράψει πολύ, ἔβγαινα συχνὰ μόνος κι' ἐκατέβαινα πρὸς τὴ θάλασσα, περνῶντας μέσα ἀπὸ τοὺς κήπους.

Τὸ βράδυ λοιπὸν ἐκεῖνο, εἶχα καθυστερήσει, καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκόμη ζαλισμένο, ἐπερίμενα νὰ μὲ ξεκουράση ἡ νυκτερινὴ γαλήνη. Ἕνας δροσερὸς ἀέρας ἐρχόταν ἀπ' τὸ πέλαγος.

Καμμιὰ φορὰ ἔσκυβα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἄκουα τὴ θάλασσα κουρασμένη νὰ χτυπᾶ ἁπαλὰ τὶς ὑφάλους κάτω ἀπ' τὴν ταράτσα. Στὰ ἀγκυροβολημένα πλοιάρια, ἄναβαν τὰ φαναράκια κι' ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἕνας ἄλλος σκοτεινὸς οὐρανὸς τοῦ ὁποίου ἐτρεμόσβυναν τ' ἀστέρια.

Οἱ μεγάλοι ψυχρούτσικοι κῆποι ἦσαν ἔρημοι. Οἱ τελευταῖοι παῖκται, εἶχαν φύγει, σὲ ὁμίλους θορυβώδεις, μὲ βήματα γρήγορα. Ἕνα-ἕνα τὰ πλατειὰ παράθυρα τοῦ καζίνου ἐσκοτείνιαζαν. Κάποιο γυναικεῖο τραγοῦδι μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ἀκούστηκε ν' ἀπομακρύνεται. Ἐπιτέλους ἔγινε ἀπόλυτη γαλήνη...

Γιὰ κάμποσο εἶχα ἀκούσει κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς ἀμμουδιᾶς ὑπόκωφα βήματα... Τώρα πιὰ τίποτε: ἡ θάλασσα, ἡ νύχτα, ἡ σιωπή..

Ξαφνικά, τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ γαλήνη ἐτάραξε ἕνας ξηρὸς πυροβολισμός. Ἦταν ἄραγε πυροβολισμὸς ἢ κανένα λάστιχο αὐτοκινήτου; Μὰ τίποτε δὲν εἶχε κινηθῆ.

Ἐρέμβαζα ἐπὶ κάμποσα λεπτά, ὅταν ἕνας θόρυβος βημάτων μ' ἔκανε νὰ στρέψω τὸ κεφάλι μου. Ἕνας ἄνδρας ἐπλησίαζε, ἕνας ἐργάτης μὲ μπλούζα, ποὺ κρατοῦσε ἕνα σακκοῦλι στὸ χέρι καὶ εἶχε μιὰ σκάλα στὸν ὦμο. Καθὼς περνοῦσε κάτω ἀπὸ ἕνα πολύφωτο, τὸν ἀνεγνώρισα: ἦταν ὁ γείτονάς μου.

Ἡ παρουσία του μέσα στὸν κῆπο τέτοια ὥρα μ' ἐξέπληξε: Τί ἐρχόταν νὰ κάμη ἐκεῖ μὲ τὴν περίεργη αὐτὴ ἀποσκευὴ ἐργάτου ποὺ κολλᾶ ρεκλάμες;

Γεμᾶτος ὑποψίες, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τὴ σκοτεινὴ γωνιά μου, τὸν παρατηροῦσα...

Προτοῦ κατέβει τὶς λίγες βαθμίδες κάποιας σκάλας, ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε μὲ δύσπιστο βλέμμα τὶς σκοτεινὲς δενδροστοιχίες. Ἔπειτα, πιστεύοντας ὅτι ἦταν μόνος, ξανάφυγε.

Κάθε τόσο σταματοῦσε σὰν νάψαχνε νὰ βρῆ κάτι. Πολλὲς φορὲς ἐπροχώρησε ἐπάνω στὰ παρτέρια καὶ τὸν εἶδα ν' ἀπομακρύνη τοὺς θάμνους καὶ νὰ κυττάζη στὶς ρίζες τῶν δένδρων. Τί ἔψαχνε;... Ποιὰ σκοτεινὴ ἐργασία τὸν τραβοῦσε ἐκεῖ τόσο ἀργά;... Βλέποντας πολὺ κοντὰ ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ πρὸς τὸν κῆπο, ἔσκυψε ἀπότομα: «Εἶνε κλέφτης!» Ἐπερίμενα νὰ τὸν δῶ νὰ τοποθετήση τὴ σκάλα του καὶ νὰ πηδήση μέσ' στὸ σαλόνι. Μά, ἀντίθετα, ξανάφυγε καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ καζῖνο. Τὸν παρακολούθησα. Ξαφνικὰ ἀνατινάχθηκα... Ὁ ἄνθρωπος ἐσταμάτησε. Εἶδε κάτι κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐμαζεύτηκα, μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, ἕτοιμος ν' ἀμυνθῶ. Μά, χωρὶς νὰ μ' ἀνακαλύψη, διέσχισε τὴ χλόη, ἔκαμε μερικὰ βήματα κι' ἔστησε τὴ σκάλα του. Ἐπιτέλους εἶχε βρῆ. Τὸ βλέμμα μου μαγνητισμένο, παρακολουθοῦσε τὸ δικό του. Τότε, εἶδα τὸ μακάβριο λάφυρό του: ἕνας κρεμασμένος! Ἦταν ἕνας κρεμασμένος...

Τὸ κλαρὶ ὅπου ὁ ἀπελπισμένος εἶχε δέσει τὸ σχοινί του, εἶχε λυγίσει καὶ τὰ πόδια του ἄγγιζαν σχεδὸν τὸ ἔδαφος. Ἐκυττοῦσα μὲ χτυποκάρδι. Ὁ νυκτερινὸς περιπατητὴς εἶχε ἀνοίξει τὴ σκάλα του καὶ τὸν εἶδα ν' ἀνεβαίνη ὡς τὸν κρεμασμένο. Τὸν ἐψηλάφισε, τὸν ἐγύρισε, ἔψαξε τὶς τσέπες του. Ἔπειτα ἔψαξε στὸ σακκοῦλι του καὶ ξανάρχισε νὰ ψάχνη τὸν πεθαμένο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχα καταλάβει, ἤξερα τί ἔκανε: ἐλήστευε τοὺς αὐτοκτονοῦντας.

Διερωτήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν δὲν θἄπρεπε νὰ τὸν πιάσω ἀπ' τὸν γιακᾶ, νὰ φωνάξω, νὰ τὸν ρίξω κάτω μὲ μιὰ γροθιά. Μὰ ἤδη, ἥσυχα, ὁ γείτονάς μου ξαναδίπλωσε τὴ σκάλα του καὶ ρίχνοντας τὸ σακκοῦλι του πρὸς τὰ πίσω, ξανάφυγε μὲ κανονικὸ βῆμα, ἀφήνοντας τὸν κρεμασμένο νὰ κινῆται ἀνεπαίσθητα σὰν νὰ τὸν εἶχε μετακινήσει ἡ θαλασσία αὔρα.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπῆγε μακρυά. Ἑκατὸ βήματα ἀπὸ κεῖ, ἀκολουθῶντας τὴ δενδροστοιχία, ἐσταμάτησε σ' ἕναν πάγκο. Ἕνας ἄνδρας ἦταν ξαπλωμένος ἀνάσκελα καὶ τὸ χέρι του, ποὺ κρεμόταν ὡς τὴ γῆ, εἶχε ἀφήσει νὰ πέση τὸ περίστροφο, ποὺ ἀποτελοῦσε μιὰ μαύρη κηλῖδα στὰ λευκὰ βότσαλα. Αὐτὸν τὸν κρότο εἶχα ἀκούσει μιὰ ὥρα πρίν. Ὁ γείτονάς μου, σκυμμένος ἐπάνω στὸ πτῶμα, τὸ ἐγύριζε, τὸ ἔψαχνε, σὰν τὸ ἄλλο. Αὐτὴ τὴ φορὰ κυττοῦσα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω ὅτι ἐτοποθετοῦσε κάποιο ἄσπρο πρᾶγμα σὰν ἕνα γράμμα, κοντὰ στὸ περίστροφο.

Ἀφοῦ ἐλήστευσε τὸν νεκρό, ὁ νυκτερινὸς περιπατητὴς ξαναπῆρε τὴ σκάλα του κι' ἐκατέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες, βιαστικὸς νὰ τελειώση τὴν περιοδεία του. Τὴ φορὰ αὐτὴ ἐπήγαινε χωρὶς νὰ διστάζη, σὰν νὰ ἐγνώριζε τὸ μέρος.

Δὲν μποροῦσα νὰ τὸν παρακολουθήσω, γιατὶ δὲν ἤμουν βέβαιος τώρα ἂν θὰ προχωροῦσε ἄλλο ἢ θὰ ἐγύριζε πίσω. Μὰ ἔσκυψα ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα καὶ τὸν εἶδα νὰ προχωρῆ πρὸς τὸν δρόμο. Δὲν εἶχε γελαστῆ: κάποιος εἶχε πέσει ἀπ' τὴν ταράτσα καὶ τὸ σῶμα του ἐσχημάτιζε ἕναν παράξενο μαῦρο σωρὸ στὴν καλοστρωμένη ἄμμο. Ὁ γείτονάς μου ἀκούμπησε τὴ σκάλα του στὸν τοῖχο καὶ τὸν ἄκουσα νὰ μουρμουρίζη:

— Πάντα στὸ ἴδιο μέρος...

Ἔκαμα φαίνεται θόρυβο τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν ξέρω, καὶ ὁ λωποδύτης ὕψωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι του, ἄναψε ἕνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ τὸ φῶς του μ' ἐφώτισε ὁλόκληρο. Ἔκαμα, πολὺ ἀργά, ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω κι' ἄκουσα πὼς μ' ἐφώναζε. Τότε μὲ κατέλαβε ἕνας ἠλίθιος φόβος κι' ἔφυγα τρέχοντας, νομίζοντας πὼς ἄκουα πίσω μου κάποιον νὰ μὲ κυνηγάη.

Ἐγύρισα σπίτι μου λαχανιασμένος, ἐκλείδωσα γρήγορα τὴν πόρτα μου κι' ἀκόμη τρέμοντας, ἄναψα τὸ φῶς. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἄκουα τοὺς φοβισμένους χτύπους της

Σιγὰ-σιγὰ συνῆλθα καὶ διερωτήθηκα τί ἔπρεπε νὰ κάμω. Δὲν ἐπρόλαβα νὰ σκεφθῶ. Τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ γειτονά μου ἀκούστηκε στὶς σκάλες. Ἐκιτρίνισα, ἐνῶ ἄκουσα ἕναν χτύπο δειλὸ στὴν πόρτα μου.

Ἔβαλα τὸ περίστροφο στὴν τσέπη μου καὶ πῆγα μὲ ἀπόφασι ν' ἀνοίξω. Ὁ ἄνθρωπος ἐμπῆκε μὲ ὕφος στενοχωρημένο. Χωρὶς νὰ περιμένω νὰ μιλήση, τὸν ἐρώτησα ξερά:

— Τί μὲ θέλετε; Νὰ μὲ παρακαλέσετε νὰ μὴ σᾶς καταγγείλω; Περιττόν. Ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω ..

Ἐκεῖνος, σὰν νὰ σήκωσε λίγο τοὺς ὤμους κι' ἐμουρμούρισε:

— Φυσικά, φαντάζεσθε ἄλλα πράγματα... Ἦταν ὑποχρεωτικό, δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε. Εἶνε μάλιστα γι' αὐτό, ποὺ θέλησα νὰ σᾶς δῶ. Γιατὶ ἂν ἀκουστῆ τίποτε, ἴσως χάσω τὴ θέσι μου.

— Ποιὰ θέσι; ἐρώτησα συγχισμένος.

— Στὸ καζῖνο, φυσικά.., Καταλαβαίνετε, ὅτι σ' ἐμένα ἔχει ἀνατεθῆ νὰ κάνω τὴν περιοδεία κάθε νύχτα, γιὰ ν' ἀνακαλύψω ἐκείνους ποὺ αὐτοκτονοῦν.., Ἂν τοὺς ἔβρισκαν μὲ τὶς τσέπες ἄδειανές, ὅλους κατεστραμμένους, θὰ ἐζημίωνε τὸ κατάστημα. Γαρνίρω λοιπὸν τὰ πορτοφόλια, τοὺς βάζω μερικὰ χιλιάρικα... Ὅπως βλέπετε, ἔχω μιὰ ἐμπιστευτικὴ θέσι... Καί, μετά, γιὰ νὰ ἐξηγηθῆ ἡ αὐτοκτονία, τοὺς βάζω μέσ' στὴν τσέπη ἕνα γυναικεῖο γράμμα, ἕνα γράμμα διακοπῆς ἐρωτικῶν σχέσεων. Ἔτσι ὁ κόσμος λέει: «Ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις!» Κι' ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι. Χρειάζεται κάποιος ποὺ νὰ εἶνε τίμιος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Κυττοῦσα τὸν ἀνθρωπάκο αὐτὸν μὲ κατάπληξι κι' ἀληθινά, δὲν ἐπίστεψα οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς λέει ψέματα.

— Μόνο, ξανᾶπε, κουνῶντας τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ λεπτά, ἀπόψε δὲν ἤμουν τυχερός. Ἦσαν τρεῖς καὶ δὲν εἶχα παρὰ δυὸ γράμματα. Καθὼς λοιπὸν ἐσεῖς γράφετε, πρέπει νὰ μοῦ κάμετε μιὰ μικρὴ ἐξυπηρέτησι. Αὐτὴ τὴν ὥρα, αὐτοὶ οἱ κύριοι τοῦ γραφείου κοιμοῦνται, θὰ τακτοποιηθῶ ἂν μοῦ γράψετε ἐσεῖς τὸ τρίτο γράμμα... Ἡ κοροῦλα μου θὰ τὸ ἀντιγράψη, ἔχει συνηθίσει. Γιατὶ χρειάζεται γυναικεῖο γράψιμο, γιὰ νὰ εἶνε ἐν τάξει...

Σαστισμένος ἀκόμη, μὰ καὶ σκανδαλισμένος ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ προσπάθεια, ἀκολούθησα τὸν γειτονά μου στὸ διαμέρισμά του. Ἡ μικροῦλα, ποὺ κακοξύπνησε ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σουμαίν της ἕνα ὡραῖο φύλλο χαρτὶ μπλέ, μ' ἕνα ἀριθμὸ χαραγμένο στὴ γωνιά. Φρόνιμα, σὰν νὰ ἦταν στὸ σχολεῖο, ἐπερίμενε δαγκώνοντας τὸν κονδυλοφόρο της.

Τῆς ὑπαγόρευσα κάτι συνηθισμένο: «Μὴ θυμώσης μαζί μου... Μὲ συγχωρεῖς γιὰ τὴ λύπη ποὺ θὰ σοῦ προξενήσω... Ἂς ξεχάσωμε αὐτὴ τὴν τρέλλα...» Μὰ καθὼς ὑπαγόρευα, ἐνόμιζα πὼς ἔβλεπα τὸν νεκρὸ πλαγιασμένο, ποὺ ἐπερίμενε τὸ τελευταῖο ἐρωτικό του γράμμα κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ μιᾶς μιμόζας κι' αὐτό μοῦ ἔσφιγγε τρομερὰ τὴν καρδιά.

Μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ὁ πατέρας ἄκουε κουνῶντας τὸ κεφάλι, ἐπιδοκιμάζοντας ὅλες τὶς φράσεις μου. Κι' ὅταν ὑπαγόρευσα καὶ τὸν ἀποχαιρετισμό, μοῦ εἶπε μὲ ὕφος συγκινημένο:

— Εἶνε πολὺ καλό, κύριε, ἀληθινὰ πολὺ καλό,.. καὶ δὲν εἶνε τὸ πρῶτο ποὺ ἀκούω, ξέρετε... Τώρα, ἂν θέλετε, θὰ τὸ ὑπογράψωμε μὲ τὸ ὄνομα Τιμόν. Εἶνε ἕνα ὄμορφο ποιητικὸ γράμμα, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΡΟΛΑΝ ΝΤΟΡΖΕΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

Γεωγραφικὲς ἀνακαλύψεις

Ἰδοὺ ποιὰ ἔτη ἀνεκαλύφθησαν οἱ διάφορες περιοχὲς τῆς Γῆς:

Ἰσλανδία	795
Γροιλανδία	977
Νῆσος Μαδέρα	1351
Λευκὸν Ἀκρωτήριον	1444
Σενεγάλη	1445
Ἀκτὲς τῆς Γουϊνέας	1471
Ἀμερικὴ	1492
Ἀντίλλαι	1493
Ζαμάϊκα	1497
Ἀμαζώνιος ποταμὸς	1500
Μαδαγασκάρη	1500
Κεντρικὴ Ἀμερικὴ	1502
Ἁγία Ἑλένη	1502
Κεϋλάνη	1506
Μαλαισία	1509
Φλωρίδα	1512
Εἰρηνικὸς Ὠκεανὸς	1513
Ἀκτὲς Μεξικοῦ	1518
Πορθμὸς Μαγγελάνου	1520
Περοῦ	1527
Χιλὴ	1540
Ἰαπωνία	1542
Νέα Γουϊνέα	1543
Τασμανία	1642
Ποταμὸς Ἀμοὺρ (Σιβηρίας)	1643
Μισσισιπῆς	1673
Γεωργία	1675
Ἀλάσκα	1741
Πολυνησία	1767

Πόσο ζοῦν τὰ ζῷα

Ἐσκεφθήκατε ποτὲ ποιὰ περίπου ἡλικία φθάνουν τὰ διάφορα ζῷα; Ἴσως ναί, ἀλλὰ πάντως ἡ ἐρώτησίς σας θὰ ἔμεινε χωρὶς ἀπάντησιν.

Ἰδού, λοιπόν, ποίαν ἡλικία φθάνουν κατὰ μέσον ὅρον μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ζῷα:

Ὁ ἐλέφας	200
Τὸ γεράκι	100
Ὁ γύψ	100
Ὁ κυπρῖνος	100
Ὁ κόρακας	90
Ὁ ἀητὸς	50
Ἡ ἀρκοῦδα	50
Ὁ τσαλαπετεινὸς	50
Ὁ κοῦκος	35
Ἡ γκαμῆλα	35
Τὸ μουλάρι	30
Τὸ ἄλογο	25
Τὸ ἀγριογούρουνο	25
Ὁ φρῦνος	20
Ἡ καραβίδα	20
Ὁ κότσυφος	18
Ἡ καρδερίνα	18
Τὸ ἥμερο βῶδι	18
Τὸ ἄγριο βῶδι	15
Ἡ ἀλεποῦ	15
Τὸ καναρίνι	15
Ὁ βάτραχος	15
Ἡ γάτα	15
Ὁ ἰνδιάνος	15
Ἡ κατσίκα	14
Τὸ ἀηδόνι	10
Ἡ ὀχιὰ	10
Ἡ κίσσα	10
Τὸ κουνέλι	8
Ὁ γρύλλος	1

Ἡ θηλυκὴ ἀκρίδα 4 ἑβδομάδες καὶ τέλος ἕνα εἶδος ἐντόμου, τὸ ἐφήμερον, δὲν ζῆ παρὰ 24 ὧρες.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ γαλατοῦ

Ὁ μικρὸς Τοτός, βλέποντας νὰ πίνη μιὰ ἀγελάδα νερό: — Πατέρα! Πατέρα! Αὐτὴ ἡ ἀγελάδα νερώνει τὸ γάλα της!

Ἴσος πρὸς ἴσην

— Ἔκαμες ἄσχημα, Τάκη, νὰ ρωτήσης ἐκείνη τὴν ἡλικιωμένη κυρία πόσων χρόνων εἶνε.

— Μὰ ἀφοῦ μὲ ρώτησε κι' ἐκείνη τὰ δικά μου χρόνια;

Θὰ πονοῦσε ἀργότερα

Ἕνα παιδάκι δέκα χρόνων μπῆκε σ' ἕνα φαρμακεῖο τῆς γειτονιᾶς του καὶ ἀκουμπῶντας ἐλαφρὰ στὸν πάγκο, ρώτησε ἐμπιστευτικὰ τὸν φαρμακοποιό:

— Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε κάτι ποὺ νὰ διώχνη τὸν πόνο;

— Ποῦ πονᾶς, παιδί μου; ρώτησε ὁ φαρμακοποιός.

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ τὸ παιδάκι ἀνατρίχιασε.

— Δὲν πονῶ ἀκόμη, εἶπε, ἀλλὰ ὁ πατέρας μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ διαβάζει τὸν ἔλεγχο τοῦ δασκάλου.

Οἱ κουτοὶ ἄνδρες

Ἡ μητέρα: — Τάκη, γιατὶ δὲν μοῦ εἶπες ὅτι σὲ τιμώρησε ὁ δάσκαλός σου;

Ὁ μικρός: — Μά... δὲν εἶπε προηγουμένως ὁ πατέρας ὅτι εἶνε κουτοὶ οἱ ἄνδρες ποὺ λένε τὰ μυστικά τους στὶς γυναῖκες;

Τὸ βραχιόλι τοῦ πόνου

Ἦταν χρυσαφένιο ἀπόγευμα. Καὶ ἡ μαρμάρινη πρόσοψις τοῦ ἀρχοντικοῦ μεγάρου ἀκτινοβολοῦσε. Σκυμμένη ἐπάνω ἀπ τὴν ἀνοιχτὴ βαλίτσα της ἡ Μαριάννα ἐτακτοποιοῦσε τὰ πράγματά της. Καὶ ὁ ἥλιος, ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα, τῆς ἐφλόγιζε τὰ μάγουλα.

Μὰ ἦταν μόνο ἀπὸ τὸν ἥλιο ἔτσι, φλογισμένα, τὰ μάγουλά της; Ἢ μήπως ἦταν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἔρωτα καὶ τὴ λαχτάρα της νὰ τρέξη στὸ συμφωνημένο μέρος, ποὺ τὴν ἐπερίμενε ὁ ἀγαπημένος της;

Σὰν ὄνειρο μαγικὸ ἦσαν ὅλ' αὐτά! Ἡ Μαριάννα ἦταν καμαριέρα στὸ ἀρχοντικὸ σπίτι. Καὶ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ὁ μονάκριβος γυιὸς τῆς οἰκογενείας Καὶ τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὴν Κηφισσιά, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

Θὰ ἐκλέβονταν, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε οἱ γονεῖς τοῦ νέου. Θὰ ἐπαντρεύονταν κρυφὰ καὶ ὕστερα τί θὰ ἔκαναν καὶ οἱ γονεῖ; Θ' ἀναγκάζονταν νὰ παραδεχθοῦν τὸ τετελεσμένο γεγονός. Τὸ στερεότυπο δηλαδὴ σχέδιο ποὺ καταστρώνει πάντοτε ὁ ἔρως σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Ὁ Πίπης — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ νέου — ἐπερίμενε ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Κηφισιᾶς. Εἶχε πῆ στοὺς γονεῖς του, ὅτι θὰ ἐπήγαινε μιὰ μακρυνὴ ἐκδρομὴ μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ ἡ Μαριάννα, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, θὰ ἐπήγαινε νὰ τὸν βρῆ.

Ἑτοίμαζε ἀπὸ τὸ πρωΐ τὰ πράγματά της. Καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ πῆ τὸ ἀπόγευμα στ' ἀφεντικά της, ὅτι τὴν ἐκάλεσε ἐπειγόντως ἡ ἀδελφή της, ποὺ ἔμενε στὸ Χαλάνδρι. Θὰ ἐπήγαινε δῆθεν γιὰ λίγες ἡμέρες καὶ θὰ ἐγύριζε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπρόκειτο νἄρθη νὰ τὴν πάρη ὁ σύζυγος μιᾶς φίλης της, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ θέατρο. Ἐθεώρησε ὑποχρέωσί της, ἐπειδὴ δὲν θὰ τὴν ἔβρισκε ἐκεῖ, νὰ τοῦ ἀφήση ἕνα γραμματάκι. Τοῦ ἔγραψε λοιπὸν ἕνα σύντομο γράμμα, στὸ ὁποῖον τοῦ ἐξηγοῦσε, ὅτι ἔφυγε γιὰ ν' ἀκολουθήση ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ τὸ γραμματάκι αὐτὸ τὸ ἔδωσε στὴ μαγείρισσα, γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώση, ὅταν θὰ ἐρχόταν.

— Ἔννοια σου, τῆς εἶπε ἡ μαγείρισσα, θὰ τοῦ τὸ δώσω, ὅταν ἔρθη.

— Μὴ σοῦ παραπέση καὶ τὸ ἰδοῦν τ' ἀφεντικά! τῆς συνέστησε ἡ Μαριάννα.

— Ἀστειεύεσαι; ἀπήντησε ἡ μαγείρισσα.

Σ' αὐτὴν εἶχε ἐμπιστοσύνη ἡ Μαριαννα. Ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἤξερε τὸ μυστικό της. Τί βλακεία εἶχε κάμει νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν ἔρωτά της καὶ τὸ σχέδιο τῆς ἀπαγωγῆς σ' αὐτὴ τὴ μοχθηρὴ γυναῖκα!...

Η ΚΥΡΙΑ ΤΑ ΗΞΕΡΕ ΟΛΑ

Ἡ μαγείρισσα τὰ εἶχε ἀπὸ καιρὸ προδώσει ὅλα στὴν κυρία, στὴ μητέρα τοῦ νέου.

Ἡ κυρία, στὴν ἀρχή, ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἀκοῦς ἐκεῖ ὁ γυιός της νὰ μπλέξη μὲ μιὰ καμαριέρα! Αἶσχος γιὰ ὅλη τὴν οἰκογένεια. Εἶπε νὰ καλέση τὸν Πίπη καὶ νὰ τοῦ κάμη αὐστηρότατες παρατηρήσεις. Καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύση νὰ ξαναϊδῆ τὴ Μαριάννα.

Ἀλλ' ὕστερα ἐσκέφθηκε ὅτι αὐτὸ θὰ ἔφερνε σίγουρα τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Θὰ ἔκανε, ὥστε τὸ ἐρωτικὸ πάθος τοῦ νέου νὰ φουντώση πιὸ πολύ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήση μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Ἐκάλεσε τὴ μαγείρισσα καὶ τῆς εἶπε:

— Παρακολούθησέ τους ἐσὺ καὶ ὅταν παρουσιασθῆ τίποτε, νἄρθῆς νὰ μοῦ τὸ πῆς.

Ἡ μαγείρισσα τοὺς παρακολουθοῦσε. Κι' ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνύποπτη Μαριάννα τὸ σχέδιο τῆς ἀπαγωγῆς, ἐπῆγε κι' ἔδωσε ἀναφορὰ στὴν κυρία.

— Ὁ κύριος Πίπης, τῆς εἶπε, θὰ περιμένη τὴν Μαριάννα στὸ τάδε ξενοδοχεῖο τῆς Κηφισιᾶς.

— Ἡ Μαριάνα τί κάνει τώρα;

— Ἑτοιμάζει τὰ πράγματά της.

Ἡ κυρία ἐσκέφθηκε λίγο κι' ἔξαφνα μιὰ σατανικὴ ἰδέα ἔλαμψε στὸ μυαλό της.

— Ὡραῖα!, ἐψιθύρισε. Δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ...

Ἔπειτα ἐπῆγε στὸ μπουντουάρ της, ἐπῆρε ἕνα βαρύτιμο βραχιόλι της καὶ τὸ ἔφερε στὴ μαγείρισσα.

— Πάρ' το, τῆς εἶπε, καὶ πήγαινε νὰ τὸ βάλη μέσα στὴ βαλίτσα τῆς Μαριάννας.

Ἡ μαγείρισσα τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔβαλε στὴ βαλίτσα, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τίποτε ἡ Μαριάννα. Ἔπειτα ἐγύρισε στὴν κυρία καὶ τῆς εἶπε:

— Τὸ ἔβαλα, κυρία.

— Ὡραῖα. Πήγαινε τώρα στὴν κουζίνα σου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐνῶ ἡ Μαριάννα ἦταν ἕτοιμη νὰ πάη νὰ πῆ στὴν κυρία της, ὅτι ἤθελε ἄδεια γιὰ λίγες μέρες, γιὰ νὰ πάη δῆθεν στὴν ἀδελφή της, ἄκουσε τὴν κυρία νὰ τὴν φωνάζη.

— Μαριάννα! Μαριάννα!

Ἔτρεξε καὶ παρουσιάσθηκε μπροστά της.

— Ὁρῖστε, κυρία.

— Ἔχασα τὸ βραχιόλι μου. Μήπως τὸ εἶδες;

— Ὄχι, κυρία.

— Πρέπει νὰ ψάξης παντοῦ. Ἄχ, Θέ μου! Τί ἔγινε τὸ βραχιόλι;

Ἡ Μαριάννα ἔψαξε σὲ διάφορα μέρη. Ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκε.

— Τί νἄγινε; ρωτοῦσε μὲ ὑποκριτικὴ ἀγωνία ἡ κυρία καὶ χτυπιότανε τάχα ἀπὸ τὴ λύπη της. Ψάξε, σὲ παρακαλῶ, Μαριάννα μου. Ψάξε παντοῦ.

Ἡ Μαριάνα συνέχισε τὸ ψάξιμο, μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἔπρεπε νὰ φύγη, γιατὶ ὁ Πίπης τὴν ἐπερίμενε. Ἐτόλμησε λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ λίγο νὰ πῆ στὴν κυρία της.

— Ξέρετε, κυρία, ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω στὴν ἀδελφή μου στὸ Χαλάνδρι. Μοῦ παρήγγειλε, ὅτι εἶνε ἄρρωστη καὶ μὲ θέλει γιὰ νὰ περιποιοῦμαι τὰ παιδιά.

— Καὶ πότε θέλεις νὰ φύγης;

— Τώρα, ἂν ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ προφθάσω.

— Καλά, πήγαινε.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

Τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της ἡ Μαριάννα ἐπῆγε στὸ δωμάτιό της, ἐφόρεσε τὸ καπέλλο της, ἐπῆρε τὴν τσάντα της μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὴ βαλίτσα μὲ τὸ δεξὶ καὶ ἐτράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο, πρὸς τὴν εὐτυχία...

Ἀλλά, πρὶν περάση τὸ κατῶφλι, ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς κυρίας:

— Μαριάννα!

Ἐστράφηκε.

— Ὁρῖστε, κυρία.

— Παίρνεις καὶ τὴ βαλίτσα σου μαζί;

— Μάλιστα, κυρία. Θὰ μείνω λίγες μέρες στὴν ἀδελφή μου καὶ θὰ μοῦ χρειασθοῦν μερικὰ πράγματα.

— Δὲν σὲ ἀφήνω νὰ φύγης μὲ τὴ βαλίτσα.

— Γιατί, κυρία;

— Ἔχω ὑποψία ὅτι τὸ βραχιόλι τὸ ἐπῆρες ἐσύ.

— Κυρία!, ἔκαμε μὲ ἀγανάκτησι ἡ Μαριάννα. Μὲ προσβάλλετε.

— Ἄφησε τὴν βαλίτσα σου κάτω κι' ἄνοιξέ την.

Τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμό της ἡ ἀθώα κοπέλλα συμμορφώθηκε ἀμέσως. Ἄνοιξε τὴ βαλίτσα καὶ ἐφώναξε.

— Ὁρῖστε, κυρία! Ψάξτε τὰ πράγματά μου γιὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἡ κυρία ἄρχισε νὰ ψάχνη καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὸ βραχιόλι. Ἡ Μαριάννα, ὅταν εἶδε νὰ βγαίνη τὸ κόσμημα ἀπὸ τὴ βαλίτσα της, ἐπάγωσε

Ἡ κυρία δὲν τῆς εἶπε τίποτε. Ἐκλείδωσε τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ φύγη, κι' ἐκάλεσε μὲ τὸ τηλέφωνο τὴν ἀστυνομία.

Η ΑΘΩΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Δὲν ξέρω τίποτε! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς βρέθηκε τὸ βραχιόλι στὴ βαλίτσα μου!, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὴν ἐπίστευε. Καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τὴν ἐπῆραν στὸ τμῆμα. Ἡ Μαριάννα τοὺς ἀκολούθησε μὲ ραγισμένη καρδιά. Ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Πίπης θὰ τὴν ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησία. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξη κοντά του, νὰ τοῦ πῆ: Ἦρθα, ἀγαπημένε μου!..

Ἡ ψυχή της ἔκλαιε μὲ σπαραγμό. Ἔνοιωθε ἐπάνω στὸν ἀδύναμο ὦμο της τὸ βάρος ἑνὸς σταυροῦ, καθὼς ἐβάδιζε πρὸς τὸ τμῆμα. Ἦταν σὰν ν' ἀνέβαινε τὸ Γολγοθᾶ της.

Ἡ κυρία, ὅταν ἔφυγαν οἱ ἀστυνομικοί, ἐκάλεσε τὴ μαγείρισσα.

— Μήπως σοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο;

— Μάλιστα, κυρία. Μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα, νὰ τὸ δώσω σ' ἕναν κύριο, ποὺ θἄρθη αὔριο νὰ τὸ ζητήση.

— Δός μου το.

Ἐπῆρε τὸ γράμμα, τὸ ἄνοιξε καὶ ἐδιάβασε:

«Κύριε Πίπη,

Μὲ συγχωρῆς ποὺ δὲν θὰ μὲ βρῆς στὸ σπίτι, ὅταν θἄρθῆς, ἀλλὰ φεύγω γιὰ νὰ πανδρευθῶ μὲ κάποιον ποὺ θὰ μὲ κάμη πραγματικὰ εὐτυχισμένη. Μαριάνα».

Μιὰ ἄλλη, πιὸ σατανικὴ ἰδέα ἐγεννήθηκε στὸ μυαλὸ τῆς κυρίας, ὅταν ἐδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Τὸν κύριο, ποὺ ἐπερίμενε ἡ Μαριάνα τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἔλεγαν κατὰ σύμπτωσιν Πίπη, ὅπως καὶ τὸν γυιό της. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ αὐτὸ τὸ γράμμα κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἡ κυρία ἐντύθηκε βιαστικὰ καὶ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου ἦταν στὴν Κηφισιά, στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἐπερίμενε ὁ γυιός της τὴν ἀγαπημένη του. Ὁ Πίπης, ὅταν εἶδε τὴ μητέρα του, τάχασε:

— Δὲν θὰ περίμενες νὰ μὲ ἰδῆς, τοῦ εἶπε αὐτή.

— Ὁμολογῶ πὼς ὄχι, μαμά.

— Ἐπερίμενες τὴ Μαριάννα;

— Ναί.

— Γιατί μᾶς τὸ κράτησες κρυφό, Πίπη;

— Διότι ἐφοβόμουν, ὅτι δὲν θὰ ἐδεχόσαστε ποτὲ αὐτὸν τὸ γάμο μου.

— Δὲν ἔχεις δίκηο, Πίπη. Ἂν ὁ γάμος σου μὲ τὴ Μαριάνα πρόκειται νὰ σὲ κάμη εὐτυχισμένο, γιατί νὰ μὴ δεχθοῦμε;

— Ναί, μαμά! Θὰ γίνω εὐτυχισμένος. Ἡ Μαριάνα εἶνε πολὺ καλὸ κορίτσι.

— Πολὺ ἔξυπνη εἶνε μονάχα. Εἶχε μπλέξει μαζί σου τόσον καιρὸ γιὰ νὰ καλοπερνᾶ. Καὶ τώρα, ποὺ τὴν ἔπεισες ἐσὺ νὰ σὲ ἀκολουθήση, εἶχε σκοπὸ νὰ φύγη μὲ κάποιον ἄλλον.

— Τί λές, μαμά;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω! Σήμερα ἦταν ἕτοιμη νὰ φύγη μ' αὐτὸν τὸν ἄλλον. Καὶ μάλιστα μοῦ ἔκλεψε κι' ἕνα βραχιόλι γιὰ νὰ βγάλουν τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου τους. Δὲν ἐπρόφθασε ὅμως νὰ πραγματοποιήση τὰ ὡραῖα της σχέδια.

— Δὲν εἶνε δυνατόν!

— Τὸ βραχιόλι τὸ βρῆκα στὴ βαλίτσα της.

— Καὶ θἄφευγε μὲ ἄλλον;

— Σοῦ τὸ γράφει ἐδῶ ἡ ἴδια. Εἶχε, βλέπεις, τὴν καλωσύνη, νὰ μὴ φύγη χωρὶς νὰ σοῦ γράψη δυὸ λέξεις. Ὁρίστε τὸ ἀποχαιρετιστήριο γράμμα της.

Ὁ Πίπης ἐπῆρε τὸ γράμμα τῆς Μαριάννας καὶ τὸ διάβασε.

Ἦταν πιὰ βέβαιος. Εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς λωποδύτριας, ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιά.

Δὲν ἐθρηνοῦσε τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν προδωμένο ἔρωτά του. Πόσο ὑπέφερε!

— Θὰ μείνωμε ἀπόψε ἐδῶ, καὶ αὔριο κατεβαίνομε στὸ σπίτι, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του.

Ἐκοιμήθηκαν σὲ δυὸ παράπλευρα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ μέσα στὴ νύχτα κι' ἕνας δυνατὸς γδοῦπος. Ἐξύπνησαν ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο καὶ βγῆκαν στὰ παράθυρα ρωτῶντας τί συμβαίνει. Δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου ἔτρεξαν στὴν αὐλὴ καὶ βρῆκαν τὸν Πίπη ἀναίσθητο. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΗΡΘΕ ΑΡΓΑ

Ἄχ, τί ἔκαμα! Τί ἔκαμα!, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ μητέρα τοῦ Πίπη, βλέποντας τὸ γυιό της ἀκίνητον στὸ κρεββάτι.

Οἱ γιατροὶ εἶπαν, ὅτι θὰ ἔμενε παράλυτος ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω. Ἴσως, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, ν' ἄρχιζε σιγὰ-σιγὰ νὰ βαδίζη. Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν μιὰ πιθανότης, μία ἐλπίς...

Μαῦρα καὶ θλιβερὰ τὰ ἔβλεπε ὅλα γύρω του ὁ Πίπης μέχρις ὅτου ἕνα πρωΐ ἄνοιξε ζωηρὰ καὶ ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ μπῆκε τὸ φῶς, ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία. Στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἐφάνη ἡ Μαριάννα...

Τὰ εἶχε μάθει ὅλα. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακή, ὕστερ' ἀπὸ ἐπέμβασι τῆς μητέρας τοῦ Πίπη, ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἐστάθηκε στὴν πόρτα, τὸν ἐκύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια, κι' ἔπειτα ὥρμησε στὸ κρεββάτι, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἔσφιξε στὸ στῆθος της.

— Μαριάννα!, ἐψιθύρισε ὁ νέος. Ἐσύ;

— Ναί, ἀγαπημένε μου.

— Καὶ τί θέλεις τώρα ἐδῶ; Δὲν βλέπεις πὼς κατήντησα;

— Ἦρθα νὰ γίνω ὅ,τι ἤμουν καὶ πρῶτα: Ὑπηρέτριά σου, σκλάβα σου.

Ἡ μητέρα τοῦ Πίπη, ποὺ καθόταν δίπλα του, ἔνοιωσε νὰ λιποθυμᾶ.

Ἔβαλε τὰ δυνατά της νὰ συγκρατηθῆ, ἅπλωσε τρεμάμενο τὸ χέρι της, ἐχάϊδεψε τὰ μαλλιὰ τῆς Μαριάννας καὶ ψιθύρισε:

— Συγχώρησέ με! Παιδιά μου συγχωρῆστε με!..

Κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια ὁ Πίπης ἄρχισε νὰ βαδίζη σιγὰ-σιγά. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Μαριάννα τοῦ παραστάθηκε σὰν ὁ προστάτης του ἄγγελος. Τώρα ἡ κατάστασις του ἔχει πολὺ βελτιωθῆ. Καὶ σὲ λίγο θὰ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς φτωχῆς Μαριάννας, ποὺ τόσα ὑπέφερε γιὰ τὴν ἀγάπη του... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τὸ διηγηματάκι σας τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ μοντέλο, ἕνα ὡραιότατο κορίτσι, ἐπόζαρε ἡμίγυμνο μέσα στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου Πινακίδη, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀθόρυβα καὶ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ἕνος νεαρὸς ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα τηλεγράφημα.

Προχώρησε μερικὰ βήματα μέσα στὸ ἀτελιὲ καὶ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἦρθε κι' ἐστάθηκε ἐμπρὸς στὸ μοντέλο θαυμάζοντάς το. Ἀμέσως τότε τὸν ἐπλησίασε ὁ ζωγράφος καὶ τοῦ παρατήρησε αὐστηρά:

— Δὲν ἐδιάβασες στὴν πόρτα ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος; Ἐμπρός! Δρόμο!...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, τὴν ἴδια ὥρα, ἕνας ἄλλος μικρὸς ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου καὶ τὸν ρωτοῦσε ἂν ἐγνώριζε κάποιον Στόουκερ. Ὁ ζωγράφος τὸν ἔστρωσε ἀμέσως στὸ κυνῆγι.

Σὲ λίγο ὅμως, ἐνῶ ὁ ζωγράφος συνέχιζε τὴ δουλειά του, μὲ τὸ μοντέλο ἀπέναντί του στὴν ἴδια πάντοτε στάσι, ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκαν μέσα δύο ἄλλοι ὑπάλληλοι τοῦ τηλεγραφείου, μὲ δυὸ τηλεγραφήματα στὰ χέρια, καὶ ρωτοῦσαν τὸν ἐκνευρισμένο κ. Πινακίδη σὲ πιὸ πάτωμα ἔμεναν οἱ κύριοι Μάρσδεν καὶ Σίλντεν.

Ἡ ἀπάντησις ποὺ πῆραν ἦταν ἕνα πλούσιο ὑβρεολόγιο.

Ἀμέσως κατόπιν πῆρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἔκανε παράπονα στὸν διευθυντὴ τοῦ τηλεγραφείου ἀναφέροντάς του τὰ καθέκαστα. Ἡ κατάστασις ὅμως ἀντὶ νὰ ξεκαθαρισθῆ ἐπιδεινώθηκε γιατὶ μέσα στὸ τηλεγραφεῖο ἔγινε μεγάλο σούσουρο γιὰ τὸ ὡραῖο μοντέλο, καὶ ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἤθελαν νὰ τὸ ἰδοῦν.

Σὲ μισὴ ὥρα ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ ἀτελιὲ δυὸ ἐπιθεωρηταὶ τοῦ τηλεγραφείου γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν ὑπόθεσι. Καθὼς δὲ θὰ καταλάβατε ἡ ἱστορία τοῦ γυμνοῦ μοντέλου εἶχε ἀναστατώσει ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ τηλεγραφείου, τὸ ὁποῖο πέρασε κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ μὲ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη πρόφασι. Στὸ τέλος, μάλιστα, ἦρθε καὶ ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τοῦ τηλεγραφείου. Ἀπογοητευμένος ὅμως ὁ κ. Πινακίδης δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἐκφράση κανένα παράπονο.

ΠΥΜ.

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ, ἐπιστήθιος φίλος τοῦ ντ' Ἀμωρύ, τοῦ σκληρόκαρδου δουκὸς τῆς Νορμανδίας, ἐπιδιώκει νὰ σφετερισθῆ τὴν περιουσία καὶ τὸν τίτλο τοῦ φίλου του δουκὸς καὶ νὰ κατακτήση τὴν ὡραία γυναῖκα του Σαρλόττα. Σ' ἕνα κυνῆγι, ἀποπειρᾶται νὰ δολοφονήση τὸν δοῦκα, ἀλλὰ ὁ ντ' Ἀμωρὺ γλυτώνει. Στὸ μεταξύ, μέσα στὸ δάσος συναντᾶ τὴν γοητευτικὴ τσιγγανοποῦλα Ζίτα, τὴν ὁποία ζητεῖ νὰ παρασύρη στὸν πύργο του. Ἐπεμβαίνουν ὅμως δυὸ περαστικοὶ φίλοι, ποὺ περιηγοῦνται τὸν τόπο, ὁ Ζακεμινὼ καὶ ὁ Τρικάμπολο, καὶ σώζουν τὴν ἀπροστάτευτη κοπέλλα. Στὸ δρόμο, ὁ Τρικάμπολο διηγεῖται τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του στὸν φίλο του.

3ο —Ἄρχοντά μου!, ἐβροντοφώνησε ὁ Τρικάμπολο στὸν φεουδάρχη. Εἶμαι στρατιώτης σου καὶ ὄχι δήμιος. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς εἶναι μιὰ ἀτιμία. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ τὴν διαπράξω ποτέ...

Ὁ ἄρχοντάς του ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ ἐκάγχασε θορυβωδῶς:

— Μπράβο, Τρικάμπολο, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ ἐπερίμενα νὰ μοῦ ἀπαντήσης. Τώρα σὲ ἀναγνωρίζω... καὶ σ' ἐκτιμῶ περισσότερο. Ἤθελα νὰ σὲ δοκιμάσω. Καὶ θὰ δῆς πῶς θὰ σ' ἀνταμείψω αὔριο.

Τὴν ἑπομένη, ἀνέθεσε κάποιαν ἐνέδρα μέσα στὸ δάσος, στὸν Τρικάμπολο

— Πρόκειται νὰ περάσουν κάποιοι πλούσιοι ἔμποροι, τοὔπε. Μόλις τοὺς δῆς, θὰ τρέξης νὰ μᾶς εἰδοποιήσης.

Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶχε στηθῆ ἡ ἐνέδρα γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Μόλις μπῆκε στὸ δάσος, ὥρμησαν ἐπάνω του ὀκτὼ μισθοφόροι τοῦ ἄρχοντά του... Τὴν συνέχεια τὴν ἀφηγηθήκαμε παραπάνω.

⁂

— Εἶσαι, βλέπω, ἕνας ἀληθινὸς ἱππότης!, ἐφώναξε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ζακεμινὼ ὅταν ὁ Τρικάμπολο ἐτελείωσε τὴν διήγησί του. Πιὸ ἱππότης ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες ποὺ ὑπηρέτησες ὡς τώρα καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸν τελευταῖον, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ τὸν ἀνασκολόπιζε δημοσίᾳ ὁ δήμιος. Εὐτυχῶς, ποὺ ὅλοι οἱ ἄρχοντες δὲν εἶναι ἴδιοι... Ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις.

»Ἂν καί, γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω εἰλικρινά, ἀπ' ὅσους πυργοδεσπότες καὶ δοῦκες καὶ κόμητες ἐγνώρισα, τὴν ἴδια ἀπανθρωπιὰ συνήντησα καὶ τὴν ἴδια βαρβαρότητα. Τί μ' ἐνδιαφέρει ὅμως ἐμένα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κανεὶς τους δὲν μὲ ὑποδέχθηκε σὰν ποιητὴ ἢ διδάκτορα Πανεπιστημίου... Δὲν τοὺς ἐνδιέφερε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὶς ταχυδακτυλουργίες καὶ τὰ διασκεδαστικὰ «πειράματά» μου·

»Ἐνθουσιάζονταν περισσότερο ὅταν μ' ἔβλεπαν νὰ ἐξαφανίζω ἕνα κύπελλο, παρὰ ὅταν ἀπήγγελλα κάποιο ρωμαντικὸ ἐλεγεῖο... Σοῦ εἶπα ὅμως! Πρέπει νὰ παίρνη κανεὶς τὴ ζωὴ ὅπως τοῦ ἔρχεται καὶ νὰ φιλοσοφῆ... Οἱ ἄρχοντες αὐτοὶ διαθέτουν πλούτη καὶ εἶναι ἰσχυροί. Ἐγώ, τὸ μόνο ποὺ διαθέτω εἶναι ἡ μποέμικη ζωή μου, ὁ ποιητικὸς οἶστρος καὶ ἡ πονηρία. Καὶ σὲ βεβαιῶ, δὲν θὰ τ' ἀντήλλασσα μὲ τίποτε στὸν κόσμο. Ἂς ἐπιταχύνωμε ὅμως τώρα τὸ βῆμα μας, γιατὶ πλησιάζομε στὸν πύργο τοῦ δουκὸς τῆς Νορμανδίας, τοῦ ντ' Ἀμωρύ..

Προχωροῦσαν μὲ γοργὸ βῆμα τώρα, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη.

Καὶ ἡ νύχτα τοὺς βρῆκε μέσα στὸ δάσος, ποὺ ἐκτεινόταν ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν «καταραμένο» πύργο, τοῦ ὁποίου τὰ φωτισμένα παράθυρα ἀστραποβολοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἐσυνέχισαν τὸν δρόμο τους, γεμᾶτοι διάθεσι καὶ θάρρος, βέβαιοι ὅτι στὸ τέρμα τῆς πορείας των τοὺς ἐπερίμενε μιὰ θερμὴ ὑποδοχὴ καὶ μιὰ φιλοξενεία ποὺ θὰ τοὺς ἀπεζημίωνε γιὰ τὴν κούρασί τους.

Ξαφνικά, ἀντήχησαν σαλπίσματα καὶ γαυγίσματα μέσα στὴν ἠρεμία τῆς νύχτας.

— Τί συμβαίνει; διερωτήθηκε ὁ Ζακεμινὼ κυττῶντας τὸν σύντροφό του. Κυνηγοῦν τέτοια ὥρα!..

—Ἔλα, ἐδῶ μέσα στοὺς θάμνους!, τὸν παρέσυρε ὁ Τρικάμπολο.

Τί ἐπηκολούθησε εἶναι ἤδη γνωστὸ στὸν ἀναγνώστη. Οἱ δυὸ σύντροφοι εἶχαν φθάσει ἐπάνω στὴν ὥρα γιὰ νὰ ἀποσπάσουν τὴν ὁμορφη Ζίτα ἀπὸ τὴν βάναυση ἐρωτικὴ βουλιμία τοῦ Ζὰν ντ' Ἀμωρύ.

IV

Ἡ λύσσα τοῦ ντ' Ἀμωρὺ

Προτοῦ ἀκολουθήσωμε στὴν φυγή τους τὴ Ζίτα καὶ τοὺς δυὸ σωτῆρες της, ἂς ξαναγυρίσωμε στὸν δοῦκα ντ' Ἀμωρύ, ποὺ τὸν εἴχαμε ἀφίσει τὴν ὥρα ποὺ καλοῦσε εἰς βοήθειαν τοὺς ἄνδρες του.

Μαζὶ μ' αὐτόν, ἐγαύγιζαν ἄγρια καὶ τὰ δυὸ πιστὰ σκυλιά του, παραξενευμένα ἀπὸ τὴν περίεργη θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ κύριός τους.

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ εἶχε κουρασθῆ νὰ ξεφωνίζη. Ἀσφαλῶς οἱ ἄνθρωποί του θὰ εἶχαν ἐπιστρέψει στὸν πύργο, ἀπελπισμένοι νὰ ψάχνουν μάταια. Θὰ ἐπέστρεφαν ὅμως ἄραγε πίσω στὸ δάσος, μὴ βρίσκοντάς τον στὸν πύργο; Ὄχι! Γιατί, γιὰ νὰ φαντασθοῦν ὅτι κάποιο δυστύχημα θὰ τοῦ εἶχε συμβῆ, ἔπρεπε νὰ ἔβλεπαν τὸ ἄλογό του νὰ ἐπέστρεφε μόνο

Ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶχε συμβῆ. Καὶ οἱ ἄνδρες του ὑπέθεσαν ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειά του, ὁ κύριός των θὰ εἶχε φύγει γιὰ κάποιον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πύργους του ἢ γιὰ καμμιὰ πολιτεία τοῦ δουκάτου του.

Ὁ ντ' Ἀμωρύ, ἀνατρίχιασε στὴ σκέψι αὐτή. Τὸν ἐπερίμενε βέβαιος θάνατος μέσα στὸ κρύο καὶ τὴ διαπεραστικὴ χειμωνιάτικη παγωνιά. Ἀπελπισμένος, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ παρέμεινε ἀκίνητος.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸν ἐπλησίασαν τὰ δυὸ σκυλιά του, ποὺ εἶχαν πάψει κι' αὐτὰ νὰ γαυγίζουν. Ὁ ντ' Ἀμωρύ, ἔνοιωσε ξαφνικὰ ἐπάνω στὸ πρόσωπό του τὴ θερμὴ ἀναπνοή τους... Ἡ ἀκινησία του εἶχε ἀνησυχήσει τὰ δυὸ πιστὰ σκυλιά του.

Ἐκράτησε τὴν ἀναπνοή του.

Ὁ Γκὸγκ ρουθούνισε δυνατά, ἄφισε μερικὰ παραπονιάρικα οὐρλιαχτὰ καὶ ὥρμησε κατόπιν σὰν βέλος.

Ὁ Μαγκόγκ, ὕστερα ἀπὸ μικρὸν δισταγμό, ρίχτηκε κι' αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ συντρόφου του, μὲ οὐρλιαχτὰ ἀπελπισίας.

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἄνοιξε τὰ μάτια του.

—Ἂν ὁ Γκὸγκ μ' ἐνόμισε γιὰ νεκρό, ἐσκέφθηκε, θὰ τρέξη ἀσφαλῶς στὸν πύργο καὶ μὲ τ' ἀνήσυχα οὐρλιαχτά του καὶ τὴ στάσι του θὰ ἑλκύση τὴν προσοχὴ τῶν ἀνθρώπων μου καὶ θὰ τοὺς ἐμβάλη σὲ ὑποψία. Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπὲ θὰ εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου. Εἶναι ἔξυπνος. Καὶ θὰ ἀντιληφθῆ ἀμέσως τί συμβαίνει. Θ' ἀκολουθήση τὸν Γκὸγκ καὶ τὸν Μαγκόγκ καὶ τὰ πιστά μου σκυλιὰ θὰ τὸν ὁδηγήσουν ἕως ἐδῶ.

Ἡ ἐλπίδα ξαναφώτισε τὴν ψυχή του.

Ὁ καιρὸς στὸ μεταξὺ εἶχε ἀλλάξει. Ὁ ἀέρας εἶχε κοπάσει καὶ λεπτὲς νιφάδες χιονιοῦ ἄρχισαν νὰ πέφτουν. Ἐχιόνιζε!

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἐρρίγησε ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Ἂν ἀργοπορήσουν ν' ἀρθοῦν εἰς βοήθειάν μου, ἐσκέφθηκε μὲ ἀγωνία, τὸ χιόνι θὰ μὲ σκεπάση σὲ λίγο ὁλόκληρον, καθὼς εἶμαι δεμένος σ' αὐτὸ τὸ δένδρο...

Μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι, προσπάθησε ν' ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὰ δεσμά του.

Ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου.

Τὸ σχοινὶ τοῦ ἐπλήγωνε τὴ σάρκα.

Χαιρεκακία φίλου

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτη πυκνότερο. Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἐπεχείρησε νὰ σηκωθῆ. Δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἕρποντας, κατάφερε νὰ στηριχθῆ στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου. Ἀκίνητος, ἐκεῖ, κυττοῦσε τὸ χιόνι ποὺ σιγὰ - σιγά, ἐκάλυπτε τὰ πόδια του.

Εἶχε καλύψει ἤδη τὸ αἷμα τῆς γρηᾶς τσιγγάνας καὶ σὲ λίγο θὰ ἐσκέπαζε καὶ τὴν ἴδια, καλύπτοντας ἔτσι τὸ ἔγκλημα τοῦ αἱμοσταγοῦς ἄρχοντος.

Ξαφνικά, ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἄκουσε μακρυνοὺς ἤχους. Ἐνέτεινε τὴν ἀκοή του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἄκουσε τὰ γαυγίσματα τοῦ Γκὸγκ καὶ τοῦ Μαγκόγκ.

Πράγματι, δὲν εἶχε γελασθῆ. Ἔρχονταν εἰς βοήθειάν του οἱ ἄνθρωποί του. Εἶχε σωθῆ. Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ...

Τὰ γαυγίσματα ἐπλησίαζαν. Σαλπίσματα ἀκούγονταν...Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπὲ ἐρχόταν νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἦταν νεκρός... Καὶ νὰ χαρῆ στὴν θέα τοῦ πτώματος ἐκείνου, ποὺ φανταζόταν ὅτι εἶχε σκοτώσει.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ θυμᾶται ὅτι ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπέ, σημαδεύοντας κατὰ τοῦ δουκὸς καὶ βλέποντάς τον νὰ πέφτη μαζὶ μὲ τ' ἄλογό του χάμω, εἶχε πιστέψει ὅτι τὸν εἶχε ἐπιτύχει καὶ τὸν εἶχε σκοτώσει.

Ἐπέστρεψε, λοιπόν, πρὸς τὴν συνοδεία τοῦ δουκὸς ὁλοταχῶς καὶ μὲ προσποιητὴν ἀγωνία ρώτησε:

— Μὰ ποῦ βρίσκεται ὁ ἄρχων ντ' Ἀμωρύ; Δὲν τὸν εἴδατε πουθενά;

— Δὲν ἦταν μαζί σας;

—Ἦταν, πράγματι. Εἴχαμε ξεκινήσει μαζί... Ἀλλὰ τὸ ἄλογό του τὸν ὡδήγησε τόσο μακρυά, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ἀκολουθήσω... Τὸν εἶδα νὰ ὁρμᾶ μέσα στὸ δάσος, στρίβοντας δεξιὰ καὶ φαντάσθηκα πῶς θὰ ἀκολούθησε κάποιο γνώριμό του μονοπάτι γιὰ νὰ σᾶς ἀνταμώση. Εἶναι ὅμως τόση ὥρα ποὺ τὸν καλῶ φωνάζοντας μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων μου. Ἀσφαλῶς ὁ εὐγενὴς ἄρχοντάς μας, κουρασμένος ἀπὸ τὸ κυνῆγι, θὰ ἐπέστρεψε μόνος στὸν πύργο. Ἐμπρός, λοιπόν, πᾶμε στὸν πύργο νὰ τὸν συναντήσωμε.

Ἡ συνοδεία ὑπήκουσε καὶ ἀκολούθησε τὸν ντ' Ἐσπέ, ποὺ μὲ καρδιὰ φουσκωμένη ἀπὸ χαρά, συλλογιζόταν:

— Στὸν πύργο, θὰ ὑποκριθῶ ὅτι ἀνησυχῶ καί, αὔριο τὸ πρωΐ, τρελλὸς τάχα ἀπὸ ἀγωνία, θὰ βγῶ μὲ μερικοὺς ἄνδρες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φίλου μου. Ἐν τῷ μεταξύ, πιστεύω οἱ λύκοι νὰ ἔχουν καταβροχθίση τὸν σύζυγο τῆς ὡραίας Καρλόττας, δουκίσσης τῆς Νορμανδίας.

Στὴν σκέψι αὐτή, μιὰ τρελλὴ χαρὰ ἐπλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ Φρανσουᾶ.

Πίσω του, ἀκολουθοῦσαν οἱ στρατιῶτες τῆς συνοδείας, χαρούμενοι κι' αὐτοὶ ποὺ θὰ ξαναγύριζαν στὴ ζεστασιὰ τοῦ τζακιοῦ, ὅπου ἔκαιε ἄσβυστη μιὰ γλυκειὰ φωτιά.

Ἡ βοήθεια ἔρχεται

Ξαφνικά, δυνατὰ γαυγίσματα ἀντήχησαν. Λαχανιασμένα, τὰ δυὸ πιστὰ σκυλιὰ τοῦ δουκὸς τοὺς εἶχαν προφθάσει. Ὁ ντ' Ἐσπὲ σταμάτησε τ' ἄλογό του. Εἶχε γίνει κάτωχρος.

— Νὰ μὴν τὸν πέτυχα ἄραγε; ψιθύρισε μὲ τρόμο. Ἀλλοίμονό μου...

Ἐδάγκωσε τὰ χείλη του, μέχρις αἵματος.

— Τέτοια ἀδεξιότης, ἀσφαλῶς θ' ἀποβῆ εἰς βάρος μου

Μαζί του σταμάτησε καὶ ἡ συνοδεία.

Τὰ δυὸ σκυλιὰ πηδοῦσαν μὲ ἄγρια γαυγίσματα γύρω ἀπὸ τὸν ντ' Ἐσπέ, προσπαθῶντας νὰ τοῦ δώσουν νὰ ἐννοήση ὅτι ἔπρεπε νὰ τ' ἀκολουθήση.

Τὸ ἴδιο κατάλαβαν καὶ οἱ λοιποὶ ἄνδρες τῆς συνοδείας, ποὺ παρώτρυναν τὸν ντ' Ἐσπὲ νὰ σπεύση εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του.

— Πρέπει νὰ κάνωμε γρήγορα!, παρετήρησε ὁ Σπὶτς, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς ἱπποκόμους τοῦ δουκός, ποὺ ἐλάτρευε τὸν κύριό του. Ἴσως θἆναι ἀργὰ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά...

Ἐπλησίασε μὲ τ' ἄλογό του τὸν ντ' Ἐσπὲ καὶ μαζὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ δάσος, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλιά.

— Σπὶτς!, διέταξε ὁ ντ' Ἐσπέ. Ἂς ἠχήσουν οἱ σάλπιγγες. Αὐτὸ θὰ ἐνθαρρύνη τὸν φίλο μου, ποὺ θὰ καταλάβη ἔτσι ὅτι πηγαίνομε εἰς βοήθειάν του.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τ' ἄλογα ἐκάλπαζαν τώρα. Ὁ ντ' Ἐσπέ, χλωμὸς κάπως ἀλλὰ χωρὶς νὰ χάση τὸ ἀπαραίτητο χαμόγελό του, συλλογιζόταν:

— Σαλπίστε, φωνᾶξτε ὅσο θέλετε... Εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Τὰ λαγωνικὰ τοῦ ντ' Ἀμωρὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὸ πτῶμα του...

Ἀπερίγραπτος ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξις τοῦ ντ' Ἐσπὲ ὅταν ἄκουσε σὲ λίγο τὴν στεντορεία φωνὴ τοῦ ἄρχοντα νὰ καλῆ:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Κάμετε γρήγορα!

Πρῶτος, καθὼς ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας, ὁ ντ' Ἐσπὲ ἀντίκρυσε τὸν αἱμοσταγῆ ἄρχοντα. Καὶ ἦταν τόση ἡ ταραχή του, ὥστε σταμάτησε τὸ ἄλογό του τόσο ἀπότομα καὶ νευρικά, ποὺ λίγο ἀκόμη θὰ γκρεμιζόταν κάτω ἀπὸ τὴ σέλλα.

— Διάβολε! Τί συμβαίνει; ἐφώναξε δυνατά, μὲ σαστισμένο ὕφος. Ὁ δοὺξ ντ' Ἀμωρὺ βρίσκεται στὴ ζωή, δεμένος στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου!

Ἐπήδησε κάτω καὶ ἔσπευσε μ' ἕνα μαχαῖρι νὰ κόψη τὰ δεσμὰ τοῦ ντ' Ἀμωρύ.

Ὁ τελευταῖος πετάχθηκε ὄρθιος καὶ μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν φωτιές, ἐφώναξε:

— Δυὸ ἄθλιοι τύποι, δυὸ ἀλῆτες ἐτόλμησαν νὰ τὰ βάλουν μαζί μου... Ὁ ἕνας εἶναι ἀπὸ τὸ Παρίσι, κι' ὁ ἄλλος Ἱσπανός... Μοῦ πῆραν μαζί τους καὶ μιὰ νέα κοπέλλα ποὺ θάφερνα στὸν πύργο. Χίλια φράγκα δίνω σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ συλλάβη τοὺς ἐλεεινοὺς αὐτοὺς τυχοδιῶκτες... Ἐμπρός, ὅμως! Δρόμο!... Δρόμο!.. Ἕνα ἄλογο γερὸ δόστε μου!... Καὶ ἀκολουθῆστε με.

Ἅρπαξε τὸ ἄλογο ἑνὸς σωματοφύλακός του, ἐπήδησε ἐπάνω καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς κραυγάζοντας:

—Ἀκολουθῆστε με ὅλοι! Θάνατος στοὺς ἀλῆτες!...Ἐμπρός!...Ἐπάνω τους, Γκὸγκ καὶ Μαγκόγκ!

Πειθήνιοι, ἀκολούθησαν ὅλοι τὸν ἐξαγριωμένο ἀφέντη τους. Τὰ δυὸ σκυλιὰ ὥρμησαν κι' αὐτά, μὲ χαρούμενες ὑλακές, πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Ἐπάνω τους!, βρυχήθηκε ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα. Γκόγκ! Μαγκόγκ! Ἐμπρός, νὰ μοῦ τοὺς βρῆτε!

Τὰ λαγωνικά, ὀσφραινόμενα συνεχῶς τὴ γῆ, εἶχαν ριχθῆ σ' ἕναν φρενήρη δρόμο, προσπαθῶντας νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τῶν φυγάδων.

Αὐτὸ τοὐλάχιστον φανταζόταν ὁ ντ' Ἀμωρὺ καὶ οἱ σύντροφοί του. Ὡστόσο τὰ λαγωνικὰ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴ γλῶσσα τοῦ κυρίου των. Καὶ ἐνόμιζαν ὅτι εἶχαν βγῆ γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ κυνῆγι ποὺ διεκόπη...

Ἀναζητοῦσαν, λοιπόν, τὰ ἴχνη κάποιου νέου θηράματος καὶ ὄχι τῶν τριῶν φυγάδων...

Ἀνύποπτος, ὁ ἀγριεμένος ἄρχοντας παρώτρυνε μὲ τὶς φωνές του τὰ σκυλιά του στὴν ἀνίχνευσί τους. Καὶ ὁ Γκὸγκ καὶ ὁ Μαγκὸγκ ἐρευνοῦσαν μέσα στὸ χιόνι, διαγράφοντας κύκλους, τρυπώνοντας μέσα στὶς λόχμες καὶ ἀκολουθῶντας τὰ πιὸ ἀπόκεντρα μονοπάτια.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πυργοδεσπότη ἀκολουθοῦσαν σιωπηλοί, μὴ τολμῶντας νὰ ποῦν λέξι.

Τὰ κλαδιὰ τῶν χαμηλῶν δένδρων τοὺς ἐμαστίγωναν τὰ πρόσωπα, τοὺς ἐξέσχιζαν τὰ ροῦχα, καὶ τὸ πυκνὸ χιόνι τοὺς ἐτύφλωνε. Τὰ ἄλογά τους ἐχρεμέτιζαν κατακουρασμένα ἀπὸ τὸν τρελλὸ καλπασμό...

Τὸ θηρίο μαίνεται...

Πρῶτος ὁ ντ' Ἐσπὲ ἐτόλμησε τέλος νὰ διαμαρτυρηθῆ:

— Δὲν νομίζετε, ἄρχοντά μου, ὅτι ἀπομακρυνόμεθα πολύ; Τ' ἄλογά μας ἔχουν κατακουρασθῆ καὶ θὰ δυσκολευτοῦμε νὰ ἐπιστρέψωμε στὸν πύργο...

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ οὔρλιασε, ἀντὶ ἀπαντήσεως:

—Ἐπάνω τους! Γκόγκ, Μαγκόγκ! Τί διάβολο ἐπάθατε καταραμένα;...

Τὰ δυὸ λαγωνικὰ εἶχαν σταματήσει λαχανιασμένα στὴ μέση ἑνὸς ἀδένδρου μέρους καὶ κυττοῦσαν μὲ ἀμηχανία τὸν κύριό τους.

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ἐλύσσαξε:

—Ἄτιμα ζῶα!, βρυχήθηκε. Θὰ σᾶς σκοτώσω. Τί σταματήσατε;...

Ἀλλὰ τὰ σκυλιὰ ἐχαμήλωσαν τὸ κεφάλι καὶ ἔμειναν ἀκίνητα. Ἦταν φανερὸ ὅτι τὸ πυκνὸ χιόνι τὰ ἐμπόδιζε πιὰ νὰ ὀσφρανθοῦν.

— Μὴν ἐπιμένετε, εἶπε ὁ ντ' Ἐσπὲ δειλά. Τὰ σκυλιὰ ἔχασαν τὰ ἴχνη κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι. Δὲν φταῖνε αὐτά Τὸ λογικώτερο εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμε...

— Πάψε ἐσύ!, βρυχήθηκε ὁ πυργοδεσπότης ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Πάψε, γιατί, μὰ τὸ Θεό, δὲν τὄχω τίποτε νὰ σὲ ξεκοιλιάσω!

Ὁ Φρανσουᾶ ντ' Ἐσπὲ ἐχαμήλωσε πειθήνια τὸ κεφάλι. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ντ' Ἀμωρὺ ξεπέζεψε καὶ παρέδωσε τὰ ἡνία σ' ἕναν ὑπηρέτη του. Μὲ τὸ μαστίγιο ὑψωμένο ἀπειλητικά, προχώρησε πρὸς τὰ δυὸ σκυλιά, ποὺ εἶχαν κουρνιάσει στὸ μεταξὺ φοβισμένα στὸ χιόνι καὶ οὔρλιαζαν τρομαγμένα. Τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια τους, περίτρομα, ἦσαν γεμᾶτα ἱκεσία.

Ὁ ντ' Ἀμωρύ, λυσσῶντας ἀπὸ θυμό, ἐφώναξε ἀπειλητικά:

— Ψᾶξτε! Ψᾶξτε, ἐμπρός! Ἀμέσως!

Ὁ Γκὸγκ ἄφησε ἕνα παραπονεμένο οὔρλιασμα, ἀντὶ ἀπαντήσεως.

Τότε, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ ντ' Ἀμωρύ, μὲ βλέμμα ἀγρίου θηρίου, δαγκώνοντας τὰ χείλη του ἀπὸ λύσσα, ἄρχισε νὰ μαστιγώνη ἀλύπητα τὰ δυὸ σκυλιά του. Καὶ ἦσαν τόσο πονεμένα τὰ οὐρλιάσματά των, τόσο ἱκετευτικά, ὥστε ἐσυγκίνησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες τοῦ αἱμοσταγοῦς πυργοδεσπότη, τοὺς συνηθισμένους στὴ θέα τῶν βασανιστηρίων

Κατάκοπος, τέλος, ἀπὸ τὸ ἀνηλεὲς μαστίγωμα, ἀλλὰ ἐξαγριωμένος ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ὁ δοὺξ διέταξε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Δυὸ σχοινιά... φέρτε μου ἀμέσως δυὸ σχοινιά!

Ἕνας ὑπηρέτης, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέση τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ντ' Ἀμωρὺ ἔφεραν πάντοτε μαζί τους σχοινιὰ γιὰ νὰ δένουν ὅσους συνελάμβαναν νὰ περιφέρωνται στὰ πέριξ καὶ ποὺ ἡ φυσιογνωμία τους δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη στὸν κύριό τους.

Ὁ πυργοδεσπότης ἅρπαξε τὰ σχοινιά, ἔκαμε μιὰ θηλειὰ στὸ καθένα καὶ πλησιάζοντας τὸν Γκὸγκ τοῦ ἐπέρασε τὴν μία στὸ λαιμό. Κατόπιν τὸν ἔσυρε στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, τὸν ἐσήκωσε ψηλὰ καὶ τὸν ἐκρέμασε ἀπὸ ἕνα κλαδί!

Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Μαγκόγκ.

Μὲ ἕνα ἄγριο γέλιο μετά, κατευνασμένος, ἐπήδησε στὸ ἄλογό του καὶ ρίχνοντας ὁλόγυρά του ἕνα ἀπειλητικὸ βλέμμα:

—Ἔτσι τιμωρεῖ ὁ ντ' Ἀμωρὺ τοὺς ἄπιστους ὑπηρέτες του!, βρυχήθηκε. Καὶ τώρα, ἐμπρὸς γιὰ τὸν πύργο!

Καὶ ὥρμησε πρῶτος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς τρομοκρατημένους ἀνθρώπους του.

Ὁ Γκὸγκ μένει χωρὶς σύντροφο...

Ὁ ἐλεεινὸς εἶχε λησμονήσει ὅτι ὤφειλε τὴ ζωή του στὰ δυὸ πιστὰ λαγωνικά του, δίχως τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων θὰ ἦταν νεκρὸς ἀπὸ τὸ ψύχος ἢ θὰ τὸν εἶχαν καταβροχθίσει τὰ ἄγρια θηρία...

...Ὁ Γκὸγκ καὶ ὁ Μαγκόγκ, μὲ τὴ γλῶσσα ἔξω, κουνιῶνταν μὲ σπασμούς, κρεμασμένοι ἀπὸ τὸ σχοινί τους, ἐνῶ ὁ ἄκαρδος κύριός των ἀπομακρυνόταν. Καὶ κάθε κίνησίς των ἀπελπιστικὴ ἔσφιγγε περισσότερο τὴν θηλειὰ καὶ τοὺς ἔπνιγε περισσότερο..

Ὁ Μαγκόγκ ἄφησε μιὰ τελευταία οἰμωγὴ ἀγωνίας καὶ μετὰ παρέμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Γκόγκ ἐστάθηκε περισσότερο τυχερός.

Καθὼς ἐστριφογύρισε, κατάφερε νὰ πιαστῆ ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου καὶ νὰ κρατηθῆ γερὰ σ' αὐτόν.

Κατόπιν, μὲ τὰ νύχια σηκώθηκε, ὑψώθηκε, ἀναρριχήθηκε καὶ ξανάπεσε μ' ὅλο τὸ βάρος του.

Τότε τὸ σχοινὶ ἔσπασε...

Ὁ Γκόγκ κυλίστηκε στὸ χιόνι καὶ παρέμεινε γιὰ ἕνα λεπτὸ σὰν χαμένος, μὲ κόπο ἀναπνέοντας.

Κατόπιν, πετάχθηκε ὄρθιος καὶ ἀποτινάχθηκε μὲ μανία. Ἡ θηλειὰ ἄνοιξε στὸν λαιμό του... Ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ ἀκολούθησε ὁ κύριός του... Μηχανικά, προχωροῦσε τὸν πύργο, γιὰ νὰ τεθῆ πάλι ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ τρομεροῦ ἀφέντη του...

Ξαφνικά, ὅμως σταμάτησε. Οἱ τρίχες του ὠρθώθηκαν σὲ μιὰ παράξενη σκέψι ποὺ ἐπέρασε λὲς ἀπὸ τὸ μυαλό του Ἐστράφηκε καὶ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, σχεδὸν ἀνθρώπινο, στὸν κρεμασμένο σύντροφό του. Γιὰ λίγες στιγμὲς παρέμεινε σκεπτικός. Καὶ μετά, σὰν νἄπαιρνε μιὰν ἀπόφασι, πλησίασε τὸ μαστίγιο ποὺ εἶχε χάμω ὁ ἀφέντης του, τὸ ὠσφράνθηκε μὲ μανία καὶ ἔτριξε τὰ μυτερὰ δόντια του, ἀπειλητικά. Ἀφίνοντας ἕνα ὑπόκωφο μούγγρισμα, τὸ ἐδάγκωσε μὲ λύσσα καὶ τὸ ἔκαμε κομμάτια μὲ τὰ πόδια του.

Τέλος, ἀφοῦ ἐγαύγισε ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ ἀκολούθησε ἡ συντροφιὰ τοῦ ντ' Ἀμωρύ, ἐστράφηκε πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρὰ καὶ ἐχύμηξε μέσα στὸ δάσος, ἀναζητῶντας μὲ τὴν ὄσφρησι κάποια χαμένα ἴχνη...

V

Οἱ τρεῖς σύντροφοι γίνονται τέσσερις

Κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ χιόνι καὶ τὸν δυνατὸν ἀέρα, προχωροῦσαν γοργὰ ὁ Ζακεμινώ, ἡ Ζίτα καὶ ὁ Τρικάμπολο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ ἄλογο ποὺ μετέφερε τὸν νεαρὸ φοιτητὴ μὲ τὴν συνοδό του, σταμάτησε ἀποκαμωμένο. Τοῦ ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ προχωρήση ἔστω κι' ἕνα βῆμα...

Ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχε καταβάλει καὶ τὴν ὑστάτη του προσπάθεια...

Ὁ Ζακεμινὼ ἐστράφηκε ἐξ ἐνστίκτου καὶ ἐκύτταξε πίσω του. Ὕστερα, εἶπε στὸν σύντροφό του:

— Δὲν πιστεύω νὰ διατρέχωμε πιὰ κανέναν κίνδυνο ἀπὸ τὸν ἄγριο πυργοδεσπότη καὶ τοὺς στρατιῶτες του. Ἂν εἶχαν βγῆ νὰ μᾶς κυνηγήσουν, θὰ τοὺς ἀντιλαμβανόμασταν ὡς τώρα. Φαίνεται ὅτι ἀπεφάσισαν νὰ μᾶς ἀφίσουν ἥσυχους. Προτείνω λοιπόν, δεσποσύνη μου Ζίτα, — κι' ἐσύ, Τρικάμπολο δὲν θἄχης ἀσφαλῶς ἀντίρρησι — νὰ ἐγκαταλείψωμε τὸ ζῶο μας καὶ νὰ ἀναζητήσωμε κάποια στέγη γιὰ νὰ περάσωμε τὴ νύχτα μας.

Τὸ καλὸ αὐτὸ ἄλογο, ὁδηγούμενο ἀπὸ τὸ ἔνστικτό του, ἢ θὰ μᾶς ἀκολουθήσει, ἢ θὰ ἐπιστρέψη μόνο πίσω στὸν σταῦλο του. Αὔριο, πρωῒ-πρωῒ θὰ ξεκινήσωμε πάλι καί...

— Σενιόρ!, τὸν διέκοψε ὁ Τρικάμπολο. Συμφωνῶ ἀπολύτως. Καὶ πρέπει νὰ κάνωμε γρήγορα γιατὶ τὸ χιόνι κοντεύει νὰ μᾶς σκεπάση. Καὶ ἡ σενιορίτα ἄρχισε νὰ τουρτουρίζη ἀπὸ τὴν παγωνιά.

— Διάβολε! Αὐτὸ προπαντός! Δὲν τὸ σκεφθήκαμε τόσην ὥρα!.. Κι' ἐγώ, τὸ ζῶον, ποὺ φοροῦσα τὸν μανδύα μου!..

Ἐβοήθησε τὴ Ζίτα νὰ κατεβῆ ἀπὸ τ' ἄλογο, τὴν ἐσκέπασε μὲ τὸν μανδύα του παρὰ τὶς διαμαρτυρίες της καὶ κατόπιν ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου φίλε!, τοὖπε φωναχτά.

Τὸ εὐγενικὸ τετράποδο, κολακευμένο ἀπὸ τὴν φιλικὴν αὐτὴ περίπτυξι, ὕψωσε ὑπερήφανα τὸ ὡραῖο του κεφάλι, ἐχραιμέτισε, ἐχτύπησε τὸ πόδι ζωηρὰ στὸ ἔδαφος καὶ μὲ λυπημένο βλέμμα ἐγκατέλειψε τοὺς συντρόφους του.

Ἐπέστρεφε στὸν κύριό του...

— Ἀφέντη!, ἐφώναξε τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ζίτα. Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω ἐκεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, καπνό.

— Διάβολε! Σὰν νἄχης δίκηο!, ἐπεκρότησε ὁ Ζακεμινώ. Πῶς δὲν τὸ εἴδαμε τόσην ὥρα;... Ἂς προχωρήσωμε νὰ ἰδοῦμε τί εἶναι.

Διέσχισαν τὸ χιονισμένο τοπίο, μὲ κόπο προχωρῶντας μέσα στὸ πυκνὸ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ. Σὲ λίγο, ἔφτασαν σ' ἕνα εἶδος φυσικοῦ φράχτη ἀπὸ κορμοὺς καὶ κλαριὰ δένδρων. Στὸ μέσον, μιὰ χωριάτικη καλύβα μὲ μιὰ καπνοδόχο, μόλις ἐξεχώριζε, σκεπασμένη ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἀπὸ τὴν καπνοδόχο ἔβγαινε ἕνας μαῦρος καπνὸς μὲ σπινθῆρες.

Προχώρησαν, ἐπέρασαν τὸν φράχτη ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα κι' ἔφτασαν στὴν καλύβα. Ἡ πόρτα καὶ τὸ μοναδικὸ παράθυρό της ἦσαν κλειστά.

Ἀποφασιστικά, ὁ Ζακεμινὼ πλησίασε καὶ χτύπησε.

—Ἀνοῖξτε, καλοί μου ἄνθρωποι, ἐφώναξε παρακλητικά. Πεθαίνομε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα.

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπήντησε.

— Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα!, εἶπε ἡ Ζίτα.

—Ἀδύνατον. Καίει μέσα φωτιά. Κάποιος θὰ τὴν ἄναψε.. Αὐτὸν ζητοῦμε... εἶναι ὅμως ἀργὰ καὶ θὰ κοιμᾶται.

Ὁ Τρικάμπολο παρενέβη ἀνυπόμονα.

—Ἂς ἀνοίξωμε, λοιπόν, τὴν πόρτα μόνοι μας ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀνοίγουν.

— Δὲν εἶναι σωστό, εἶπε ἤρεμα ὁ Ζακεμινώ. Θὰ τὸ κάνωμε ἐν ἐσχάτη ἀνάγκη.

Καὶ ξαναφώναξε, δυνατότερα τώρα:

—Ἀνοῖξτε μας, σᾶς παρακαλῶ! Δὲν ζητᾶμε παρὰ λίγη φωτιὰ νὰ ζεσταθοῦμε καὶ μιὰ γωνιὰ νὰ κουρνιάσωμε.

Ἀκούστηκε, τέλος, θόρυβος ἀπὸ μέσα. Μιὰ βραχνὴ φωνὴ ὑψώθηκε.

— Ποιοὶ εἶστε; Καὶ τί ζητᾶτε τέτοιαν ὥρα; Ἄει στὸ καλό, ἀφῆστε με ἥσυχο, μὴ σᾶς σπάσω τὸ κεφάλι μὲ τὸ τσεκοῦρι ποὺ κόβω τὰ ξύλα... Εἶμαι ὁ Χάρτς καὶ δὲν ἀστειεύομαι.

— Σπουδαία προσωπικότης θἆναι!, εἰρωνεύθηκε ὁ Τρικάμπολο γελῶντας.

— Θὰ μᾶς ἀνοίξης, Χάρτς, εἶπε μὲ ἠπιότητα ὁ Ζακεμινώ. Εἴμαστε μουσκεμένοι καὶ δὲν ζητοῦμε παρὰ λίγη φωτιά.

— Μπᾶ, μπᾶ! Ξέρεις καὶ τ' ὄνομά μου βλέπω! ἐφώναξε ὁ ἄγνωστος λησμονῶντας ὅτι τὸ ἀνέφερε πρὸ ὀλίγου ὁ ἴδιος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ καπνὸς

Πρὸς Θεοῦ! Μὴν τρομάζετε!... Δὲν πρόκειται νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ χιλιοσυζητημένο ζήτημα τοῦ ἂν βλάπτη ἢ ὄχι τὸ κάπνισμα. Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τῶν εἰδικῶν, ποὺ μὲ τὶς ἀντίθετες γνῶμες τους δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ μᾶς πείσουν οὔτε γιὰ τὸ ἕνα οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο...

Θὰ μιλήσωμε ἁπλῶς γιὰ τὸν καπνό, τὸν καπνό, ποὺ καθὼς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ἀναμμένου τσιγάρου μας, μᾶς παρασύρει, πολλὲς φορές, σὲ τόσες καὶ τόσες σκέψεις..

Ὅταν, λοιπόν, καπνίζοντας τὸ τσιγάρο σας τὸ ἀφήνετε πρὸς στιγμὴν στὸ τασάκι, ἐσκεφθήκατε ποτὲ ν' ἀπασχολήσετε μ' αὐτὸ τὴν προσοχή σας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καὶ ὅμως, ἂν ἀποφασίζατε νὰ τοῦ χαρίσετε λίγη προσοχή, θὰ εἴχατε παρατηρήσει πολλὰ περίεργα φαινόμενα τοῦ καπνοῦ.

Κυττᾶξτε, λοιπόν, τώρα τὸ ἀναμμένο τσιγάρο ποὺ ἔχετε ἀκουμπήσει στὸ τασάκι: Θὰ ἰδῆτε ὅτι βγάζει δυὸ εἰδῶν καπνό: ἕναν κυανωπό, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀναμμένη ἄκρη τοῦ τσιγάρου, καὶ ἕναν τεφρὸ—φαιὸ καπνό, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ψυχρὸ στόμιο τοῦ τσιγάρου ποὺ φέρνομε στὰ χείλη μας καὶ ποὺ παραδόξως κατευθύνεται πρὸς τὰ κάτω. Πῶς συμβαίνει αὐτό; Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε κανεὶς μεγάλος φυσικὸς γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὴν αἰτία.

Κάθε καπνὸς ἀποτελεῖται ἐν μέρει ἀπὸ λεπτότατα μικροσκοπικὰ μόρια ὕλης, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καοῦν καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶνε βαρύτερα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ τὰ περιβάλλει. Ἔτσι, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν ρεύματα ἀέρος ποὺ νὰ τὸν ὠθοῦν πρὸς τὰ ἐπάνω, ὁ καπνὸς κατ' ἀνάγκην κατασταλάζει πρὸς τὰ κάτω. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸν καπνὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ ψυχρὸ στόμιο τοῦ ἀναμμένου τσιγάρου. Μόνο, ἐκεῖ ποὺ ὁ καπνὸς εἶνε ἀκόμη θερμὸς ἀπὸ τὴν φλόγα ποὺ τὸν παρήγαγε, κατευθύνεται πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἀνεβαίνει, ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε ἐντελῶς ἤρεμη, ὄρθιος σὰν λαμπάδα, γιὰ νὰ σχηματίση ὅμως σὲ λίγο νεφύδρια καὶ τολύπες.

Ἂς δοκιμάσωμε ὅμως μερικὰ πειράματα μὲ τὸν καπνό. Σ' ἕνα δωμάτιο μὲ κλειστὰ παράθυρα, μέσα στὸ ὁποῖον ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε τελείως ἤρεμη, ἂς κρατήσωμε σὲ ἀπόστασι μιᾶς σπιθαμῆς ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀναμμένο τσιγάρο ἕνα ποτῆρι, εἰς τρόπον ὥστε ὁ καπνὸς ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ τσιγάρο νὰ συγκεντρωθῆ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ποτηριοῦ Αὐτὸ καὶ συμβαίνει ἀμέσως μὲ τὸν καπνό. Μόλις ὅμως βρεθῆ στὴν ἐσωτερικὴ κοιλότητα τοῦ ποτηριοῦ, ὁ καπνὸς θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔξαφνα γίνεται ἀναποφάσιστος καὶ ἀρχίζει νὰ ταλαντεύεται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἂν κρατήσωμε τὸ ποτῆρι ἀκίνητο καὶ ἂν προσπαθήσωμε νὰ συγκρατήσωμε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀναπνοή μας, ὥστε νὰ μὴ σχηματισθοῦν ρεύματα ἀέρος, τὰ ὁποῖα νὰ διαταράξουν τὴν ἀτμόσφαιρα, θὰ παρατηρήσωμε σὲ λίγο, ὅτι ὁ καπνὸς ποὺ ἔχει μαζευθῆ μέσα στὸ ποτῆρι ἀρχίζει πάλι νὰ κινῆται πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι, δηλαδὴ πρὸς τὰ κάτω. Ὁ καπνὸς τότε ἀρχίζει νὰ κατεβαίνη. Ἀρχίζει νὰ γλυστρᾶ πρὸς τὰ κάτω κατὰ μῆκος τῶν ἐσωτερικῶν τοιχωμάτων τοῦ ποτηριοῦ, καὶ ἂν ἔχωμε ὑπομονή, θὰ ἰδοῦμε ὅτι κατασταλάζει κάτω ἀπὸ τὸ ποτῆρι καὶ σχηματίζει μιὰ τολύπη. Καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐξηγεῖται εὔκολα: Ὁ καπνός, ἐφόσον ἦταν θερμός, ἀνέβαινε, εὐθὺς ὅμως μόλις ψυγῆ μὲ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ γυαλὶ τοῦ ποτηριοῦ, ἀναγκαστικῶς θ' ἀρχίση νὰ κατεβαίνη.

Ὁ καπνὸς ὡστόσο παρουσιάζει καὶ ἄλλα φαινόμενα, τῶν ὁποίων ἡ ἐξήγησις εἶνε δυσκολώτερη. Ὁ καπνός, αἰφνης, μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῆ μὲ δυὸ μέσα: Πρῶτον μὲ τὴν ἄμεση καῦσι του. Ἂς πάρωμε μιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου, ἀπὸ τὸ γυαλὶ τῆς ὁποίας βγαίνουν θερμὰ ἀέρια, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν καῦσι. Ἂν τώρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας κρατήσωμε ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο, ὁ καπνὸς ἀμέσως ἐξαφανίζεται καὶ δὲν ἐμφανίζεται πιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλί. Κι' αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ἁπλούστατα ὁ καπνὸς καίεται. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ ἴδιο πείραμα ἐπιτυγχάνει καὶ μέσα σὲ στρώματα ἀτμοσφαίρας ποὺ εἶνε ἀσυγκρίτως ψυχρότερα. Ἂν λ. χ. πλησιάσωμε ἕνα ἀναμμένο τσιγάρο ἐπάνω ἀπὸ ἕνα θερμὸ σῶμα τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως, θὰ ἰδοῦμε νὰ χάνεται ἀμέσως ὁ καπνὸς τοῦ τσιγάρου. Στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτὴ δὲν καταστρέφεται ὁ καπνός, ἀλλὰ ἀναμιγνύεται γρήγορα μὲ τὶς ἀπότομα ἀνερχόμενες θερμασμένες μᾶζες τοῦ ἀέρος, ποὺ ἀραιώνουν τὸν καπνὸ σὲ σημεῖο ὥστε ν' ἀποβαίνη ἀόρατος.

Ὁ καπνός, ὅπως εἴπαμε, ἀποτελεῖται ἀπὸ πολὺ μικρὰ μόρια, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ διακρίνωμε οὔτε μὲ μικροσκόπιο. Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ περίπτωσις ποὺ τὰ μόρια αὐτὰ μποροῦμε νὰ τὰ διακρίνωμε καθαρώτατα καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ: Ἂν σ' ἕνα δωμάτιο, στὸ ὁποῖο πέφτουν λοξὰ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, ἐμφυσήσωμε ξαφνικὰ ἕνα νέφος καπνοῦ, θὰ τὸ δοῦμε, στὶς λοξὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, σὰν ἕνα σύνολο ἀπὸ φλογερά, σπινθηρίζοντα κομματάκια...

Ὅπως εἴπαμε, λοιπόν, καὶ στὴν ἀρχή, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προσέξη κανεὶς τὸν καπνὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ἀναμμένου τσιγάρου του, ὁ ὁποῖος καθὼς ἀνέρχεται μᾶς παρασύρει πολλὲς φορὲς σ' εὐχάριστους ρεμβασμούς... ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Παρακολουθήσατε καὶ ἀπὸ σήμερα
ΤΑ ΥΠΕΡΟΧΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ:
"Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ„
"ΖΙΤΑ, Η ΤΣΙΓΓΑΝΟΠΟΥΛΑ„
καὶ "ΜΠΙΑΛΑ„
Δημοσιεύονται σ' ὅλα διαφωτιστικὲς
ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Α (συνέχεια)

Ἀνεμοβλογιά: Ἡ μητέρα ποὺ θὰ ἔχῃ τὸ παιδί της μὲ ἀνεμοβλογιά, πρέπει πρωτίστως νὰ τὸ κρατᾷ σὲ πολὺ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες, νὰ τοῦ δίνῃ ἐλαφρὰ τροφή, νὰ τὸ ἔχῃ καθαρό, νὰ τοῦ κάνῃ συχνὲς πλύσεις τοῦ στόματος καὶ νὰ πασπαλίζῃ τὰ σπειράκια μὲ πούδρα ρυζιοῦ ἢ «ἀμιντόν». Πρέπει νὰ ληφθῇ ἐπίσης πρόνοια, αἱ κενώσεις νὰ εἶνε τακτικές.

Ἀπαγορεύεται τὸ λουτρὸ στὰ ἄρρωστα παιδάκια, προτοῦ ἀποξηρανθοῦν τελείως οἱ φυσαλίδες.

Ἀντίδια: Εἶνε χορταρικὰ πολὺ ὠφέλιμα, περιέχουν τὴν «κιχωρίνη», μιὰ οὐσία ποὺ τὰ καθιστᾷ πικρά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τονωτικὰ καὶ εἶναι πολὺ χρήσιμα κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἀνήλικος: Σύμφωνα μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Ἀστικὸν Δίκαιον, θεωρεῖται ἀνήλικος ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἂν ἡ γυναῖκα πανδρευθῇ πρὸ τῆς ἐνηλικιώσεώς της, δὲν παύει μὲν νὰ εἶνε ἀνήλικη, γίνεται ὅμως «χειράφετος». Τὴν περιουσία τῶν ἀνηλίκων διαχειρίζονται οἱ γονεῖς ἢ, ἐλλείψει αὐτῶν, κηδεμών. Κάθε πρᾶξις ἀνηλίκου θεωρεῖται ἄκυρος. Ὅσοι ἐσυμπλήρωσαν τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας των μποροῦν νὰ δώσουν ἔνορκον μαρτυρικὴν κατάθεσιν.

Ἀπαγορεύεται ὁ γάμος μεταξὺ δύο νέων, ἐὰν ὁ ἄνδρας δὲν συνεπλήρωσε τὸ 14ον ἔτος καὶ ἡ γυναῖκα τὸ 12ον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποινικὴ εὐθύνη, ὁ ἑλληνικὸς νόμος ὁρίζει ὅτι καμμιὰ πρᾶξις δὲν καταλογίζεται δικαστικῶς σ' ὅσους δὲν ἐσυμπλήρωσαν τὸ 10ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἀπὸ τὸ 14ον ἔτος καὶ πέραν τὸ δικαστήριον μπορεῖ νὰ καταλογίσῃ ἀκεραία εὐθύνη σ' ἕναν ἀνήλικο κατηγορούμενο.

Ἄνθη: Γιὰ νὰ διατηρῆτε τὰ λουλούδια σας φρέσκα μέσα στὰ δωμάτια, πρέπει πρωτίστως νὰ μὴν τὰ κόβετε τὶς ὧρες ποὺ καίει ὁ ἥλιος, νὰ κόβετε τὸν μίσχο τους λοξοειδῶς, ἂν δὲ εἶνε πολὺ σκληρός, νὰ τοῦ κάνετε μικρὲς τομὲς κατὰ μῆκος, γιὰ ν' ἀπορροφᾷ εὐκολώτερα τὸ νερό.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοποθετῆτε τὰ λουλούδια μὲ βρεμμένα φύλλα στὰ ἀνθοδοχεῖα, καὶ δεμένα. Ν' ἀλλάζετε τακτικά, κάθε μέρα, τὸ νερό τους, τὸν δὲ μίσχο τους στὴν ἄκρη νὰ τὸν κόβετε κάθε φορὰ καὶ νὰ τὸν πλένετε..

Καλὸν εἶνε νὰ σκεπάζωνται τὰ λουλούδια τὴ νύχτα μὲ ὑγρὸ τσιγαρόχαρτο. Πολλοὶ βάζουν στὰ λουλούδια τους λίγο μαγειρικὸ ἅλας γιὰ νὰ τὰ «τρέφουν». Αὐτὸ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ παρεμποδίζῃ τὸ σάπισμα τοῦ νεροῦ.

Ἀνθόγαλα: Τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος. Εἶνε τροφὴ ἐξαιρετικὰ θρεπτικὴ καὶ εὔπεπτος, γι' αὐτὸ καὶ συνιστᾶται στοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀναρρωνύοντας.

Ἀσβεστόνερο: Χρησιμοποιεῖται πολὺ ἀπὸ τὶς νοικοκυρές μας στὴν ζαχαροπλαστική, γιὰ νὰ μὴ λυώσουν κατὰ τὸ βράσιμο τὰ διάφορα φροῦτα ποὺ παρασκευάζομε εἴτε γλυκὸ εἴτε κάτι σχετικό. Γιὰ μιὰ ὀκᾶ νωπὰ φροῦτα, ὅπως π.χ. ροδάκινα ἢ βερύκοκκα, 20 δράμια ἄσβεστη ποὺ τὸν σβύνομε σὲ μιὰ ὀκᾶ νερό, ἀρκεῖ.

Ἐσωτερικῶς, δίδεται ὡς φάρμακον σ' ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ὀξέα τοῦ στομάχου καὶ στὰ παιδάκια ὅταν ὑποφέρουν ἀπὸ διάρροιαν.

Ἐξωτερικῶς, χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν πλύσιν ἑλκῶν καὶ ἐκζεμάτων, γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τὰ ξηραίνῃ. Ἀνάμικτο μὲ λινέλαιο ἢ ἀμυγδαλόλαδο, εἶνε ἄριστο φάρμακο γιὰ τὰ ἐγκαύματα πρώτου βαθμοῦ. Τὸ μπουκάλι μέσα στὸ ὁποῖο φυλᾶμε τὸ ἀσβεστόνερο, πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε καλὰ πωματισμένο, γιατὶ διαφορετικὰ τὸ ὑγρὸ θολώνει καὶ καθίσταται ἄχρηστο.

Τὸ ἀσβεστόνερο χορηγεῖται ἐσωτερικῶς ὡς ἀντίδοτο στὶς ὀξεῖες δηλητηριάσεις.

Ἀρακᾶς: Ὁ ἀρακᾶς εἶναι πολὺ εὔγευστο καὶ θρεπτικὸ χορταρικό. Γίνεται φαγητό, γαρνιτοῦρα, πουρὲς καὶ σούπα. Γιὰ φαγητὸ τοῦ φούρνου πρέπει νὰ προτιμᾶται ὁ μέτριος ἀρακᾶς. Ἂν ὅμως δὲν ἔχωμε μέτριον ἀρακᾶ, ἀλλὰ μικρὸν καὶ θέλομε νὰ στείλωμε φαγητὸ στὸν φοῦρνο, τότε πρέπει νὰ τὸν ζεματίσωμε στὸ σπίτι, προτοῦ τὸν στείλωμε, γιατὶ ἀλλοιῶς σκάζει.

Γενικῶς, ὁ μικρὸς ἀρακᾶς πρέπει νὰ ζεματίζεται. Πολὺ νόστιμος γίνεται «σωτὲ» μὲ λάδι καὶ τηγανισμένες μπουκιὲς ψωμί.

Ἀντεμετικά: Μοναδικὸν μέσον γιὰ νὰ σταματήσῃ ἕνας ἀκατάσχετος καὶ ὀδυνηρὸς ἔμετος εἶνε συναπισμὸς ἢ κομπρέσσες κρύες μὲ οἰνόπνευμα ἢ ζεστὲς στὸ στομάχι. Ἐσωτερικῶς, στὸν πάσχοντα δίδεται πάγος σὲ μικρὲς δόσεις, λεμονάδες παγωμένες, χλωροφορμιοῦχο νερό. Πρέπει ὁ πάσχων νὰ πλαγιάσῃ ὕπτιος, μὲ τὸ κεφάλι λίγο ἀνασηκωμένο.

Ἀντιπυρετικά: Σὲ περιπτώσεις ὑψηλοῦ πυρετοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀνεχθῇ ὁ ἀσθενὴς καὶ ὑποφέρει, χορηγοῦνται ὡρισμένα ἀντιπυρετικὰ φάρμακα. Ἐσωτερικῶς, δίδεται ἡ ἀσπιρίνη, ἡ ἀντιπυρίνη, τὸ κινίνο, τὸ πυραμιντόν, κ.ἄ. Πάντοτε ὅμως ἡ νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὰ χορηγῇ, σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἰατροῦ, γιατὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἐξαντλοῦν τὴν καρδιά.

Ἐξωτερικῶς, ἄριστα ἀντιπυρετικὰ μέσα εἶνε οἱ ψυχρὲς περιτυλίξεις ὁλοκλήρου τοῦ σώματος, οἱ ἐντριβὲς μὲ κρύο νερὸ καὶ κολώνια ἢ οἰνόπνευμα καὶ ξύδι, τὰ χλιαρὰ λουτρὰ καὶ τὰ ζεστὰ ποδόλουτρα.

Ἀντισπασμωδικά: Ὅταν τὸ νευρικὸ σύστημά μας, ἔχει χαλαρωθῆ ἀπὸ σύγχυσι ἢ κούρασι, συνιστῶνται πολὺ ὡρισμένα ἀντισπασμωδικά, ὅπως τὰ θερμὰ λουτρά, ὁ αἰθέρας, τὸ βρωμιοῦχον κάλι, ἡ καμφορά, ἡ μέντα.

Ἀντιφλογιστικά: Γιὰ νὰ καταπραΰνωμε μιὰ σοβαρὰ φλεγμονὴ ποὺ παρουσιάσθηκε στὸ σῶμα μας, πρέπει, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, νὰ βάλωμε ζεστὲς ἢ κρύες κομπρέσσες, νὰ κάνωμε τοπικὸ λουτρὸ καὶ ἐπιθέματα μὲ μολυβδόνερο ἢ οἰνόπνευμα.

Ἀπαγωγὴ ἀνηλίκου: Ἡ ἀπαγωγὴ μιᾶς νέας ἀπὸ ἄνδρα τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν ποινικὸν νόμο ἀκόμη καὶ ἐὰν οἱ γονεῖς τοῦ ἀπαγωγέως εἶνε σύμφωνοι μὲ τὴν ἀπαχθεῖσαν. Τότε μόνον δὲν ἐπιβάλλεται ἡ τιμωρία, ὅταν οἱ ἀλληλοαπαχθέντες τελέσουν τοὺς γάμους των, δὲν παρουσιασθῇ δὲ κανεὶς ἐνδιαφερόμενος νὰ τὸν προσβάλῃ ὡς ἄκυρον.

Ἀπογαλακτισμός: Οἱ μητέρες πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ τὸ ζήτημα τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ τῶν παιδιῶν των. Τὸ βρέφος δὲν πρέπει νὰ ἀπογαλακτίζεται ἔστω καὶ ἂν ἡ ὑγεία του εἶνε ἄριστη, προτοῦ συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον ἔτος του.

Στὴ σημερινὴ μάλιστα ἐποχή, ποὺ εἶνε δυσεύρετη ἡ καλὴ τροφή, οἱ μητέρες ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ παρατείνουν τὸν θηλασμὸ καὶ πέραν τοῦ καθωρισμένου ὁρίου. Γιατὶ τὸ μητρικὸ γάλα περιέχει ὅλα τὰ θρεπτικὰ ἐκεῖνο συστατικὰ ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ ὁ ὀργανισμὸς ἑνὸς βρέφους.

Ἡ καταλληλότερη ἐποχὴ γιὰ τὸν ἀπογαλακτισμό εἶνε ὅταν τὸ παιδάκι βγάζει τὰ πρῶτα του δόντια καὶ ἡ ἄνοιξις ἢ τὸ φθινόπωρο. Ὁ ἀπογαλακτισμὸς πρέπει νὰ εἶνε βαθμιαῖος, νὰ γίνῃ δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἕκτον ἢ ἕβδομον μῆνα χορήγησις καὶ ἄλλης τροφῆς, οὕτως ὥστε τὸ βρέφος νὰ θηλάζῃ βαθμιαίως ὁλοένα καὶ λιγώτερες φορὲς τὸ εἰκοσιτετράωρο, μέχρις ὅτου παύσῃ τελείως.

Ἀπολύμανσις: Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνεται, ὅταν παρουσιάζωνται κρούσματα ἐπιδημιῶν. Τ' ἀσπρόρρουχα ἀπολυμαίνονται μὲ βράσιμο, ἂν δὲ αὐτὸ δὲν εἶνε εὔκολο, μὲ ἐμβάπτισμά των σὲ διάλυσιν λυξοφόρμ. Μὲ τὴν ἴδια διάλυσι μποροῦμε ν' ἀπολυμάνωμε τὰ κρεββάτια, τὰ πατώματα, τὰ ὑποδήματά μας.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ

ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

ΘΙΣΒΗ

Η Αὐγή, ἄνοιξε διάπλατα τὶς πόρτες τοῦ Χάους γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ἀδελφός της ὁ Ἥλιος, καί, σκορπῶντας μὲ τὰ ρόδινα δάκτυλά της τὶς φωτινὲς δέσμες της, ἐχρύσωσε τὰ βουνά, ὅταν τὸ διπλὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας, ἡ Θίσβη, ἡ ὡραιότερη παρθένα τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ὁ Πύραμος, ὁ θελκτικώτερος νέος τῆς χώρας τοῦ ἔρωτος, ἀφήσανε τὴν φλυαρία τῶν ψυχῶν τους, κι' ἐχωριστήκανε, γιὰ νὰ κρύψουνε τὴν εὐτυχία τους ἀπὸ τὴν φθονερότητα τῶν δικῶν τους!

Θίσβη! Ἕνα μπουμποῦκι δεκαεννέα ἀνοίξεων. Πύραμος! Τὸ καλλιτέχνημα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ δημιουργὸς ἔδειξε τὴν μεγαλειότητα τῆς δυνάμεώς του. Ἑνωμένοι σ' ἕνα φτερούγισμα μέσα στὸ ἄπειρον, ποὺ τὸ γεμίζανε μὲ τὸ αἴσθημά τους, ἀνακατεύανε τοὺς παλμοὺς τῶν ἐλπίδων τους, μὲ τοὺς στεναγμοὺς τῆς ἀνησυχίας των. Ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἀντιτάσσονταν στὴ θέλησι τοῦ Θεοῦ τους.

Παιδιὰ δυὸ οἰκογενειῶν ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες καὶ δυνατώτερες αὐτῆς τῆς πόλεως μὲ τὰ ψηλὰ τείχη ποὺ ἔχτισε ἡ Σεμίραμις, κατοικούσανε σὲ ἀνάκτορα ποὺ τὰ ἐχώριζε ἕνας τοῖχος κι' ἕνα μῖσος ἀνήλεο. Τὴν ἔχθρα τῶν πάππων τους, τὴν διατήρησαν κι' οἱ πατέρες τους, ἀλλ' ἡ νεότης ἀδιαφόρησε γιὰ τὴν ταπεινότητα τῶν προγονικῶν αἰσθημάτων.

Τὰ δυὸ σπίτια τους, τὰ σκυθρωπὰ σὰν τὰ πρόσωπα τῶν κατοίκων τους, ποὺ ἀκουμπούσανε τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, σὰν στὴν προσπάθειά τους νὰ μετατοπίσῃ τὸ ἕνα τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴ θέσι του, εἴχανε μεγάλες αὐλὲς μὲ πλούσια βλάστησι καὶ πυκνὰ δένδρα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα κελαϊδούσανε τοὺς γλυκούς των σκοποὺς τὰ πουλάκια. Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ταράτσας του ὁ Πύραμος, ἔβλεπε τὴ Θίσβη νὰ τρέχῃ καὶ νὰ γλυστράῃ ἐπάνω στὴν ὁλόδροση χλόη, ἄκουγε τὸ δροσερό της γέλιο καὶ τὸ χαρούμενο τραγοῦδι, ἔβλεπε τὸ χυτὸ κορμί της καὶ διέκρινε τὴν τελειότητά του, ἐθαύμαζε τὴν γοητευτικὴ ὡραιότητα τῆς εὐγενικῆς μορφῆς της. Κι' ὅμως ἐκεῖνο τὸ ὅραμα ἔπρεπε νὰ τὸ μισῇ· αὐτὸ τὸν εἴχανε πείσει τὰ διδάγματα τῶν δικῶν του.

Εἶδε μιὰ φορὰ ἡ Θίσβη τὸν νεαρὸ θαυμαστή της, καὶ κατάλαβε τὴν ἀπόκρυφη σκέψι του. Ἐκοκκίνισε κι' ἐθύμωσε γιὰ τὴν τόλμη ἑνὸς ἐχθροῦ, ἀλλ' ὅταν ἐπῆγε στὴν κάμαρά της, ἡ σκέψι της ἐφτερούγισε πρὸς τὸν ὡραῖον ποὺ ἤθελε νὰ μισῇ γιὰ λόγους ποὺ καθόλου δὲν ἤξερε. Πόσο γλυκὸς ἤτανε πράγματι! Καὶ πόσο γλυκὰ τὴν ἐκύτταζε! Ἀλλὰ πῶς τὸ ἐτόλμησε ἀφοῦ ἦταν ἐχθρός της; Ἀσφαλῶς δὲν ἔπρεπε νὰ παίξῃ ἄλλη φορὰ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου της.

Τὸ ἄλλο πρωΐ κατέβηκε ἐνωρίτερα. Καὶ ὁ Πύραμος βρισκότανε στὴν ταράτσα του ἐνωρίτερα. Ἡ ἴδια σκέψις, γέννημα τῆς μυστηριώδους δυνάμεως τῶν καρδιῶν, τοὺς ἔφερε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ ὅπου, μπορούσανε νὰ φλυαρήσουνε γλυκὰ μὲ τὰ μάτια τους γιὰ τὴν ἔχθρα τους! Ἡ ἀγάπη ἔσφιξε τὶς καρδιὲς καὶ τῶν δυό τους, καὶ τὰ ὡραῖα παιδιὰ τῶν ἀντιπάλων οἰκογενειῶν, σκλάβοι πιὰ τοῦ αἰσθήματος τῶν ψυχῶν των, γυρεύουνε νὰ μικρύνουνε τὴν ἀπόστασι γιὰ νὰ μπορέσουνε νὰ ποῦνε μὲ τὸ στόμα ἐκεῖνα ποὺ βροντοφωνούσανε μὲ τὰ βλέμματα.

Καὶ ὁ ἔρωτας βρῆκε τὸν δρόμο τῶν πόθων τους. Ἀνεκάλυψαν ὅτι ὁ τοῖχος ποὺ ἕνωνε τὰ σπίτια, εἶχε μιὰ μικρὴ σχισμάδα στὸ ψηλότερο μέρος, σχισμάδα ποὺ δὲν χωροῦσε τὰ χέρια, ἀλλ' ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ περάσῃ ἡ φωνή. Καὶ τὰ δυὸ λουλούδια ποὺ ἤθελαν οἱ δικοί τους νὰ τὰ μαράνουνε μὲ τὴν κακία, δοκιμάσανε τὴν πρώτη δυνατὴ εὐτυχία, ὅταν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μπορέσανε ν' ἀνταλλάξουνε τοὺς ψιθυρισμοὺς τῆς λατρείας των καὶ ν' ἀκούσουνε τὰ σκιρτήματα τῶν καρδιῶν τους. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἐκοιμήθηκαν. Ἐξακολουθήσανε τὴν θελκτικὴ φλυαρία μὲ τὴν φαντασία τους, κι' ὅταν ἀκόμη ὁ φόβος τῆς ἀνακαλύψεως τοὺς ἐχώρισε.

Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὅλοι οἱ δικοί τους ἡσύχαζαν, τὰ δυὸ παιδιὰ ἀνεβαίνανε στὴ σχισμάδα τῆς εὐτυχίας των, γιὰ νὰ ἐπαναλάβουνε τὶς ἴδιες γλυκὲς φλυαρίες, τοὺς ὅρκους μιᾶς παντοτεινῆς ἀφοσιώσεως καὶ τὴν ἀμοιβαία βεβαίωσι ὅτι ἕνας θἆταν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς των: νὰ πανδρευθοῦνε.

Δὲν ἤξερε κανένας τὸν ἔρωτά τους καὶ κανεὶς δὲν ἐμάντευε τὴν φλογερότητα τῶν αἰσθημάτων τους. Μὲ τὰ χείλη τους ἀκουμπισμένα στὴ σχισμάδα τοῦ τοίχου, στέλνανε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοὺς γλυκούς των ψιθυρισμοὺς μὲ μισοσβυσμένη φωνή, καὶ μαζὶ μὲ τὸ παράπονό τους γιὰ τὸν τοῖχο ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε ν' ἀγκαλιασθοῦν καὶ νὰ φιληθοῦνε, λέγανε τὴν εὐγνωμοσύνη τους, γιατὶ τοὺς ἄνοιγε τὸν δρόμο στὰ λόγια τῆς γιγαντωμένης ἀγάπης των. Ἀποχαιρετιῶνταν τέλος, στέλνανε φιλιὰ ποὺ δὲν ἔφθαναν στὸν προορισμό τους καὶ φεύγανε νὰ περιμένουνε τὴν ἄλλη νύχτα, γιὰ νὰ ξημερωθοῦνε στὴ σχισμάδα ὡς τὸ πρωΐ!

Ἡ Αὐγὴ εἶχε διώξει καὶ πάλι τ' ἀστέρια, καὶ ὁ Ἥλιος εἶχεν ἐξατμίσει τὴν πάχνη τῆς χλόης, ὅταν, τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίζανε, λάβανε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Νὰ προσπαθήσουνε, κατὰ τὴν σιγαλὴ νύχτα, νὰ ξεφύγουνε τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων—καὶ οἱ σκοποὶ δυὸ γειτονικῶν ἐχθρικῶν σπιτιῶν δὲν κοιμοῦνται ποτὲ—νὰ βγοῦν ἀπ' τὶς πῦλες τοῦ φρουρίου καὶ νὰ πᾶνε στὴν πεδιάδα. Καὶ νὰ μὴν περιφέρωνται ἄσκοπα σ' αὐτήν, νὰ συναντηθοῦνε στὸν τάφο τοῦ Νίνου καὶ νὰ κρυφτοῦνε κάτω ἀπ' τὴ βαθειὰ σκιὰ τοῦ τεράστιου δένδρου ποὺ ἅπλωνε τοὺς κλώνους ἀπ' ἐπάνω του. Ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴ συκιά, τὴν γεμάτη ἀπὸ ἄσπρους καρποὺς καὶ φυτρωμένην κοντὰ στὴν πηγή, θὰ ἦταν ὁ τόπος ὅπου, γιὰ πρώτη φορὰ θὰ ἑνώνανε τὰ χείλη τους σ' ἕνα φιλὶ ποὺ θὰ ξεπερνοῦσε καὶ τὴν αἰωνιότητα. Ἂν τοὺς ἀνεκάλυπταν οἱ δικοί τους, θὰ τοὺς ἐσκότωναν. Ἀλλὰ πόσο θὰ ἦσαν εὐτυχισμένοι ἀφοῦ θὰ πεθαίνανε κι' οἱ δυό τους μαζί.

Ὅταν ἡ σελήνη, νωχελικὰ προχωρῶντας ἐπήγαινε νὰ καταδυθῇ στὶς ἀγκάλες τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἡ Νύχτα σὲ λίγο θὰ φαινότανε μ' ὅλη τὴ σκοτεινιὰ τῶν μαύρων φτερῶν της, ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της ἡ Θίσβη καὶ ἐπρόβαλε δειλὰ στὴν αὐλή. Ὁ ὕπνος, ποτίζοντας τὰ κορμιά, εἶχε μουδιάσει τὰ μέλη τῶν φρουρῶν, ποὺ δὲν ἀκούσανε τὸ ἐλαφρό της βῆμα καὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὴ φυγή της. Βγῆκε στὸ δρόμο ἡ νεαρὴ ἐρωτευμένη ἔχοντας σκεπασμένο τὸ κεφάλι μὲ τὸν βαθὺ πέπλο της, ἐκεῖνον ποὺ φοροῦσε ὅταν ὁ Πύραμος τὴν εἶδε γιὰ πρώτη φορά, τὸν πέπλο ποὺ τόσο ἄρεσε στὸν ἀγαπημένον της, ἐπέρασε τὶς πῦλες τοῦ φρουρίου καὶ βγῆκε στὸν κάμπο.

Ἡ φοβισμένη παιδοῦλα τολμηρὴ τώρα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν τάφο, ἔφθασε κι' ἐκάθησε κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, περιμένοντας τὴν εὐτυχία της. Μήπως τὴν εἶχαν ἰδεῖ οἱ δικοί της; Δὲν τὸ στοχάσθηκε. Μήπως τοὺς ἀνεκάλυπταν οἱ συγγενεῖς ἐκείνου; Δὲν τὸ φοβήθηκε.

Ἀλλ' ἔξαφνα συνέβη κάτι ποὺ τὴν ἐτρόμαξε. Μιὰ λέαινα, μὲ ἀφρισμένο τὸ στόμα, τὸ ματωμένο ἀπὸ τὸν πρόσφατο σπαραγμὸ βωδιῶν, ἐπήγαινε νὰ σβύσῃ τὴν δίψα της στὰ νερὰ τῆς πηγῆς. Οἱ τελευταῖες ἀκτῖνες τῆς ὠχρῆς βασίλισσας τῆς νύχτας φωτίζανε τὸν κάμπο καὶ τὸ θηρίο, κι' ἡ ἔντρομη Θίσβη τὸ διέκρινε νὰ προχωρῇ σπάζοντας τὰ ξερὰ κλαδιὰ στὸ βαρὺ βῆμα της. Φρικιῶντας ἡ νέα ρίχτηκε νὰ φύγῃ, πηγαίνοντας στὴν κοντινὴ σπηλιά, ὅπου ἤλπιζε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κρυφτῇ. Ὁ πέπλος τῆς ξέφυγε κι' ἔπεσε, ἀλλὰ στὴν ἔντρομη φυγή της δὲν ἐσκέφθηκε νὰ σταθῇ νὰ τὸν πάρῃ. Ἀλλοφρονῶντας ἀπομακρύνθηκε, κρύφτηκε, καί, μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο στάθηκε προσπαθῶντας ν' ἀκούσῃ ἂν τὴν παρακολουθοῦσε ὁ θάνατος.

Ἡ λέαινα ἔφθασε στὴν πηγή, ἔσβυσε τὴ δίψα της καὶ ξαναγύριζε στὸ δάσος, ὅταν εἶδε τὸν πέπλο τῆς Θίσβης. Τὸν καταξέσχισε μὲ τὸ αἱμόφυρτο στόμα της, κι' ἀπομακρύνθηκε.

Τρέχοντας ὁ Πύραμος, γιατὶ δυσκολεύθηκε νὰ ξεγελάσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἀγρύπνων φρουρῶν τοῦ σπιτιοῦ του, ἔφθασε, λίγο ἀργότερα στὸν τόπο τῆς συναντήσεως, κι' ἀνήσυχος διέκρινε στὸ νωπὸ ἔδαφος τὰ ἴχνη τοῦ θηρίου ποὺ ἐπέρασε. Μὲ τὴν ψυχὴ δαγκωμένη, προχώρησε, καὶ ἔντρομος εἶδε καταξεσχισμένο καὶ ματωμένο τὸν ἀγαπημένον του πέπλο, ποὺ ὁ ἴδιος τῆς εἶχε ζητήσει νὰ τὸν φορῇ σ' ἐκείνη τὴν πρώτη συνάντησι. Μ' ὀρθάνοιχτα μάτια ἔσκυψε καὶ τὸν ἐπῆρε. Καὶ σφίγγοντάς τον στὰ στήθη του:

— Αὐτὴ ἡ νύχτα, ἐστέναξε μὲ φωνὴ πνιγμένη στὸ κλάμα, θὰ μᾶς χάσῃ καὶ τοὺς δυό, ἀλλοίμονο, κι' ὁ αἴτιος ἤμουν ἐγώ! Ἐγώ, δυστυχισμένη σ' ἐπῆρα στὸ λαιμό μου, ποὺ σοῦ εἶπα νἄρθῃς σ' ἐπικινδύνους τόπους, καὶ δὲν ἔφθασα ἀπὸ σένα προτήτερα. Ὦ, ἐσεῖς, ὁποιοιδήποτε λέοντες, ποὺ κατοικεῖτε σ' αὐτὸν τὸν γκρεμνό, τὰ δικά μου τ' ἀνόσια σπλάχνα ροκανίσατε μὲ τὰ τρομερὰ δόντια σας...

Φιλῶντας τὸν ματωμένον πέπλο ποὺ εἶχε θωπεύσει τόσες φορὲς τὰ δροσερὰ μάγουλά της ὁ Πύραμος, ἐπῆγε κάτω ἀπ' τὸ δένδρο, καὶ βρέχοντάς τον μ' ὁλόθερμα δάκρυα, ἐψιθύρισε:

— Δέξου τώρα καὶ τὸ δικό μου αἷμα.

Ἐτράβηξε τὸ σπαθὶ ποὺ φοροῦσε, τὤμπηξε στὴν κοιλιά του, κι' ἐνῷ σωριαζότανε ὕπτιος, ὁ αἷμα ἐπήδησε ψηλὰ σὰν πήδακας. Οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου γινήκανε κόκκινοι ἀπὸ τὸν ραντισμό, τὰ φύλλα καὶ ὁ κορμός του. Κι' ὁ Πύραμος σφίγγοντας στὸ διάτρητο στῆθος του τὸν πέπλο, προσπαθοῦσε νὰ κινήσῃ τὰ χείλη του καὶ νὰ ψιθυρίσῃ ἐκείνης τὸ ὄνομα.

Σὲ λίγο ἡ Θίσβη, τρομαγμένη ἀκόμη, γιατὶ δὲν ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν ὁριστικὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ θηρίου, γιὰ νὰ μὴν γελάσῃ τὸν ἐραστήν της, ξαναγύρισε ἀναζητῶντας τον μὲ τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχή, γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὸν κίνδυνο ποὺ ξέφυγε. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὸ δένδρο, ποὺ εἶχε ἀλλαγμένο τώρα τῶν καρπῶν του τὸ χρῶμα, κι' εἶδε τὸν σπαραγμένο ἀγαπημένο της, ὀπισθοχώρησε κατακίτρινη, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της ἔφρισσεν ὅπως ἡ θάλασσα ποὺ ταράσσεται ὅταν ἡ ἐλαφρὴ αὔρα ἀνακινάει τὴν ἠρεμισμένη της ἐπιφάνεια. Χτύπησε ἀπελπισμένη τὰ χέρια της, ἐτράβηξε ξερριζώνοντας τὰ μαλλιά της καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴν πεθαμένη ἀγάπη της, ἐγέμισε μὲ δάκρυα τὴν πληγὴ καὶ ἀνακάτωσε τὸν θρῆνο μὲ αἷμα, δίνοντας φιλιὰ στὸ ὠχρὸ πρόσωπό του.

— Πύραμε!, ξεφώνισε. Ποιὸ δυστύχημα σ' ἅρπαξε ἀπὸ μένανε; Πύραμε, μίλα μου! Ἡ ἀγαπημένη σου Θίσβη σ' ἐρωτάει. Ἄκουσέ με καὶ σήκωσε τὸ πεσμένο κεφάλι σου.

Μέσα στὴν ἐκμηδένισι ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ φέρνῃ ὁ θάνατος, ὁ Πύραμος ἄκουσε τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης του κι' ἄνοιξε τὰ μάτια, γιὰ νὰ τὰ κλείσῃ σὲ λίγο πάντα.

Ἡ Θίσβη εἶδε τὸ πέπλο της καὶ τὴν ἄδεια θήκη τοῦ σπαθιοῦ, κι' ἐκατάλαβε.

— Τὸ χέρι σου κι' ἡ ἀγάπη σὲ ατέστρεψαν. Ὦ, δύστυχη ἐγώ! ἀνεφώνησε. Ὑπάρχει ὅμως καὶ σὲ μένα χέρι δυνατό, γι' αὐτὸ μονάχα· Ὑπάρχει καὶ ἔρωτας, ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ τὴ δύναμι νὰ πεθάνω. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω στὸν τάφο καὶ τοῦ σκοτωμοῦ σου αἰτία καὶ σύντροφος θὰ λέγωμαι ἡ ταλαίπωρη. Καὶ ἐσύ, ποὺ μόνο μὲ τὸν θάνατο θὰ μ' ἄφηνες, ἀλλοίμονο, οὔτε μὲ τὸν θάνατο δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ φύγῃς.

Ἕνας λυγμὸς ἔφραξε τὸ λαιμό της. Ἀλλὰ καὶ πάλι σὲ λίγο, ἡ τρεμουλιασμένη φωνή της ἐπανέλαβε τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς της.

— Ὦ, ἐσεῖς, δυστυχισμένοι γονεῖς καὶ τῶν δυό μας, σεβασθῆτε τὸν πόνο μας καὶ μὴν ἀρνηθῆτε νὰ μᾶς βάλετε στὸν ἴδιο τάφο. Κι' ἐσύ, ὦ δένδρο, ποὺ σκεπάζεις τώρα μὲ τὰ κλαδιά σου τὸ πτῶμα ἑνὸς καὶ θὰ σκιάζῃς σὲ λίγο τὰ πτώματα δύο, ἔχε τὰ σημεῖα τοῦ φόνου καὶ ὑπόμαυρους νἄχῃς πάντα καρπούς, ποὺ ταιριάζουν στὸ πένθος.

Ἔβαλε τὸ ξίφος στὸ κάτω μέρος τοῦ στήθους κι' ἔπεσε ἐπάνω στὴν αἰχμή, τὴν χλιαρὴν ἀπ' τὸν φόνο τοῦ Πυράμου. Τὸ ὄμορφο κορμί της, κρύο ἀπὸ τὴν φρίκη, πρὶν ἀκόμη νὰ ξεψυχήσῃ, σωριάσθηκε ἐπάνω στὸν λατρευτό της, ἕνα ἐπιθανάτιο σφιχταγκάλιασμα καὶ τὸ αἷμά τους ἑνώθηκε σὰν σὲ σπονδὴ στὴν ἄδολή τους ἀγάπη, ἐνῷ τὰ χείλη τους, τὰ ἀνοιγμένα στὴν ἀναζήτησι ἑνὸς φιλιοῦ, τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου τους, δὲν προλάβαινε νὰ ἑνωθοῦνε στὴν ἐπισφράγισι τῆς αἰωνίας ἑνώσεως των.

Οἱ εὐχές των ὅμως εἰσακούσθηκαν ἀπ' τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς των, καὶ γι' αὐτὸ τὸ χρῶμα τῆς μούρας γίνεται μαῦρο, ὅταν ὡριμάσῃ. Ὅ,τι δ' ἔμεινεν ἀπ' τὴν φωτιά, ὅπου καήκανε τὰ λυγερὰ κορμιά τους, οἱ γονεῖς των τὸ ἀνακατέψανε ν' ἀναπαυθῇ στὴν ἴδια ὑδρία...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Τὰ ἐναπομείναντα ἀντίτυπα τῆς δευτέρας ἐκδόσεως διηγημάτων «Μεταξὺ Ἱστορίας καὶ Θρύλου» πωλοῦνται ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχ. τελῶν εἰς τοὺς ἐμβάζοντας εἰς τὸν «Θησαυρὸν» δραχ. 200).

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Α. ΦΡΑΝΣ: Ποτὲ δὲν θὰ ἐξαντληθοῦν οἱ γνῶμες γιὰ τὶς γυναῖκες, γιατὶ οἱ ἄνδρες ποτὲ δὲν θὰ πάψουν νὰ τὶς σκέπτωνται.

Ρ. ΝΤΕ ΦΛΕΡ: Ὁ θυμὸς τῆς γυναίκας μοιάζει μὲ ἀνοιξιάτικη βροχή.

Α. ΝΤΕ ΜΥΣΕ: Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα πουλάκι καὶ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μάλιστα.

ΜΠΑΛΖΑΚ: Ἡ γυναῖκα εἶνε ἀσθενὲς πλᾶσμα, προικισμένο μὲ ἀφάνταστη δύναμι.

Ρ. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ: Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ ἄρωμα, τὸ τόσο γλυκὸ καὶ τόσο λεπτὸ τοῦ ἀγκαθωτοῦ ἐκείνου ἄνθους ποὺ λέγεται ζωή.

ΛΕΣΣΙΓΚ: Ἡ γυναῖκα εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ σύμπαντος.

ΛΕΜΕΛ: Οἱ γυναῖκες ὀφείλουν σὲ μᾶς τὰ περισσότερα ἐλαττώματά τους κι' ἐμεῖς ὀφείλομε σ' αὐτές τὶς περισσότερες ἀρετές μας.

Α. ΦΡΑΝΣ: Κάθε γυναῖκα ἔχει μέσα της τὸν κοσμοπολιτισμὸ γιατὶ ὅπου κι' ἂν πάῃ, ὅποια πατρίδα κι' ἂν κάμῃ, πάντοτε θὰ εἶνε ἀγαπητή.

ΔΟΚΤΩΡ ΡΟΥ: Τὸ ντύσιμο μιᾶς γυναίκας εἶνε ὁ καθρέφτης τοῦ χαρακτῆρος της.

ΦΕΝΕΛΟΝ: Ἡ ὡραιότερη γυναῖκα εἶνε ἐκείνη ποὺ ἀγαποῦμε.

ΠΕΝΤΕ ΛΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Εἴκοσι μῆλα κόκκινα σοῦστειλα στὸ μαντῆλι,
κανένα δὲν εἶν' κόκκινο σὰν τὰ γλυκά σου χείλη.

Νἄτανε τρόπος νἄπιανε φωτιὰ στὴ γειτονιά σου,
ὅλοι νὰ τρέξουν στὴ φωτιὰ κι' ἐγὼ στὴν ἀγκαλιά σου.

Σὰν τί τὸ θέλει ἡ μάνα σου, τὶς νύχτες τὸ λιχνάρι,
ποὺ κείνη ἔχει στὸ σπίτι της τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι.

Παραθυράκι μου ψηλό, δεῖξε μου τὴν κυρά σου,
μ' ἀσῆμι καὶ μὲ μάλαμα νὰ ντύσω τὰ καρφιά σου.

Σοῦ στέλνω δυὸ γαρούφαλα, τὰ δυὸ σ' ἕνα κλωνάρι·
ἔτσι ἔχω ἐλπίδα στὸ Θεὸ νὰ γίνουμε ζευγάρι.

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἡ κυρία Μισελὲν πρὸς τὸν δοῦκα Ρισελιὲ

Κύριε δούξ,

Σᾶς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα. Ἤμουν εὐτυχισμένη μὲ τὸν σύζυγό μου καὶ ζοῦσα ἥσυχη μαζί του.

Μὲ περιποιόταν καὶ ἔδειχνε γιὰ μένα μύριες φροντίδες ποὺ μιὰ τίμια γυναῖκα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὶς δεχθῇ χωρὶς εὐγνωμοσύνη. Αὐτὸς μὲ ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἐγώ, ἀλλοίμονο!, δὲν τὸν ἀγαποῦσα. Καὶ γιὰ νὰ γεμίσω τὸ κενὸ ποὺ αἰσθανόμουν στὴν καρδιά μου, καταγινόμουν μὲ ζῆλο στὴν ἐκπλήρωσι τῶν θρησκευτικῶν μου καθηκόντων.

Γνωρίζετε καλύτερα ἀπὸ μένα πῶς σᾶς ἐπρωτογνώρισα. Ἐπήγαινα κάθε μέρα στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἱκετεύσω, κατὰ τὴν συνήθειά μου, τὸν Θεό.

Δὲν ἀντιλαμβανόμουν ὅτι ἐπήγαινα ἐκεῖ ὁδηγουμένη ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς βλέπω. Ὥσπου, μιὰ μέρα, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά σας. Θεέ μου, γιατὶ νὰ γίνῃ αὐτό; Ὅταν ἔρχεται στὴ μνήμη μου ἡ θύμησι αὐτή, τρέμω καὶ ἰλιγγιῶ...

Σᾶς ἀγάπησα τρελλά, ἐγκατέλειψα γιὰ σᾶς τὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνδρα μου, κι' ἐσεῖς, ὢ! ἐσεῖς μὲ ἀπατήσατε!..

Εἶμαι πιὰ βέβαιη πὼς μὲ προδίδετε μὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα. Ναί, μοῦ κομματιάζετε τὴν καρδιά. Εἶμαι δυστυχισμένη. Εἶμαι πιὰ περισσότερο ἔνοχη ἀπὸ πρίν, χωρὶς ὅμως νὰ εἶμαι καὶ περισσότερο εὐτυχισμένη.

Σᾶς βεβαιώνω πώς, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνέλθω, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἔρωτά σας, ἀλλὰ ἐσεῖς ἐξακολουθεῖτε νὰ μοῦ φέρεσθε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀδιαφορία... Γιατί;... Θέλετε τὸν θάνατό μου;... Θὰ πεθάνω ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε... Πεθαίνω καθημερινῶς!...

ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Οἱ πολύτιμοι λίθοι καὶ τὰ ἄνθη ἔχουν τὴ γλῶσσα τους καὶ συμβολίζουν κάτι.

Τὸ διαμάντι: εἶνε τὸ σύμβολο τῆς ἀγάπης. Τὸ ρουμπίνι: σύμβολο τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων. Ὁ ἀμέθυστος: σύμβολο τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλούτου. Τὸ σμαράγδι: σύμβολο τῆς ἐλπίδος. Τὸ ὀπάλι: σύμβολο τῆς συγγνώμης καὶ τοῦ τρυφεροῦ ἔρωτος. Ὁ πεπρουζές: σύμβολο τῆς ἐλπίδας, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς καθαρῆς καρδιᾶς. Τέλος, ὁ ἀχάτης εἶνε σύμβολο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἀπὸ τὰ λουλούδια: ἡ λευκάνθα συμβολίζει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν σωφροσύνη. Τὸ ἄνθος τῆς κουκιᾶς εἶνε τὸ σύμβολο τῆς λεπτότητος. Ἡ καμέλια συμβολίζει τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη. Τὰ γνωστὰ κόκκινα λουλούδια, οἱ ἄλλως καπουτσίνοι, εἶνε τὸ σύμβολο τοῦ φλογεροῦ ἔρωτος. Τὸ ἀγιόκλημα συμβολίζει ἔρωτα ποὺ τὰ παραχωρεῖ ὅλα. Ἡ ντάλια συμβολίζει τὴν ἀστασία. Ἡ φτέρη συμβολίζει τὴν εἰλικρίνεια τοῦ ἔρωτος. Τὸ ἡλιοτρόπιο, τὸ ἄλλως ὀνομαζόμενο ἥλιος, συμβολίζει τὴν λατρεία καὶ τὸν φλογερὸν ἔρωτα. Ἡ λεβάντα συμβολίζει τὴν ἀρετή. Ἡ μαντζουράνα τὴν ἀθωότητα, ὁ δυόσμος τὴν ἀρετή, τὸ χαμόμηλο τὴν ἐλαφρότητα καὶ ἐπιπολαιότητα. Τὸ «μὴ μὲ λησμόνει» σημαίνει ἀκριβῶς ὅ,τι λέει τὸ ὄνομά του. Ἡ μυρτιὰ συμβολίζει τὸν ἔρωτα, ὁ νάρκισσος τὸν ἐγωϊσμό. Τὸ ἄσπρο γαρύφαλο πίστι καὶ τὸ κόκκινο ἀμοιβαιότητα στὸν ἔρωτα. Τὸ κίτρινο γαρύφαλο σημαίνει ἀφοσίωσι. Τὸ ἄνθος τῆς ἐληᾶς ἢ καὶ ἁπλῶς τὰ φύλλα της συμβολίζουν τὴν εἰρήνην. Ὁ πανσὲς συμβολίζει τὴν ἀνάμνησι καὶ τὸ ἄνθος τῆς πορτοκαλιᾶς τὴν ὑπόσχεσι. Ἡ φασκομηλιὰ συμβολίζει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ λειρὶ ἐκδήλωσιν ἔρωτος. Ἡ βιολέττα, τέλος, συμβολίζει τὴν μετριοφροσύνη.

Καὶ τὰ χρώματα ὅμως ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἰδιαίτερη γλῶσσα τους. Ἔτσι τὸ ἄσπρο εἶνε τὸ σύμβολο τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀθωότητος, πάντοτε δὲ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὑπῆρξε τὸ σύμβολο τῆς ἁγνότητος. Στὶς εἰδωλολατρικὲς μάλιστα τελετές, οἱ παρθένες φοροῦσαν ἄσπρα καὶ εἶχαν στὰ μαλλιά τους ἄσπρα λουλούδια. Τὸ κόκκινο χρῶμα συμβολίζει τὴν δύναμι καὶ τὸν πλοῦτο, κάποτε δὲ καὶ τὴν σκληρότητα. Τὸ κίτρινο χρῶμα στὴν ἀρχαιότητα ἐσήμαινε δόξα καὶ πλοῦτο, σήμερα ὅμως εἶνε τὸ σύμβολο τῆς ἀστασίας καὶ τῆς προδοσίας. Τὸ πράσινο εἶνε τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδος, τὸ δὲ μὼβ καὶ τὸ μαῦρο χρώματα τοῦ πένθους.

Τὸ λεπτότερο ἀπὸ τὰ ἄνθη, τὸ τριαντάφυλλο εἶνε τὸ ἄνθος ποὺ ὁ Ἔρως χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν μπουκέτων ποὺ προσφέρει στοὺς ἐρωτευμένους. Συμβολίζει τὴν χάρι, τὴν δροσιὰ καὶ τὸν λεπτὸν καὶ ἰδανικὸν ἔρωτα.

Τὸ τριαντάφυλλο εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῆς Ἀνοίξεως.

Γιὰ τὰ λουλούδια ὑπάρχουν πλεῖστοι ὅσοι θρῦλοι ποὺ ἀναφέρουν τὶς συνθῆκες ἀπὸ τὶς ὁποῖες γεννήθηκε τὸ καθένα. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς θρύλους ἔχει βγάλει ὁ λαὸς καὶ τὴν σημασία τοῦ καθενός.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΙΑΣΕΜΙ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Μπιάλα εἶναι μιὰ ὄμορφη κοπέλλα τῆς Ταϊτῆς, ποὺ ἀγαπᾶ τὸν Εὐρωπαῖο Φρὲντ Βάκσον, ὁ ὁποῖος, λόγῳ ἑνὸς σκανδάλου ποὺ ἐδημιούργησε μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του Μώντ, ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ κρυμμένος στὸ ἐξωτικὸ νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Τὸν καταζητεῖ ἡ ἀστυνομία γιὰ ἀπόπειραν φόνου κατὰ τῆς Εὐρωπαίας κόρης. Ἐξ ἀντιθέτου, ἕνας ἰθαγενὴς νέος, ὁ Χίτο, ὁ πιὸ περιζήτητος γαμβρὸς τῆς Ταϊτῆς, ἀγαπᾶ παθολογικὰ τὴ Μπιάλα καὶ ἐπιμένει νὰ τὴν κάμῃ δική του. Ἡ πεντάμορφη ὅμως καὶ ρωμαντικὴ Μπιάλα τὸν ἀπωθεῖ, προσκολλημένη στὴν ἀγάπη τοῦ Φρέντ τὸν ὁποῖο καὶ καταφέρνει τελικὰ νὰ πανδρευθῇ. Ὁ Φρέντ ἀγνοεῖ τὸ πάθος τοῦ Χίτο. Γι' αὐτὸ καὶ πηγαίνει μιὰ μέρα μαζί του νὰ ψαρέψῃ στ' ἀνοιχτὰ τοῦ νησιοῦ μὲ μιὰ μικρὴ ψαρόβαρκα. Ὁ Χίτο ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντιζήλου του καὶ ἀποπειρᾶται νὰ τὸν σκοτώσῃ. Οἱ δυὸ νέοι ἀρχίζουν μιὰ σκληρὴ πάλη καὶ πέφτουν κι' οἱ δυὸ στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Σώζονται καὶ οἱ δύο καὶ βγαίνουν στὴ στεριά, πρῶτος ὁ Χίτο καὶ δεύτερος ὁ Φρέντ, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὰ καθέκαστα στοὺς συμπατριῶτες τοῦ ἀντιπάλου του, ποὺ τὸν κακίζουν ὅλοι γιὰ τὴ συμπεριφορά του. Ὁ Φρέντ ἐπίσης ὁρκίζεται ἐκδίκησι. Τότε μιὰ νέα Ταϊτινή, ἡ Τούρια, ἐξαδέλφη τῆς Μπιάλας, ἡ ὁποία ἐπιζητεῖ εἰς μάτην τὴν ἀγάπη τοῦ Χίτο, σπεύδει σὰν τρελλὴ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀγαπημένο της γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει. Κι' ἐκεῖνος ἀποφασίζει νὰ ἐξαφανισθῇ: νὰ πάρῃ ἕνα καΐκι καὶ νὰ τραβήξῃ σὲ κανένα κοντινὸ νησί, νὰ ζήσῃ γιὰ λίγον καιρὸ κρυμμένος. Ἡ Τούρια, γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ τῆς πῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται ἔστω λίγο γι' αὐτήν, τοῦ κάνει τὸν ὑπαινιγμό: «Καὶ δὲν λυπᾶσαι ποὺ θὰ φύγῃς, Χίτο;»

12ο

Ἡ φωνὴ τῆς Τούριας ἦταν δακρυσμένη. Ὁ Χίτο ἐγέλασε σκληρά.

— Ὄχι. Δὲν λυπᾶμαι τίποτε. Καὶ τὴ ζωή μου νὰ χάσω, δὲν λυπᾶμαι.

— Χίτο, εἶπε ἡ Τούρια κι' ἦρθε κοντά του, Χίτο! Πάρε με μαζί σου ποὺ θὰ φύγῃς. Ὅπου κι' ἂν πᾶς, θέλω νἄρθω μαζί σου.

— Εἶσαι τρελλή! ἐφώναξε αὐτὸς ἀνυπόμονα. Ἔπειτα, βλέποντάς την νὰ τὸν ἱκετεύῃ μὲ τὰ μάτια, εἶπε πιὸ μαλακά.

— Ὄχι, Τούρια, αὐτὸ δὲν γίνεται. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ θὰ πάω καὶ τί θὰ κάνω. Ἄσε, ἀργότερα, ἴσως ἀλλάξῃ ἡ καρδιά μου... Πήγαινε τώρα γιατὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶ καὶ νὰ φύγω ἀμέσως.

Ἡ Τούρια κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, εἶπε, θλιμμένη:

— Γειά σου, Χίτο, λοιπόν! Καὶ καλὴ ἀντάμωσι. Μὴ μὲ ξεχάσῃς ὁλότελα.

— Δὲν θὰ ξεχάσω πῶς ἦρθες γιὰ νὰ μὲ σώσῃς, ἀποκρίθηκε ὁ νεαρὸς Ταϊτινὸς καὶ τῆς ἐχάϊδεψε ἀπαλὰ τοὺς ὤμους.

Κι' ἡ Τούρια ἔφυγε μὲ βῆμα ἀργό, μὲ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά της, ποὺ ἦταν ἄγρια καὶ τρυφερὴ μαζί, γυναίκεια καὶ παιδιάτικη.

Ὅταν πῆγε ὁ Φρέντ γιὰ νὰ βρῇ τὸν Χίτο, ἡ μάνα του, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ εἶπε ὅτι ἔφυγε, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ καϊκάκια τους, γιὰ κάποιο νησί.

Σὲ λίγο, ὅλος ὁ τόπος ἐβούϊξε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Χίτο.

Ἡ Μπιάλα ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι. Δὲν ἤθελε νὰ χτυπηθοῦν ὁ ἄνδρας της μὲ τὸν Χίτο. Ὁ Φρέντ ἐσκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ πάρῃ βάρκα, νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Μὰ ἡ Μπιάλα τοῦ χαμογέλασε τόσο γλυκά, τοῦ εἶπε λόγια τόσο τρυφερά, ποὺ κατώρθωσε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της.

Ἡμέρες εὐτυχισμένες

Ἡμέρες παραμυθένιας εὐτυχίας ἀνέτειλαν γιὰ τὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο. Ὁ Φρέντ συνήθισε στὴ ζωὴ τῆς Ταϊτῆς. Στὴν ἀρχὴ ἐπήγαινε μὲ ντόπιους γιὰ ψάρεμα, ἔπειτα ἔκανε δική του βάρκα καὶ τραβοῦσε. Δὲν κουραζόταν καὶ πολύ. Ὅταν ἐσώναν τὰ λεπτά, ἐπήγαινε νὰ ψαρέψῃ. Καὶ ζοῦσε πάλι κάμποσες ἡμέρες πλούσια. Δυσκολεύθηκε νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο εὔκολη, τόσο ἁπλή. Μὰ ἡ Ταϊτὴ ἦταν παράδεισος σωστός. Τ' αὐτιά του συνήθισαν στὸν ἀντίλαλο τῶν τραγουδιῶν ποὺ ἀκούγονταν μέρα-νύχτα παντοῦ. Στὸ κῦμα, στὰ χωράφια, στὰ περιβόλια. Τὰ τραγούδια αὐτὰ ἀνέβαιναν σιγὰ-σιγὰ καὶ στὰ δικά του τὰ χείλη, λὲς καὶ τὰ εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία. Διώρθωσε τὸ σπίτι τῆς Μπιάλας, ἔχτισε μιὰ καινούργια κάμαρα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ γυναικοῦλα του. Μεγαλύτερη χαρὰ δὲν εἶχαν, παρὰ νὰ κλείνωνται στὸ δωμάτιο αὐτό, καὶ νὰ τοῦ χορεύῃ ἡ Μπιάλα τοὺς ἐρωτικοὺς χοροὺς τοῦ τόπου της. Στὴν ἀρχὴ πάντα, σὰ νὰ ντρεπόταν. Ἔπειτα, λίγο-λίγο, μὲ τὸ χορό, ξεχνοῦσε τὴ ντροπή. Οἱ κινήσεις της ἐγίνονταν φτερωτές. Τὰ μπράτσα της ἀνέμιζαν σὰν φτερά. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πετοῦσε τὸ λεπτό της τὸ φουστάνι, καὶ ἐχόρευε ὁλόγυμνη μπροστά του, ζωντανὸ ἄγαλμα μπρούτζινο, λεπτὸ σὰν μίσχος λουλουδιοῦ, λαστιχένιο. Ὁ Φρέντ τὴν ἐθωροῦσε ξαπλωμένος στὴν ψάθα του. Ἔπειτα, τὴν τραβοῦσε κοντά του. Ἔχωνε τὸ πρόσωπό του στὰ μαλλιά της, ποὺ ἐμύριζαν διαρκῶς γιασεμιά, καὶ μεθοῦσε.

Μιὰ μέρα, ποὺ τὴν εἶχε ἔτσι ἀγκαλιασμένη, τοῦ ψιθύρισε, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της στὸν ὦμο του:

— Οἱ θεοὶ τῆς ἀγάπης μᾶς εὐλόγησαν Φρέντ, ἄνδρα μου ἀγαπημένε. Θὰ γίνω μητέρα.

Αὐτὸς τὴν ἐκύτταξε σὰν νὰ μὴν τὸ πίστευε. Τοῦ φαινόταν ἐντελῶς ἀπίθανο πρᾶγμα νὰ γίνῃ μητέρα αὐτὴ ἡ παιδοῦλα, μὲ τὰ δεκατέσσερα χρόνια της, μὲ τὸ λεπτό, ἐφηβικὸ κορμί.

Ἡ Μπιάλα ἐνόμισε πῶς τὸν ἐστενοχώρησε ἡ εἴδησίς της καὶ ἐπρόσθεσε γρήγορα:

— Ὤ, μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου! Τὸ παιδί μοῦ τὸ ζήτησαν ἀπὸ καιρὸ πολλοί.

— Στὸ ζήτησαν; ἔκαμε ὁ Φρέντ σαστισμένος. Δὲν καταλαβαίνω.

— Ἄ! Δὲν ξέρεις πῶς τὰ παιδιὰ ποὺ ἔχουν εὐρωπαίους πατέρες τὰ προτιμοῦν;

— Μὰ τί λές, Μπιάλα; Θὰ δώσῃς τὸ παιδί σου;

— Ἂν θέλῃς ἐσύ. Τὸ συνηθίζομε ἐδῶ, δὲν τὸ ξέρεις; Ἂν θέλῃς, δίνομε αὐτὸ τὸ πρῶτο, καὶ κρατοῦμε τ' ἄλλο.

Ὁ Φρέντ σηκώθηκε καὶ τὴν ἐκύτταξε στὰ μάτια.

— Καταλαβαίνεις αὐτὸ ποὺ λές; τὴ ρώτησε. Θέλεις νὰ δώσῃς τὸ παιδί σου; Μὰ δὲν μιλάει μέσα σου ἐσένα ἡ μάνα; Πῶς μπορεῖς, Μπιάλα, ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ νὰ σκεφθῇς νὰ δώσῃς τὸ παιδί μας;

Τὸν ἐκύτταξε φοβισμένη, ἡ Μπιάλα, τὸν Φρέντ

— Ἐθύμωσες; ἔκανε παιδιάτικα. Ἐγὼ ἐνόμισα πῶς στενοχωρήθηκες ποὺ θἄχαμε παιδί, γι' αὐτὸ στὸ εἶπα. Ἂν θέλῃς ὅμως νὰ τὸ κρατήσωμε, ἀκόμη καλύτερα.

— Μπιάλα, εἶπε ὁ Φρέντ σοβαρά. Εἶσαι ἀκόμη μιὰ μικρὴ ἀπολίτιστη. Σ' ἔμαθα τί θὰ πῇ ἀγάπη. Τὸ κατάλαβες πολὺ καλὰ πῶς δὲν μπορεῖς ν' ἀγαπᾶς πολλοὺς ἄνδρες μαζί. Ἔτσι πρέπει νὰ μάθῃς πῶς δὲν ὑπάρχει τίποτε καλύτερο στὸν κόσμο παρὰ νὰ εἶσαι μάνα καὶ νἄχῃς τὸ παιδάκι σου, στὴν ἀγκαλιά σου. Μιὰ μέρα, θέλω νὰ ντρέπεσαι γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπες τώρα, ἀστόχαστα. Τ' ἀκοῦς, Μπιάλα;

— Ναί, ἀποκρίθηκε αὐτὴ ὑποτακτικά. Μά, ἀλήθεια, Φρέντ, εἶσαι χαρούμενος ποὺ θὰ γίνῃς πατέρας;

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ λαχτάρα.

— Κουτό! Δὲν βλέπεις πῶς μοῦ χαρίζεις τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίσῃ μιὰ γυναῖκα στὸν ἄνδρα της;

Ἐγέλασε, ἐλαφρωμένη, εὐτυχισμένη.

— Εἶσαι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου ἀπὸ τώρα, Μπιάλα. Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Πῶς γιὰ μένα εἶσαι τώρα πιὰ ἱερή.

— Καὶ πῶς ξεχνᾶς γιὰ πάντα τὴ Μώντ; ρώτησε γρήγορα ἡ Μπιάλα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τοῦ παλληκαριοῦ.

— Μὴ μοῦ ξαναφέρῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα, εἶπε.

Ἡ Μπιάλα ἀκούμπησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, καὶ τὸ φιλὶ αὐτὸ ἦταν σὰν ἀρραβῶνας μιᾶς καινούργιας ζωῆς.

Μιὰ καλαμένια κούνια

Ὅταν εἶδε τὸ ἀγοράκι του στὴν καλαμένια κούνια, ὁ Φρέντ ἐνόμισε πῶς ὀνειρεύεται. Τοῦ φαινόταν ἀπίθανο νὰ εἶνε δικό του αὐτὸ τὸ παράξενο παιδάκι, μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ γαλανὰ μάτια, ποὺ ἀνάδευε τὰ μελαχροινὰ χεράκια του καὶ ἐνιαούριζε κωμικά. Τοῦ φαινόταν παραμῦθι πῶς ἦταν δικό του αὐτὸ τὸ χαρωπὸ σπιτάκι, τὸ χωμένο σ' ἕνα περιβόλι τῆς Ταϊτῆς. Τοῦ φαινόταν ἀκόμη πιὸ παράξενο πῶς ἦταν δική του αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ παιδούλα ἀκόμη, ποὺ ξαπλωμένη στὴν ψάθα, χλωμὴ λιγάκι μὲ μιὰν ἔκφρασι ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη τὴ φρίκη τῶν ὠδίνων, μέσα στὴν καινούργια χαρὰ ποὺ τὴν ἐπλημμύριζε.

Κι' ὅμως, δὲν ἦταν ὄνειρο, ἀφοῦ ἔρχονταν ὅλοι μὲ δῶρα καὶ μὲ εὐχές. Ὅλοι γελοῦσαν, χαρούμενοι. Μὰ τὸ πιὸ ἀστεῖο ἀπ' ὅλα ἦταν ἡ Βαλινά, ποὺ ἦρθε κι' αὐτὴ μὲ τὸ μωρό της. Μικροσκοπική, κρατοῦσε σὰν κούκλα ἕνα παιδάκι εἴκοσι ἡμερῶν στὴν ἀγκαλιά.

— Θὰ τὸ κρατήσῃς λοιπὸν τὸ παιδί; ρώτησε τὴ Μπιάλα. Ἐγὼ θὰ τὸ δώσω, μόλις σαραντήσῃ. Μοῦ τὸ ζητάει ἡ Νάνκα. Αὐτὴ δὲν κάνει παιδιά, καὶ θέλει. Ἐγώ, ὥσπου νὰ φτάσω στὰ χρόνια της—εἶνε γρηά, εἰκοσιπέντε χρόνων—θἄχω δώδεκα παιδιά.

— Ποιός εἶνε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ σου; ρώτησε ὁ Φρέντ.

Ἡ μικρὴ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια. Ἀλλὰ δὲν τὴ νοιάζει τὴ Νάνκα. Τῆς ἄρεσε τὸ παιδὶ καὶ θὰ τὸ πάρῃ.

Ἡ Μπιάλα ἐκύτταξε τὸν ἄνδρα της. Στὴ ματιά της, ἔδειχνε πῶς ἡ ψυχή της εἶχε ποτιστῆ μὲ τὶς ἰδέες τοῦ ἀνδρός της, καὶ πῶς τῆς ἐφαίνονταν τώρα παράξενα τὰ λόγια τῆς ἐξαδελφούλας της, ἐνῶ ὡς πρὸ ὀλίγου καιροῦ τἄλεγε κι' αὐτή.

Ἦρθε κι' ἡ Τούρια. Ἦταν πάντα θλιμμένη ἐνάμιση χρόνο τώρα ποὔλειπε ὁ Χίτο. Εἶχε ἀδυνατίσει. Τὰ χαρακτηριστικά της εἶχαν τραβηχτῆ. Χαιρόταν τὴ ζωή της, ἀπὸ συνήθεια, ἀλλὰ ὄχι σὰν τὶς ἄλλας τὶς κοπέλλες τῆς Ταϊτῆς. Καὶ τ' ἀγόρια στὸ τέλος βαρυόνταν τὸ θλιμμένο της ὕφος καὶ τὴ φανερὴ περιφρόνησι ποὺ τοὺς ἔδειχνε, μιλῶντας τους πάντα γιὰ τὸν Χίτο καὶ γιὰ τὴν ὑπεροχή του.

— Μπιάλα, εἶπε ἡ Τούρια Εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ τυχερὴ ἐσύ. Ἐμένα οἱ μοῖρες μ' ἐμοίραναν ἄσχημα.

— Γιατί δὲν πανδρεύεσαι κι' ἐσύ; ἔκανε ἡ Μπιάλα. Ὁ Μανίμπα ὁ ἐξάδελφος τοῦ Χίτο σὲ θέλει

— Ὄχι!, ἀποκρίθηκε ἡ Τούρια κουνῶντας θλιμμένα τὸ κεφάλι. Ὅσο ἔχω ἐλπίδα νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Χίτο, δὲν πανδρεύομαι.

— Μὰ τί ἐλπίδα ἔχεις πιά; Ἔχεις καμμιὰν εἴδησι ἀπ' αὐτόν;

— Κάποιος ψαρᾶς ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶνε καλά.

— Καὶ μένει πάντα σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημικὸ νησάκι;

— Ναί. Ἕνα νησὶ ὄμορφο σὰν ὄνειρο, λένε. Χωμένο μέσα στὶς κοκοτιές.

— Γιατί κρύβεται τόσο πιά; Ὁ Φρέντ οὔτε σκέπτεται πιὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ Τούρια ἐκύτταξε τὴν ἐξαδέλφη της μὲ μιὰ λάμψι χαρᾶς στὰ μάτια.

— Μπιάλα, εἶπε σοβαρά, μοῦ λὲς ἀλήθεια;

— Ναί.. φαντάζομαι, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τοὐλάχιστον ἐμένα δὲν μοῦ μιλεῖ πιὰ γιὰ τὸν Χίτο.

— Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, ἔκανε ἡ Τούρια μ' ἔξαψι, πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω νὰ γυρίσῃ, ἂν θέλῃ.

— Θέλεις νὰ ρωτήσωμε, τὸν Φρέντ; εἶπε ἡ Μπιάλα.

— Ὤ, ναί, ναί! Φρέντ!

Ἡ Τούρια, τὸν ἐτράβηξε μὲ διέγερσι κοντὰ στὴ γυναῖκα του.

— Θέλει νὰ σὲ ρωτήσῃ ἡ Τούρια, εἶπε ἡ Μπιάλα, ἂν ἐσυγχώρησες τὸν Χίτο γιὰ τὸ κακὸ ποὺ θέλησε νὰ σοῦ κάμῃ.

Ὁ Φρέντ ἐδίστασε μιὰ στιγμή.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε.

— Ὤ, συχώρα τον!, παρακάλεσε ἡ Τούρια. Ἐπέρασε τόσος καιρός! Κοντὰ δυὸ χρόνια. Συχώρα τον πιά.

— Τὸ θέλει ἡ Μπιάλα μου; ρώτησε ὁ Φρέντ χαϊδεύοντας τὴ μικρή του γυναῖκα στὰ μαλλιά.

— Συχώρα τον, γιὰ χατῆρι τῆς Τούριας, ἀποκρίθηκε αὐτὴ γλυκά.

— Τὸν συγχωρῶ, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω κακία μέσα στὴν ψυχή μου κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν καλαμένια κούνια, ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ.

Ἡ Τούρια ἄρχισε νὰ πηδάῃ ἀπὸ χαρά.

— Ὤ, Φρέντ, εἶσαι ἀλήθεια καλός! Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ἔκαμες τὴν Μπιάλα τόσο εὐτυχισμένη.

— Θὰ τοῦ μηνύσῃς λοιπὸν νἄρθῃ; ρώτησε ἡ Μπιάλα.

— Ναί, τρέχω κιόλας, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κι' ἔφυγε φτερωτή.

Ὁ Φρέντ κι' ἡ Μπιάλα ἐγέλασαν. Τὸ μωρὸ ἄρχισε νὰ νιαουρίζῃ. Ἡ φωνὴ τῆς Μανοὺ ἀκούστηκε σ' ἕνα νοσταλγικὸ νανούρισμα. Ἔξω, τὰ τζιτζίκια ἐτόνιζαν τὸν αἰώνιο σκοπὸ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ καλωσύνη ἐπλημμύριζε τὶς ψυχὲς καὶ τὴν πλάσι ὅλη.

Τὰ μάτια κατεβασμένα

— Ἦρθε ὁ Χίτο! Ἐγύρισε!

Τὰ νέα μεταδόθηκαν σὲ λίγες στιγμὲς ἀπὸ στόμα σὲ στόμα σ' ὅλη τὴν Ταϊτή.

Ἡ Τούρια μεταμορφώθηκε, σὰ νὰ ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Τὰ βαθουλωμένα της μάγουλα λὲς καὶ ἐστρογγύλεψαν ἀμέσως, τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν χάσει τὴ λάμψι τους, ἔγιναν πάλι ἀστραφτερὰ σὰν διαμάντια.

Ὁ Χίτο ἀπέφυγε τὶς πρῶτες ἡμέρες νὰ φανῇ ἔξω. Ἔπειτα, ὅταν περνοῦσε τοὺς δρόμους, τὰ μάτια του ἦσαν κατεβασμένα. Δὲν τολμοῦσε ἀκόμη νὰ κυττάξῃ τοὺς ἀνθρώπους στὰ μάτια. Μὲ τὸ Φρέντ ἀπέφυγε νὰ συναντηθῇ. Ἂν ἦταν κανένας φτωχός, θὰ ἐκινδύνευε νὰ μὴ μπορῇ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του, γιατὶ κανένας δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε μ' εὐχαρίστησι στὴ δουλειά. Ἀλλά, μιὰ κι' εἶχε βάρκες δικές του, δὲν δυσκολευόταν νὰ μιλᾷ μ' ὅποιον ἤθελε, νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους. Ἡ Τούρια ἐνόμιζε πῶς τώρα πιὰ δὲν θὰ εἶχε ἐμπόδιο ἡ ἀγάπη της. Ἐπερίμενε κάμποσες ἡμέρες νὰ τῆς μιλήσῃ. Μὰ ὁ Χίτο τῆς μιλοῦσε πάντα ἁπλᾶ, φιλικά. Τίποτε πάρα πάνω.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἐπήγαινε ἡ Τούρια στῆς Μπιάλας, ἄκουσε τὴ φωνή του ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο της. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἔλειπε πάντα ὁ Φρέντ. Σταμάτησε ἡ κοπέλλα καὶ ἐζύγωσε στὶς μύτες, γιὰ ν' ἀκούσῃ. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ Χίτο τῆς ἔσκισε τὴν καρδιά.

Ἔλεγε στὴν γυναῖκα τοῦ Φρέντ:

— Σ' ἀγαπῶ. Ἀκόμα ἐσένα ἀγαπῶ. Ἀρκετὰ ἔζησες μὲ τὸν ξένο! Παράτα τον τώρα καὶ γίνε καὶ δική μου γυναῖκα.

Ἡ Μπιάλα στεκόταν μέσα στὸ περιβόλι της, χλωμή, ταραμένη. Ἡ φωνή της τοῦ ἀποκρινόταν ταραγμένη.

— Φύγε! Δὲν θέλω ν' ἀκούω πιὰ τέτοια λόγια! Εἶμαι γυναῖκα τοῦ Φρέντ. Εἶμαι μάνα τοῦ παιδιοῦ του.

— Καὶ τί μ' αὐτό; Δὲν μπορεῖ νὰ χαίρεται ἕνας ἄνδρας μονάχα ἐσένα. Πρέπει νὰ γίνῃς γυναῖκα δική μου.

— Φύγε!

— Ἂν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς γυναῖκα μου, ἄφησέ με νἄρθω στὴν κάμαρά σου. Μιὰ μέρα μονάχα

— Εἶσαι τρελλός!, εἶπε ἡ Μπιάλα καὶ γυρίζοντάς του τὴν πλάτη ἐτράβηξε μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ Τούρια ἔνοιωσε τὰ δόντια της νὰ σφίγγωνται μὲ λύσσα.

Τὸν ἐζύγωσε. Ἡ φωνή της ἦταν εἰρωνική:

— Ὥς πότε θἄχῃς ὑπομονή; τὸν ρώτησε.

Τῆς ἔρριξε μιὰν ἄγρια ματιά.

— Τί ἀνακατεύεσαι;

Ἐγέλασε σκληρά, δυνατὰ ἡ κοπέλλα.

— Σὲ θαυμάζω γιὰ τὴν ὑπομονή σου.

Ἔπειτα, ἄλλαξε ὕφος καὶ τοῦ εἶπε ταπεινά:

— Γιατὶ γίνεσαι δυστυχισμένος καὶ μὲ κάνεις κι' ἐμένα δυστυχισμένη; Ἐνῶ θὰ μπορούσαμε νἄχωμε τόση εὐτυχία!...

— Χωρὶς τὴ Μπιάλα, δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Ἐσύ, γιατὶ θέλεις, σώνει καὶ καλά, τὴ δική μου τὴν ἀγάπη;

— Γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη χωρὶς ἐσένα, τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

— Τούρια, τῆς εἶπε μαλακά Εἶσαι ὄμορφη κι' ἀξίζεις νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη. Μὰ ἐμένα μοὔβαλαν τὰ πνεύματα τῆς ἀγάπης αὐτὴ τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ Μπιάλα.

— Θέλω νὰ μοῦ πῇς τί θέλεις νὰ ἰδῇς γιὰ ν' ἀπελπιστῇς;

— Τί θέλω νὰ ἰδῶ;... Δὲν ξέρω. Ἀκόμα δὲν ἀπελπίστηκα

— Φαντάζεσαι πῶς κάποτε θὰ γίνῃ δική σου;

— Ναί.

— Μὰ δὲν βλέπεις πῶς σὲ ἀποφεύγει;

— Οἱ γυναῖκες πολλὲς φορὲς ἀποφεύγουν τοὺς ἄνδρες, πρὶν τοὺς δοθοῦν.

— Ὄχι γυναῖκες σὰν τὴ Μπιάλα.

— Μοῦ φάνηκε πῶς στὴ ματιά της εἶδα κάποιαν ὑπόσχεσι.

— Εἶσαι τρελλός! Αὐτὴ λατρεύει τὸν ἄνδρα της. Ἔχει καὶ τὸ παιδί.

— Θὰ τὴν περιμένω κι' ἄλλο.

— Ὥς πότε;

— Ὥσπου νὰ ἰδῶ πῶς δὲν ἔχω ἐλπίδα.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ ἰδῇς αὐτό;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Ἡ τύχη θὰ τὸ δείξῃ.

— Κι' ὅταν θ' ἀπελπιστῇς ἀπὸ κείνη;..

Τὴν ἐκύτταξε σοβαρά

— Τότε μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπήσω ἐσένα, ἀποκρίθηκε.

Περιηγηταί

Καιρὸ εἶχε ν' ἀράζῃ τέτοιο πελώριο καράβι στὴν Ταϊτή. Ὑπερωκεάνειο, μὲ περιηγητάς.

Τὸ νησὶ ἀντιβούϊξε ἀπὸ τὶς χαρούμενες φωνές.

— Περιηγηταί! Περιηγηταί!

Οἱ νέοι ἔπεσαν, κατὰ τὴ συνήθειά τους, στὸ νερό, νὰ δείξουν τὴν τέχνη τους, κι' οἱ κοπέλλες ἔστησαν τοὺς χοροὺς ἀνθοστεφανωμένες.

Μόλις ἄκουσε τὸ νέο ἡ Μπιάλα, σὰν νἄνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἔτσι ἔνοιωθε κάθε φορὰ ποὺ ἄραζε ἐκεῖ κανένα μεγάλο καράβι. Κι' ὁ Φρέντ μελαγχολοῦσε πάντα καὶ ἀπέφευγε νὰ φανῇ κάτω, στὸ λιμάνι.

Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...

** Ὁ τάφος τοῦ Μωάμεθ εἶνε στολισμένος μὲ σαπφείρους, διαμάντια καὶ ρουμπίνια ἀξίας 2.000.000 λιρῶν.*

** Ἡ ἀστραπὴ εἶνε ὁρατὴ ἀπὸ ἀπόστασιν 150 μιλίων. Ἀμφισβητεῖται μόνον ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὴν ὁποίαν μπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ ὁ κεραυνός.*

** Τὸ ἄλογο, ἀναλόγως τοῦ σώματός του, ἔχει καὶ τὸ πιὸ μικρὸ στομάχι.*

** Στὸ Τυρόλο τὶς τσουκνίδες τὶς βράζουν καὶ εἶνε γιατρικὸ περίφημο γιὰ τὴν φυματίωσι.*

** Τὸ πεμικὰν εἶνε μιὰ περίεργη κονσέρβα ἀπὸ κρέας, ψάρι, ζάχαρη καὶ σταφίδα, ποὺ χρησιμοποιοῦν κυρίως οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν Πόλων.*

** Ὁ μεγαλύτερος λιμὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσίας εἶνε ἡ Σαγγάη.*

** Ὁ ἐν Ἀγκύρᾳ Γερμανὸς Πρεσβευτής, Φὸν Πάππεν, ἐγεννήθη τὸ 1879.*

** Ἡ μεγάλη Ἰταλὶς ἠθοποιὸς Ἐλεονώρα Ντοῦζε πέθανε στὸ Πιτσβοῦργο τῆς Ἀμερικῆς στὰ 1924.*

** Τὸ πιστόλι πῆρε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ πόλι Πιστόγια.*

** Οἱ κανονικὲς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς ἔχουν πλάτος 1 μέτρου καὶ 435 χιλιοστῶν.*

** Στὴ Νέα Ζηλανδία ἐξάγεται κάθε χρόνο χρυσὸς ἀξίας πενῆντα ἑκατομμυρίων λιρῶν.*

** Ὁ μεγαλύτερος ζωγραφικὸς πίναξ τοῦ κόσμου βρίσκεται σήμερα στὴν μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Δόγη στὴν Βενετία. Ἔχει εἰκοσιπέντε μέτρα πλάτος καὶ δέκα ὕψος.*

** Στὴν Νορβηγία, τὴ Σουηδία καὶ τὴ Φιλλανδία, οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦνται εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ὡς ναῦτες καὶ ὡς πιλότοι.*

** Στὸν πόλεμο, μόνο μιὰ σφαῖρα στὶς 85 ἐπιτυγχάνει τὸν στόχο της.*

** Τοὺς περισσοτέρους μύωπας τοὺς ἔχει ἡ Ἑλβετία. Αἰτία εἶνε τὰ χιόνια ποὺ βλάπτουν τὴν ὅρασι.*

** Ἔχει ὑπολογισθῇ ὅτι βρίσκονται πάντοτε στὴν θάλασσα ταξιδεύοντες τριάμισυ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, κατὰ μέσον ὅρον φυσικὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης.*

** Ἀπὸ τὴν ξυλεία τῶν δασῶν τοῦ Κογκό, κατασκευάζονται κάθε χρόνο 3.000.000 μπαστούνια.*

** Στὸ Ὄσλο ἱδρύθηκε μιὰ ἑταιρεία προστασίας τῶν ποντικῶν. Τὸ πρῶτο της δὲ μέλημα ἦταν νὰ ἱδρύσῃ ἕνα κρεματόριον γιὰ τὴν καῦσι τῶν πτωμάτων τους.*

** Τὰ πιὸ μακρυὰ φυτὰ εἶνε τὰ φύκια. Στὰ τροπικὰ κλίματα, τὸ μῆκος των φθάνει τὰ 180 μέτρα.*

ΑΛΛΟ-ΑΛΛΟ

εἶν' ἐκεῖ

ΦΕΡΑΡΑ: — Μιὰ γαμήλιος τελετὴ διεξήχθη στὴν πόλιν μας ὑπὸ πολὺ περιέργους συνθήκας. Στὸν καθεδρικό μας ναὸ ἐτελοῦντο οἱ γάμοι ἑνὸς νεαροῦ ζεύγους ὁπότε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μυστηρίου, μπαίνει ἔξαλλος μέσα στὴν ἐκκλησία μιὰ νέα κραδαίνουσα ὀμπρέλλαν, μὲ τὴν ὁποία ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸν γαμπρὸ καὶ τὴν νύφη ἐναλλάξ. Μετὰ πολλῶν κόπων οἱ παριστάμενοι κατώρθωσαν νὰ ἀπομακρύνουν τὴν νέαν αὐτὴ καὶ τὸ μυστήριον ἐσυνεχίσθη. Μετὰ τὸ τέλος τῆς μελέτης ὅμως, καὶ ἐνῶ τὸ ζεῦγος ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ἐδέχθη καὶ πάλιν τὴν ἐπίθεσι τῆς νέας μὲ τὴν ὀμπρέλλα, γιὰ νὰ σωθῇ δὲ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ ἀπομακρύνθηκε ὁλοταχῶς. Ἡ νεαρὰ δρᾶστις συλληφθεῖσα ἐδήλωσεν ὅτι συνεδέετο ἀπὸ διετίας μὲ τὸν γαμβρὸ μετὰ τοῦ ὁποίου μάλιστα ἀπέκτησε καὶ ἕνα ἀγοράκι. Ὁ δὲ μόνος τρόπος ποὺ τῆς ἀπέμενε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄπιστο ἦταν νὰ δείρῃ αὐτὸν καὶ τὴν ἀντίζηλό της τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τους!

ΜΠΑΧΑΜΑΣ (Ὠκεανίας): — Τὰ σφουγγάρια στὴν φυσική τους κατάστασι ἀναπτύσσονται σὲ πελώρια μεγέθη. Τελευταίως παρὰ τὴν νῆσον μας, ποὺ θεωρεῖται ἡ πατρὶς τῶν σφουγγαριῶν, ἀνασύρθηκε ἕνα σφουγγάρι τὸ ὁποῖο εἶχε περιφέρεια δέκα μέτρων, ὅταν δὲ τὸ ἀπεξήραναν ἐζύγιζε 35 ὀκάδες! Ἡ ἐργασία γιὰ τὴν σύλληψι τῶν θαλασσίων αὐτῶν τεράτων εἶνε κοπιώδης καὶ πολὺ ἐπικίνδυνη. Οἱ σφουγγαράδες πρέπει πρῶτα νὰ ἀποσπάσουν τὶς ρίζες του μὲ τὰ καμάκια ποὺ εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ ξύλο μπαμποῦ καὶ ἔχουν μῆκος ἐννέα μέτρων. Κατόπιν ὅλοι οἱ σφουγγαράδες μαζὶ περιτριγυρίζουν τὸ σφουγγάρι καὶ τὸ διευθύνουν πρὸς τὴν ἀκτή. Φυσικὰ τὸ κυριώτερο μέρος τῆς ἐργασίας γίνεται στὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ὅταν ἡ γλυώδης μάζα φθάσει στὴν ἀκτή, ἀρχίζει τότε τὸ καθάρισμά της ἀπὸ τὰ διάφορα ὄστρακα καὶ ψάρια ποὺ βρίσκονται μέσα στοὺς μεγάλους πόρους τοῦ σφουγγαριοῦ.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

— Μπιάλα, τῆς εἶπε τώρα, ἐγώ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, θὰ μείνω σπίτι ὅσον καιρὸ εἶνε ἐδῶ τὸ καράβι.

— Φοβᾶσαι μὴ σὲ ζητάει ἀκόμα ἡ ἀστυνομία τοῦ τόπου σου;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ καλύτερα νὰ δώσω τόπο στὴν ὀργή.

— Ἐγὼ θὰ πάω στὸ λιμάνι νὰ ἰδῶ, εἶπε ἡ Μπιάλα μὲ ξαφνικὴ ζωηρότητα.

— Πήγαινε, ἐχαμογέλασε ὁ Φρέντ.

Τὴν ἐτράβηξε κοντά του καὶ τῆς ἐπρόσθεσε, ἀπειλητικά, τάχα:

— Μὰ τὸ νοῦ σου! Δὲν εἶσαι πιὰ τὸ κοριτσάκι ποὺ μπορεῖ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ ὑποδέχεται μὲ λουλούδια τοὺς ὄμορφους ξένους.

Ἐγέλασε αὐτή, τὸν ἐφίλησε κι' ἔφυγε πεταχτή. Ἡ Τούρια κι' ἡ Βαλινὰ κατέβηκαν μαζί της στὴ ἀκροθαλασσιά.

Οἱ περιηγηταὶ ἀποβιβάζονταν. Ἐκύτταζαν μ' ἔκπληξι καὶ μὲ ἐπιφωνήματα τ' ἀγόρια ποὺ κολυμποῦσαν. Ἀνάμεσά τους, ὁ Χίτο τραβοῦσε τὶς ματιές. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάῃ κι' αὐτὸς νὰ δείξῃ τὴν τέχνη του, ἀλλὰ οἱ παληοί του φίλοι δὲν τὸν ἐκαμάρωναν ὅπως ἄλλες φορές. Ἡ Τούρια ὅμως τὸν κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια, καὶ ξεχνοῦσε, νὰ κυττάξῃ τοὺς ξένους.

Ἄξαφνα, ἡ Βαλινὰ ἐτράβηξε τὴ Μπιάλα καὶ τῆς εἶπε:

— Μπιάλα! Γιὰ κύτταξε καλά. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ποὺ κατεβαίνει τώρα ἀπὸ τὸ βαπόρι, δὲν σοῦ φαίνεται;...

Ἡ Μπιάλα δὲν εἶδε στὴν ἀρχή. Ἡ Τούρια ὅμως ἐκύτταξε κι' ἐφώναξε ἀμέσως:

— Μὰ βέβαια! Αὐτὴ εἶνε ἡ Μώντ, ἡ ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Φρέντ.

Τὸ αἷμα ἔφυγε ἀπὸ τὰ μάγουλα τῆς Μπιάλας, καθὼς ἀνεκάλυπτε τώρα κι' αὐτὴ τὴ Μώντ μέσα στὸ πλῆθος ποὺ ἀποβιβαζόταν. Τὰ χείλη της ψιθύρισαν ἀχνά:

— Ἡ Μώντ!

— Γιὰ φαντάσου!, ἔκανε ἡ Βαλινά. Ξανάρχεται ἐδῶ! Τί νὰ θέλῃ ἐδῶ;

— Καὶ ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ γέρος κύριος μαζί της;

— Ἀσχήμηνε ὅμως κι' ἐγέρασε ἀπὸ τότε, εἶπε ἡ Τούρια.

Πραγματικά, ἡ Μώντ ἦταν ἀδύνατη, σὰν γερασμένη. Τὸ χέρι της καθὼς ἐστήριζε τὸν πατέρα της, ποὺ ἐταξίδευε μαζί της αὐτὴ τὴ φορά, ἦταν παγωμένο μ' ὅλη τὴ ζέστη. Τὰ γαλανά της μάτια δὲν εἶχαν τὴν παιχνιδιάρικη λάμψι ποὺ εἶχαν τὴν ἄλλη φορά, ὅταν περνοῦσε τοὺς δρόμους τῆς Ταϊτῆς μὲ τὸν πλούσιο Ντὶκ Πίρνελ

— Ποιός ξέρει; Μήπως πέθανε ὁ ἄνδρας της; ἔκαμε ἡ Βαλινά.

— Ποιός ἄνδρας της; ρώτησε ἡ Μπιάλα.

— Μὰ δὲν πανδρεύθηκε ἐκεῖνον τὸν πλούσιο;

— Δὲν ξέρω ἂν τὸν πανδρεύθηκε. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τὸν πανδρεύθηκε.

— Ἢ μπορεῖ καὶ νὰ τὸν παντρεύθηκε καὶ νὰ χήρεψε, εἶπε ἡ Βαλινά.

— Πάντως, ἔκαμε ἡ Τούρια, εἶναι κακὸ ποὺ ξανἆρθε ἐδῶ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΑΚΙ

Ἡ σκηνὴ συνέβη στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐξέλσιορ» τοῦ Μιλάνου. Ὁ κύριος Ρενάτι ποὺ ἦρθε στὸ Μιλάνο γιὰ κάποια κληρονομία μπαίνει στὸ δωμάτιο ἀριθμὸς 22 ποὺ εἶχε τηλεγραφήσει νὰ τοῦ κρατήσουν. Πετάει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ βγάζει τὰ παπούτσια του ποὺ εἶνε μούσκεμα καὶ μονολογεῖ:

— Τί διαβολότοπος!... Ὅλο βρέχει! Καὶ τί θόρυβος!... Τί φασαρία! Δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι σ' αὐτὸ τὸ κεντρικὸ ξενοδοχεῖο. Ἀμ' δὲν θὰ ξαναπατήσω στὸ περίφημο Μιλᾶνο τους! Ἂς εἶνε καλὰ ὅμως ἡ κληρονομία ποὺ μ' ἔφερε ἐδῶ. (Ἀρχίζει νὰ ξεντύνεται) Διάβολε. Ποῦ ἔχω βάλει τὸ πορτοφόλι μου; (ψάχνει στὶς τσέπες του) Ἄ, νάτο! Θεέ μου, κόπηκε τὸ αἷμα μου! (Ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι του καὶ βγάζει ἕνα δέμα χαρτονομισμάτων, τὰ ὁποῖα μετρᾷ: ἑπτά, ὀκτώ, δέκα, εἴκοσι, τριάντα, πενῆντα, ἑκατὸ χιλιάρικα...) Μπράβο, θεῖε μου. Τί καλὸς οἰκονόμος ποὺ ἤσουνα! Καὶ σ' ἐκορόϊδευα γιὰ τὴν τσιγκουνιά σου!.. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, θεῖε μου... (Ξαναβάζει τὰ χαρτονομίσματα στὴν θέσι τους καὶ κρύβει τὸ πορτοφόλι του κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του.) Καὶ τώρα ἂς κοιμηθοῦμε ἥσυχα.

Περνοῦν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἀλλ' ὁ ταξιδιώτης μας δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ἡ συγκίνησις τῆς κληρονομίας, ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἡσυχάσῃ.

Σὲ λίγο ὅμως βλέπει ν' ἀνοίγῃ τὸ παράθυρο σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ διακρίνεται μιὰ σκιά. Ὁ Ρενάτι κυττάζει ταραγμένος.

— Ποιός εἶνε; ρωτάει σὲ λίγο, ἀφοῦ ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία του. Ἀπαντῆτε, ἀλλοιῶς πυροβολῶ!

Μιὰ πνιγμένη φωνή:

— Μὴ γιὰ τὸ Θεό!

— Ποιός εἶσθε λοιπόν; Τί θέλετε;

— Θέλω .. τὴν κυρία τοῦ διπλανοῦ δωματίου ἀριθ. 23.

— Μ' αὐτὸ εἶνε σκάνδαλο, αἶσχος! φωνάζει ὁ ἐπαρχιώτης μας. (Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει ἀνάψει τὸ φῶς) Φυσικὰ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἄραγε μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι, κύριε.

Ὁ νεοελθὼν εἶνε νέος, πολὺ συμπαθητικός, ἀλλ' ἡ περιβολή του δείχνει ὅτι κάτι τὸ ἀπρόοπτο τοῦ συνέβη, γιατὶ εἶνε σχεδὸν γυμνός, μόνο μὲ τὴ φανέλλα του καὶ τὸ πανταλονάκι.

— Μ' ἐτρομάξατε, λέει ὁ Ρενάτι χαμογελῶντας, ἀλλὰ θὰ σᾶς συγχωρήσω ἂν μοῦ διηγηθῆτε τὴν περιπέτειά σας.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος. Ἰδού, εὐγενικέ μου κύριε. Ἀγαπῶ τὴν κυρία ποὺ μένει στὸ δωμάτιο ἀριθ 23. Ἔρχομαι λοιπὸν κάθε βράδυ καὶ τὴν βλέπω.

— Καλά, καὶ ὁ σύζυγος ποῦ εἶνε;

— Αὐτὸς ἔρχεται ἀργά, μετὰ τὶς δώδεκα, κι' ἔχω κανονίσει νὰ φεύγω πάντα ἐγκαίρως. Ἀλλ' ἀπόψε ἦρθε πιὸ νωρίς...

— Ὤ! Μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερὸ σκάνδαλο!

— Ναί, θὰ ἦταν ἂν δὲν ἐτύχαινε νὰ ἔχετε ἀφήσει μισάνοιχτο τὸ παράθυρό σας καὶ νὰ πηδήσω ἐδῶ μέσα Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ θὰ σᾶς ζητήσω καὶ μιὰ χάρι.

— Τί εἴδους χάρι;

— Κυττᾶξτε τὴν περιβολή μου καὶ λυπηθῆτε με. Μπορῶ νὰ βγῶ ἔτσι στὸ δρόμο; Ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσετε τὸ πανταλόνι σας καὶ τὸ σακκάκι σας γιὰ λίγη ὥρα...

— Μά... Ξέρετε, δὲν ἔχω ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορῶ, εἶμαι περαστικὸς ἀπ' ἐδῶ.

— Δὲν σημαίνει, τὸ πρωῒ στὶς 8 θὰ τὰ ἔχετε καὶ μάλιστα σιδερωμένα...

— Καλά, κι' ὁ σύζυγος τῆς κυρίας τί θὰ πῇ ὅταν θὰ ἰδῇ τὰ ροῦχα σας στὸ δωμάτιό του;

— Δὲν βαρυέσθε. Οἱ γυναῖκες εἶνε τόσο ἔξυπνες! Θὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ κρύψῃ.

Ὁ Ρενάτι σηκώνεται γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ ροῦχα του, ἀλλ' ὁ ἄλλος φοράει κιόλας τὸ πανταλόνι. Ὁ ἄγνωστος τὸν εὐχαριστεῖ μὲ τὰ εὐγενικώτερα λόγια, ἐνῶ ὁ Ρενάτι τὸν κυττάζει σαστισμένος.

Φοράει καὶ τὸ σακκάκι, ἀνοίγει τὴν πόρτα, τοῦ κάνει νόημα νὰ μὴν κάμῃ θόρυβο καὶ νὰ σβύσῃ ἀμέσως τὸ φῶς καὶ φεύγει ἀφοῦ προηγουμένως τὸν χαιρετᾷ μὲ μεγάλη εὐγένεια.

Ὁ Ρενάτι μονολογεῖ.

— Διάβολε, δὲν ἐπρόφθασα καὶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ... Μὰ σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις τὰ χάνει κανείς. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν λυπήθηκα κιόλας, νέος εἶνε... κι' ὄμορφος. (Ἐνῶ ἑτοιμάζεται νὰ πλαγιάσῃ, σηκώνει τὸ μαξιλάρι.) Θεέ μου! Πάει ἡ κληρονομιὰ τοῦ θείου! (Βγαίνει στὸν διάδρομο ἀναστατωμένος καὶ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.

— Γκαρσόν, τρέξε γρήγορα!.. Ὁ κύριος ποὺ κατέβηκε...

Τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου.

— Ποιός κύριος;

— Αὐτὸς ποὺ ἦταν στὸ δωμάτιο 23.

— Ποιὸ εἴπατε; Ἀριθμὸς 23; Μὰ τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶνε ἄδειο!

— Τί μοῦ λές; Ἦταν ἕνας νέος ποὺ παρουσιάστηκε στὴν κάμαρά μου δίχως κοστοῦμι. Ἕνας νέος ξανθός.

— Ξανθός, χωρὶς κοστοῦμι; εἶπε τὸ γκαρσόνι μὲ ἐνδιαφέρον. Ἄχ! Εἶναι ὁ ἀσύλληπτος λωποδύτης τῶν ξενοδοχείων. Ὁ λωποδύτης-φάντασμα, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν οἱ ντέτεκτιβς.

Κόκκαλο ὁ Ρενάτι!!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΑ ΚΑΡΠΕΝΙΑ

Ο ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1 ΕΧΘΡΟΣ !

Στὸ προηγούμενο σημείωμά μας ἀναφέραμε τὸ παράδειγμα ποὺ διηγήθηκε ὁ φυσιοδίφης Ἄρνολντ Λίτκε γιὰ νὰ καταδείξη τὴν ἀλληλεγγύη ποὺ σὲ σημεῖο συγκινητικὸ παρατηρεῖται σὲ πολλὲς περιπτώσεις στὸν κόσμο τῶν ζώων. Ὡρισμένα ἀγρίμια τοῦ δάσους καὶ τοῦ βουνοῦ παίζουν κυριολεκτικὰ τὸν ρόλο τοῦ ἄγρυπνου φρουροῦ, καὶ μόλις ἐμφανισθῆ κάτι τὸ ὕποπτο, πρὸ πάντων μάλιστα αὐτὸς ὁ αἰώνιος παρείσακτος, ἄνθρωπος, ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τῶν ζώων, σπεύδουν μὲ χαρακτηριστικὲς κραυγὲς νὰ δώσουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ καὶ νὰ εἰδοποιήσουν διάφορα ἀσθενῆ πλάσματα, ποὺ μὲ τὴν ἔγκαιρη φυγὴ ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνο καὶ σώζονται.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἰσδύει στὸ ἔδαφος ἢ σκαρφαλώνει στὸ βουνὸ ὡς περιηγητὴς ἢ κυνηγὸς δὲν εἶνε ὁ μόνος ποὺ ἐμπνέει δυσπιστία στὰ ζῶα. Ἡ φύσις εἶνε μεγάλη, πολὺ μεγάλη, καὶ μεγάλος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν αἱμοδιψῶν σαρκοβόρων.

«Κυττάξετε, γράφει ὁ προαναφερθεὶς φυσιοδίφης, αὐτὸ τὸ κοπάδι τῶν σπουργιτιῶν. Χοροπηδᾶ εἰρηνικὰ στὸν κάμπο. Εἶνε ἐνδεχόμενο νὰ τὰ κυττάξετε ἀπὸ κοντά, χωρὶς νὰ δείξουν τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Ἄξαφνα ὅμως τὰ τιτιβίσματά του παύουν καὶ ὁλόκληρο τὸ κοπάδι φτερουγίζει κατατρομαγμένο, πανικόβλητο. Σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ πανικόβλητη φυγή; Ἁπλούστατα, ἕνα ψαρόνι, καθισμένο σ' ἕνα κλαδί, διέκρινε τὸ γεράκι ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιπέση στοὺς ἀνυπεράσπιστους σπουργίτες, καὶ ἔρριξε μιὰ κραυγὴ ἀνησυχίας, μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ποὺ ἐν εἴδει συνθήματος γενικοῦ συναγερμοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ ὅλα τὰ πουλάκια ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ τριγύρω. Τότε ὅλα σπεύδουν, συγκεντρώνονται στὸ μέρος ὅπου τὸ γεράκι διάλεξε τὸ θῦμα του καὶ προσπαθοῦν νὰ διώξουν τὸν ἐπιδρομέα. Ἀλλοίμονο... χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσουν!»

Μὲ τὴ σειρά του, ἕνα ἄλλο πουλί, ἡ κουρούνα, παρέχει ὑπηρεσίας στὰ ζῶα τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν. Πολὺ πρὶν φτάσουν οἱ παγωνιές, ποὺ εἶνε πάντα δολοφονικὲς στὶς περιοχὲς ποὺ εἶνε κοντὰ κορφές, βλέπει κανεὶς κοπάδια ἀπὸ κουροῦνες νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ὑψώματα πρὸς τὶς πεδιάδες, ὅπου ἐκτελοῦν πορεῖες σὲ φάλαγγες πυκνές, κρώζοντας μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων τους. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ φάλαγξ φτερουγίζει, γιὰ νὰ συνεχίση ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴν πορεία της ἐπάνω στὸ ἔδαφος. Παρακολουθῶντας κανεὶς ἀπὸ μακρυὰ αὐτοὺς τοὺς ἑλιγμοὺς ἔχει τὴν παράδοξη ἐντύπωσι σάμπως νὰ κινῆται ἡ πεδιάδα ἡ ἴδια, ὅπως π. χ. κινεῖται ἡ ἐπιφάνεια μιᾶς λίμνης ἐν καιρῷ καταιγίδος. Οἱ παρατηρηταὶ τῆς περιοχῆς θεωροῦν ὅτι οἱ ἐνέργειες αὐτὲς ποὺ εἶνε πρόδρομοι τοῦ χειμώνα καὶ ποὺ προαναγγέλλουν πάντα τὴν πτῶσι χιονιοῦ, γίνονται αἰσθητὲς στὰ ἄλλα ζῶα, γιατὶ τότε ἀκριβῶς τὰ βλέπει κανεὶς νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ὑψώματα γιὰ νὰ διαλέξουν καταφύγιο στὸ χειμαδιό τους.

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ τῆς ἀλληλοβοηθείας στὸν κόσμο τῶν ζώων προστιθέμενα σ' ὅσα ἄλλα ποὺ ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» καταντοῦν «συλλογικὴ ἀσφάλεια». Βαθειὰ ριζωμένες στὰ ἤθη τῶν ζώων κατὰ τὸ πέρασμα γενεῶν ἐπὶ γενεῶν, ὅπου οἱ ἀπαιτήσεις τῆς πάλης γιὰ τὴν ὕπαρξι τὶς ἀνέπτυξαν σ' ἕνα εἶδος ἐνστίκτου, οἱ ἐνέργειες αὐτὲς ἀποτελοῦν σὲ τέτοιο σημεῖο μέρος τῆς κληρονομίας τῶν ἀγρίων ζώων, ὥστε κανένα νέο φαινόμενο δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ καταργήση τὴ λειτουργία.

Ὅλοι ἐπερίμεναν ὅτι, στὰ πάρκα προστασίας τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξωστρακίσθηκε τελείως ὁ κυνηγός, τὰ ζῶα, σιγὰ-σιγά, θὰ ἔχαναν τὸν ἔμφυτο αὐτὸν κληρονομικὸ φόβο. Ἀλλά, ἐκ τῶν ὑστέρων, τίποτε παρόμοιο δὲν συνέβη. Τὰ ζῶα διατηροῦν τὸ ἔνστικτο τοῦ φόβου στὸ ἴδιο σημεῖο ὅπως καὶ στὶς περιοχὲς ὅπου τὸ κυνῆγι εἶνε ἐλεύθερο καὶ οἱ κυνηγοὶ ἀνεμπόδιστα κάνουν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει.

Ἡ δυσπιστία εἶνε κι' αὐτὴ ἕνα ὅπλο μὲ τὸ ὁποῖο ἡ φύσις ἔχει ἐφοδιάσει τὰ ἀσθενέστερα πλάσματά της. Καὶ τὰ ἔχει ἀκριβῶς ἐφοδιάσει μ' αὐτὴν γιὰ νὰ φέρη τὸ ἰσοζύγιο ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ παιδιά της, ἰσχυρὰ καὶ ἀνίσχυρα.

Σιλουέττες τῆς ΣΚΗΝΗΣ

Λιλὴ ΚΟΝΤΟΝΗ

Ὄνειρα Ἀρσακειάδος.

Ἦταν Ἀρσακειάς. Ζωηρή, πεταχτή, τσαχπίνα. Ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ σχολείου, ἐσύχναζε στὰ θέατρα... Ἤξερε ἀπ' ἔξω ὅλα—ὄχι τὰ μαθήματα—τὰ τραγουδάκια τῆς ἐποχῆς καὶ μέσα στὴν τάξι ἐμάθαινε στὶς συμμαθήτριες της ὅλα τὰ χορευτικὰ βήματα ποὺ ὑπέκλεπτε ἀπὸ τὶς χορεύτριες τῶν μεγάλων θεάτρων τῆς ἐποχῆς της...

Δεκατριῶν χρόνων, ἦταν ἤδη παντρεμένη καὶ ζωντοχήρα... Ὁ σύζυγός της Κόντε Νῆ τὴν βρῆκε πολὺ μικρὴ γιὰ «σύζυγον» καὶ τὴν ἀπήλλαξε ἐγκαίρως ἀπὸ τὰ βαρειὰ δεσμὰ τοῦ γάμου.

— Θέλω νὰ βγῶ στὸ θέατρο!, ἐκμυστηρευόταν συχνὰ σὲ μιὰ γειτονοποῦλα της, κορίστα σ' ἕνα θέατρο.

— Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο αὐτό!, τὴν ἐσυμβούλευε ἐκείνη. Κι' ἔπειτα φοβᾶμαι πὼς γρήγορα θὰ μετανοιώσης. Πρέπει νάσαι ταλέντο καὶ νὰ ἔχεις καὶ ὑποστήριξι.

Τὸ καλύτερο «προσόν».

Μὰ ἡ ἀνήσυχη Λιλὴ δὲν τ' ἄκουε αὐτά. Ἦταν ἀνυπόμονη, εἶχε τεραστίαν αὐτοπεποίθησι καὶ βιαζόταν.

Κι' ἕνα πρωϊνό, ξεκίνησε μόνη γιὰ νὰ ἀνταμώση τὴν τύχη της. Ἐτράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ θέατρο Κοτοπούλη, στὴν Ὁμόνοια, ὅπου ἔπαιζε τότε ὁ θίασος Ἀρντάτωφ. Ζήτησε τὸν θιασάρχη καί, χωρὶς περιστροφές, τοῦ ἐξήγησε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της.

— Θέλεις νὰ γίνης χορεύτρια; ψιθύρισε ὁ θιασάρχης. Ξέρεις χορό;

—Ὄχι!

—Ἀλλὰ τότε;

— Θὰ μάθω, ἔχω ὅμως, ὅπως μοῦπαν, τὸ κυριώτερο προσὸν τῆς χορευτρίας.

— Δηλαδή;

— Γάμπες...

Ὁ θιασάρχης ἔμεινε ἄναυδος. Ὅταν ὅμως ἐξήτασε καὶ τ' ἄλλα «προσόντα» τῆς αὐτοκλήτου χορευτρίας, βρέθηκε νἆναι σύμφωνος μαζί της.

—Μάλιστα, εἶπε. Σὲ προσλαμβάνω δοκιμαστικῶς.

Στὴν ἑπομένη ὅμως ἐπιθεώρησι ποὺ ἀνέβασε ὁ θίασος, ἡ Λιλὴ Κοντονῆ ἀπὸ «ὑπὸ δοκιμὴν» χορεύτρια βγῆκε νὰ παίξη ἕνα δυσκολώτατο σόλο ὡς ἀράπης, ποὺ καταχειροκροτήθηκε, ἐμπιζαρίστηκε καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν τῆς καθιερώσεώς της...

Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ 1929.

Εἶχε καὶ «μπράβον» γιὰ νὰ ἐπιβάλλεται

Τὸ 1932, μετὰ τὸν θάνατο τῆς ἀλησμονήτου χορογράφου καὶ χορευτρίας Γιούζοβας, ἡ Κοντονῆ ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὰ μπαλέτα...

Αὐτοδίδακτη, ἀλλὰ ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως, μὲ ἔμφυτη τὴν μαεστρία τοῦ ρυθμοῦ, καταρτίζει τώρα αὐτὴ χορεύτριες, ἐναρμονίζει χορευτικὰ σύνολα, ἐμφανίζει μπαλέτα...

Ἀπὸ τὸ 1932 ἕως τὸ 1938, χορεύτρια καὶ χορογράφος, παρουσιάζεται εἴτε μόνη εἴτε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μπαλέτων της, μὲ ἄφθαστη ἐπιτυχία στὶς ὡραιότερες ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐποχῆς: «Μοντέρνα κορίτσια», «Ἐρωτικὰ γυμνάσια», «Σταυρόλεξο», «Φρέσκο πρᾶμα», «Νύχτες τῆς Ἀθήνας» κ.λ.π.

Ὡς... προϊσταμένη τῶν μπαλαρινῶν, ὑποφέρει. Αὐτή, εἶνε ἡ μικρότερη ὅλων! Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ...

—Ἀλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ ἐπιβληθῶ ἀφοῦ τὶς φοβόμουν!., μᾶς ὁμολογεῖ. Γι' αὐτό, στὶς ἀρχὲς τῆς σταδιοδρομίας μου εἶχα καὶ μιά... «μπράβον» μαζί μου! Μιὰ θεώρατη καὶ λίγο ἀγριωπὴ φίλη μου χορεύτρια, ἡ ὁποία μὲ συνώδευε παντοῦ καὶ ἐτιθάσσευε γιὰ λογαριασμό μου τὶς πιὸ ἀνυπότακτες μπαλαρίνες... Ἔτσι μόνο μπόρεσα στὶς ἀρχὲς νὰ ἐπιβληθῶ.

Ἡ σαγήνη τῶν κάτω ἄκρων

Ἡ Λιλὴ Κοντονῆ ἔχει ἔμφυτο τὸ χάρισμα τοῦ ρυθμοῦ. Στὴν σκηνή, εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἁρμονία. Καὶ παρὰ τὴν γεροδεμένη ἐμφάνισί της εἶνε ἐλαφρὰ σὰν πεταλοῦδα.

Ἂν εἶχε φωνὴ—δὲν μπορεῖ κανεὶς ὅμως νὰ τἄχῃ ὅλα—θὰ ἦταν σήμερα μιὰ περίφημη σουμπρέττα. Γιατὶ καὶ στὴν μιμικὴ τέχνη δὲν ὑστερεῖ. Ὅμως, παρέμεινε στὸ θέατρο νὰ σαγηνεύη μὲ τὰ πόδια...

Καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν κάτω ἄκρων εἶναι καὶ αὐτὸς μιὰ τέχνη μὲ ἀπαιτήσεις, ποὺ βρίσκει ὀλίγους ἑρμηνευτὰς στὸ θέατρο. Γιατὶ ἀπαιτεῖ ἀντοχή, ἐπιμέλεια, ὑπομονή, εὐλυγισία καὶ καλλιγραμμίαν προπαντός...

Ἕνας τρελλὸς τὴν ἐρωτεύεται

Στὴ ζωή της, ὅπως καὶ στὴν σκηνή, ἡ Κοντονῆ εἶνε μιὰ τρελλὴ πεταλουδίτσα, ποὺ δὲν σκέπτεται σήμερα τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα.

— Εἶσθε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό σας; τὴν ρωτοῦμε.

— Ποτέ.. Ἄλλοτε ἐνθουσιάζομαι καὶ ἄλλοτε μελαγχολῶ. Οἱ μεταπτώσεις μου εἶνε τόσο συχνές, ὅσο καὶ οἱ ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ...

— Θὰ ἔχετε ἀγαμφιβόλως θαυμαστὰς περιπαθεῖς... Ὁ χορὸς εἶναι κάτι τὸ ἐξωτικὸ ποὺ συναρπάζει.

— Νὰ σᾶς πῶ.. Οἱ περισσότεροι, προσέχουν τὶς γάμπες μου καὶ ἐλάχιστοι τὴν καρδιά μου... Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἀπογοητεύει. Εἶνε ἴδιον τῶν ἀνδρῶν νὰ προσέχουν τὰ γυναικεῖα πόδια περισσότερο ἀπὸ τὴν καρδιά!

— Εἴχατε ποτὲ κανέναν ἔξαλλον θαυμαστήν;

— Ναί! Ἕναν τρόφιμον τοῦ Δρομοκαϊτείου, μᾶς λέει γελῶντας. Ἦταν γυιὸς συμβολαιογράφου. Εἶχε τρελλαθῆ ὁ καϋμένος ἀπὸ τὰ πολλὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ ἄφισε ὁ πατέρας του! Καὶ μέσα στὴν τρέλλα του αὐτή, ἐρωτεύθηκε καὶ μένα...

— Καὶ σεῖς;

— Τοὔδειχνα ὅτι ἀνταποκρινόμουν στὸν ἔρωτά του γιατὶ τὸν φοβόμουν... Παίζετε μὲ τοὺς τρελλούς;... Ἕως ὅτου τὸν ἔκλεισαν μέσα καὶ ἡσύχασα.

Ἐπιστημονικὸν εἰδύλλιον!

— Καὶ ἀπὸ γνωστικοὺς θαυμαστάς;

—Ὁ πιὸ χαριτωμένος ἦταν ἕνας ἐπιθεωρητὴς Ὑπουργείου. Μ' εἶχε ἐρωτευθῆ ὅταν ἔπαιζα στὸν θίασο τοῦ Μακέδου καὶ δὲν μ' ἄφισε ἥσυχη ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὸν «ἐπιστημονικὸν» ἔρωτά του. Τὰ φλογερὰ γράμματά του ἦσαν ἀληθινὲς ἰατρικὲς πραγματεῖες. Μοὔγραφε μέσα σ' αὐτὰ πὼς ὁ ἔρωτάς μου ἦταν φοβερώτερος καὶ ἀπὸ τὰ μικρόβια τοῦ Κώχ, ὅτι τὸ βλέμμα μου εἰσχωροῦσε στὸ εἶναι του ὅπως τὸ πλασμώδιον τοῦ Λαβεράν στὴν ἑλονοσία καὶ ὅτι ἂν ἀνταποκρινόμουν στὸ αἴσθημά του θὰ ἔσωζα τό... Κράτος, γιατὶ θὰ τοῦ ἐπέτρεπα ν' ἀφοσιωθῆ ἀπερίσπαστος στὶς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει τὸ Ὑπουργεῖον.

— Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ εἰδυλλίου;

— Κατέληξε στὴν Σπιναλόγκα ὁ δυστυχής...

—Ἔπαθε λέπρα;

—Ὄχι. Κάτι χειρότερο. Ἀπεστάλη ἐκεῖ νὰ θεραπεύη τοὺς λεπρούς... Καὶ τὸν ἔρωτά του φυσικά...

Ἀφηρημάδας συνέπειαι...

Στὴ σκηνὴ ἡ Κοντονῆ, ὅπως οἱ περισσότερες χορεύτριες, εἶναι πολὺ ἀφηρημένη.

— Κάποτε, ποὺ ἐχόρευα ἕναν ἑλληνικὸ χορὸ καὶ ἀμέσως κατόπιν ἕναν ἀνατολίτικο, ἐλησμόνησα τὰ τσαρούχια μου ἀπὸ τὸν πρῶτο καὶ βγῆκα μ' αὐτὰ ὡς ἀνατολίτισσα...

» — Τὴ φοῦντα! Τὴ φοῦντα!, μοῦ φώναξε ξαφνικὰ ἕνας θεατὴς ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα.

» Τότε μόνο ἀντελήφθηκα τὴν γκάφα μου. Καὶ ἐσυντόμευσα τὸν χορό μου γιὰ νὰ κρυφτῶ τὸ ταχύτερον στὰ παρασκήνια. Ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ἐγλύτωσα καὶ τὸ σχετικὸ πρόστιμο.

Ἄλλοτε πάλιν βγῆκε στὴ σκηνὴ χωρὶς τὸ ..σουτιέν! Ἦταν κορυφαία μπαλλέτου. Ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος δὲν διεμαρτυρήθη γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θιασάρχη, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε κι' αὐτὸς ν' ἀλλάξη γνώμη, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ «γκάφα» αὐτὴ ὑπερήρεσε στὸ κοινόν, ποὺ τὴν καταχειροκρότησε.

Ἡ τρέλλα τοῦ ἔρωτος

Στὴ ζωή της ἡ Λιλὴ Κοντονῆ εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ μποεμισμοῦ.

— Εἶμαι πολὺ σπάταλη, μᾶς ὁμολογεῖ. Καὶ εἶμαι δυστυχισμένη ὅταν δὲν ἔχω νὰ ξοδεύω...

— Πιστεύετε στὸν ἔρωτα;

— Πιστεύω καὶ τὸν λατρεύω. Μ' ἀρέσει νὰ παίζω μαζί του καὶ νὰ ἀπολαμβάνω τὴν εὐτυχία τοῦ ρωμαντισμοῦ του.

— Καὶ ἡ ἀλλαγή;

—Ὤ, βέβαια. Δὲν ἀγαπῶ ποτὲ περισσότερο ἀπὸ ἕναν χρόνο... Ὁ διαρκὴς ἔρως σκοτώνει τὸ αἴσθημα καὶ ὁδηγεῖ στὴν ἀνία.

— Καὶ ὁ γάμος;

—Ὤ, ὁ γάμος θέλει φρονιμάδα... Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο τρελλή...

Πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον...

Μ. ΧΑΝ.

◆◆

ΜΕ ΔΕΚΑ ΛΕΞΕΙΣ

* Στὴ Νέα Ὑόρκη λειτουργοῦν ἄνω τῶν 10.000 ἀπόκρυφα κέντρα ὀπιομανῶν.

* Ἕνα στρεῖδι ἀποκτᾶ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἄνω τοῦ 1.000.000 ἀπογόνους.

* Κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ 69 γεννήσεων, παρατηρεῖται μιὰ περίπτωσις διδύμων.

* Ἡ Γῆ σύμφωνα μὲ τὴ στατιστικὴ ζυγίζει 6.000 τρισεκατομμύρια τόννους.

* Γιὰ νὰ κατασκευασθῆ ἕνα ἑκατομμύριο σπίρτα χρειάζεται μιάμιση ὀκᾶ φώσφορο.

* Στὴ νῆσο Κεϋλάνη βρίσκονται οἱ περισσότερες καὶ οἱ μεγαλύτερες ἀράχνες.

* Σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρο χρησιμοποιοῦνται καθημερινῶς 20.000.000 περίπου καρφίτσες.

* Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἔχει τὰ περισσότερα δίσεκτα ἔτη, δηλαδὴ 24.

* Ἡ μικροσκοπικὴ Δημοκρατία Σὰν Μαρίνο ἔχει τὸν μεγαλύτερο ἐθνικὸ ὕμνο.

* Τὰ φτερὰ τῆς μέλισσας κάνουν 26 χιλιάδες κινήσεις στὸ λεπτό.

* Οἱ πιστοὶ στὴ θρησκεία τοῦ Μωάμεθ ἀνέρχονται σὲ 196 ἑκατομμύρια.

* Ἕνας πάστωρ στὴν Ἀμερικὴ ἔχει παντρέψει μέχρι σήμερα 22.000 ζευγάρια.

* Τὸ ἀνάλαφρο φτερούγισμα τῆς πεταλούδας δὲν προξενεῖ κανέναν ἀπολύτως ἦχο.

* Τὰ περισσότερα σιδηροδρομικὰ δυστυχήματα γίνονται κάθε χρόνο στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία.

ΚΑΙ ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ

* Ἡ ἐτησία παραγωγὴ τῶν αὐγῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶνε τέτοια, ὥστε θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ καλύψη ὁλόκληρη τὴ Γῆ μὲ μιὰν ὀμελέττα πάχους ἕξη ἑκατοστῶν.

* Στοὺς Ἰάπωνας, τὸ μάθημα τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι ἔχει τὴν ἴδια θέσι στὰ σχολεῖα τους ὅπως στὰ δικά μας τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

* Μὲ τὴν φωσφορίζουσα λάμψι ποὺ ἐκπέμπει ἕνα ἔντομο ποὺ ζῆ στὴν Δημοκρατία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς Κοσταρίκα, μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ διαβάση τὴ νύχτα τὴν ἐφημερίδα του.

* Οἱ χῆνες θεωροῦνται στὴν Κίνα ἱερὲς καὶ συμβολίζουν τὴν εὐτυχία, τὴν μακροβιότητα καὶ τὴν εἰρηνικὴ συμβίωσι τῶν νεονύμφων.

* Χάρις σὲ μιὰ νέα ἐφεύρεσι, ἀπὸ μισὸ τόννο καβουριῶν μποροῦν νὰ ἐξαχθοῦν μέσα σὲ μιὰ μόνο ὥρα ἐννέα γαλόνια πετρελαίου.

* Τὰ φύκια τῆς θαλάσσης θὰ μπορέσουν νὰ μεταβληθοῦν σὲ λίγο σὲ μιὰν οὐσία ἡ ὁποία θὰ ἀποκαθιστᾶ θαυμάσια τὸ δέρμα ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ ὑποδήματα.

Τὰ Καμώματα τῆς ΖΑΜΦΩΣ

Τριχοφάγος

Ἡ Ζαμφὼ ἦταν πάλι ἔξω φρενῶν μὲ τὴν κουνιάδα της τὴν γεροντοκόρη, τὴν Τερψιθέα.

Καὶ ἔλεγε τὰ παράπονά της τὰ στερεότυπα στὴ γειτόνισσα τὴν Ἀντριανοῦλα,

— Καλέ, δὲν ἔχει μερχαμέτι ἡ ἀκρίβεια τση, Ἀντριανοῦλα μου. Δὲν παίρνεις ἀπὸ τὸ χέρι τση πράσινο φύλλο. Δὲν μὲ κόφτει γιὰ μένα μὰ ἐκεῖνα τὰ παιδιά μου, λαχταροῦνε τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο καὶ περνᾶ ἀπὸ μπροστά τως ἡ ἄπονη μὲ μιὰ κρυάδα, ποὺ λὲς πὼς εἶνε ξένη, καλέ!

Ἡ γειτόνισσα προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογήση καὶ τὴν κουνιάδα

—Ἔ, καϋμένη Ζαμφώ, μὴν κάνης ἔτσι. Ξεύρει πὼς ἐσὺ ἔχεις τὸν ἄνδρα κι' ἂ δὲ βρέξη, θὰ στάξη, ποὺ λέει ὁ λόγος, ἐκείνη ὅμως εἶνε λεύτερη καὶ δὲν ἔχει κανένανε νὰ τσῆ χτυπήση τὴν πόρτα τση. Ἔ! τὸ λοιπόν;

— Μὴ μοῦ τήνε παρτικουλάρεις, Ἀντριάνα μου, γιατὶ γίνομαι Τουρκάλα! Καλέ, ἀφοῦ τοὺς δώκανε τρεῖς ὀκάδες σταφίδα, ὅπως μοῦ λές, γιατὶ νὰ τώχη κρυφὰ καὶ νὰ μὴ δώση στὰ παιδιὰ μιὰ χουφτίτσα; Ἤθελε νὰ τσῆ ξυγκέψη; Πάντα τση ἔτσι καρυίρα ἤτανε ἡ ἀχαΐρευτη! Ἀγκαλὰ δά, ἂν ἤτανε τεβεκέλισσα, θἄβρισκε καὶ μοῖρα. Τώρα ἠπόμεινε ἄμοιρη καὶ αὔριο νὰ ψωφήση δὲ θἄχη μιὰ κλήρα νὰ τσῆ κάνη μνημόσυνο. Ἂς τήνε κρατήση τὴ σταφίδα κλειδωμένη, γιὰ τὰ κόλλυβά τση ἰσαλλά!

Ἡ Ἀντριανοῦλα χαμογέλασε καὶ χτύπησε τὴν Ζαμφὼ χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη.

—Σώπα, πικροκαταροῦσα, κι' ὅ,τι νὰ πῆς τὸ αἷμα νερὸ δὲ γίνεται, κι' ἂ γενῆ δὲν πίνεται. Συγγενεῖς εἶστε κι' ὅ,τι νὰ πάθη, πάλι ἐσὺ θὰ τὴ συντρέξης. Μὴ λὲν κακὸ λόγο γιὰ τὸ συγγενῆ σου, γιατὶ ἂ φτύσης ἀπάνω φτεῖς τὰ μοῦτρα σου, κι' ἂ φτύσης χάμω φτεῖς τὰ γένεια σου!

—Τέτοια μοῦτρα ποὔχει φτύσιμο θένε, Ἀντριανοῦλα μου.

Καὶ ξαφνικά, ἔσπρωξε τὴ γειτόνισσα μὲ τὸ γόνατο!

—Σώπα κι' ἔρχεται ἡ πρασινόκαμπια!

Ἡ Τερψιθέα ἐρχότανε ἀπ' ἔξω μ' ἕνα μάτσο λουλούδια.

— Καλῶς τηνε, εἶπε ἡ Ἀντριανοῦλα. Ὡς τόσο πάντα ἀγαποῦσες τὰ πούλουδα καὶ τσοὶ μυρωδιές. Θυμοῦμαι τὴν αὐλή σας στὸ Μετόχι τοῦ Φασουλᾶ, ποὺ μοσκοβολοῦσε τέτοιες μέρες ἀπ' τὰ γιασεμιὰ καὶ τὰ φούλια,

Ἡ Τερψιθέα ἀναστέναξε!

—Ἄχου, ποῦν' ἐκεῖνα τὰ μπερικέτια, κόν' Ἀντριανοῦλα μου!, εἶπε. Αὐτὰ τὰ πῆρα γιὰ τὰ κονίσματα, τώρα ποὖναι Μάης.

Κι' ἀνέβηκε βιαστικὴ τὶς σκάλες.

—Εἶδες κι' ἂν ἀνάφερε τίποτα γιὰ τὴ σταφίδα ποὺ τσῆ χαρίσανε; εἶπε ἡ Ζαμφώ.

—Οὔφ! καϋμένη καὶ σύ, καμὸ τὤπιασες;

—Νὰ δῆς ποὺ θὰ τσῆ τὴν πάρω!

—Ὅ,τι θὲς κάνε. Ἐμένα μοναχὰ νὰ μὴ μ' ἀνεκατέψης νὰ συχωρεθῆ ἡ μάνα σου. Πάω, ἀντίο.

—Στὸ καλό.

Μόλις ἔφυγεν ἡ γειτόνισσα, ἡ Ζαμφὼ ἀνέβηκε τρεχάτη στὴν κουνιάδα της.

—Καλέ, τὰ μάθατε; ἐφώναξε.

—Τί; τί;

—Ἡ ἐγγονὴ τσῆ Ἀνδριανούλας ἠκόλλησε τριχοφᾶ στὸ κεφάλι. Τσῆ πέσανε, λέει τὰ μαλλιά τση κι' ἠγένηκε σὰν κασσίδα. Εἶδες συφορὰ τὸ κακόμοιρο! Καὶ εἶνε δύσκολο νὰ γιατρευτῆ.

— Μὰ ἀπὸ τί τὤπαθε; ρώτησεν ἡ Τερψιθέα μὲ ὅλη τὴν ἀφέλεια ποὺ τὴν χαρακτήριζε

Ἡ Ζαμφὼ εἶπε ἐμπιστευτικά:

—Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς εἶνε ἀπὸ τὴ μαύρη σταφίδα ποὺ ἦφαε. Τὸ κλῆμα φαίνεται πὼς ἤτανε φυλλοξεριασμένο κι' ἠκόλλησε τὸ κορίτσι!

—Τί λές, καλέ; !!

—Ἔτσι εἶπε ὁ γιατρὸς ποὺ ἔχει εἴκοσι ἀρρῶστοι μ' αὐτὸ τὸν τριχοφᾶ! Θέ μου φύλαξε νὰ φάω πιὰ σταφίδα!

Κι' ἔφυγε βιαστικὴ κάτω.

Σὲ λίγο, κατέβηκε ἡ Τερψιθέα μὲ τὸ σακκοῦλι τὴ σταφίδα της καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν τὴ ρίχνεις στὴν ὄρνιθα, Ζαμφώ, γιατὶ ἐγώ, ὕστερα ἀπ' τὸ κάζο ποὺ μοὔπες δὲ θὰ τὴ φάω.

— Καλὰ κάνεις. Κάλλια στὸ μάλι σου, παρὰ στὸ κεφάλι σου. Ἄστηνε νὰ τὴν πετάξω.

Καὶ τὴν ἐκλείδωσε στὸ ντουλάπι της θριαμβευτικά, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀνέβαινε βλαστημῶντας τὴ μοῖρα της.

ΣΥΛΒΙΟΣ

◆◆◆

ΑΣΦΑΛΩΣ ΔΕΝ ΕΓΝΩΡΙΖΑΤΕ ΟΤΙ...

...Τὸ ἔτος 47 π.Χ., κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, παρετάθη περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ περιέλαβε 445 μέρες.

...Τὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ μεγαλώνουν γρηγορώτερα ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ.

...Ἡ καταιγίδα προμηνύεται μὲ ἕνα εἶδος δυσπνοίας καὶ ἀδιαθεσίας ποὺ καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπο λίγο πρὶν ἐκραγῆ.

...Τὸ μεγαλύτερο λιμάνι τοῦ κόσμου εἶνε τοῦ Χὸγκ-Κὸγκ τῆς Κίνας.

...Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ὅσοι ἀγαποῦν τὰ γλυκίσματα καὶ τὴ ζάχαρη, ἀποστρέφονται τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

...Τὰ σχοινιὰ τῶν ἐξαρτημάτων ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου ζυγίζουν κατὰ μέσον ὅρον 80 τόννους.

...Ἡ μεγαλύτερη μέρα στὴν Νέα Ὑόρκη διαρκεῖ 15 ὧρες, στὸ Λονδῖνο 16, στὴν Πετρούπολι 19, στὸ Τόρνεο τῆς Φινλανδίας 22 καὶ στὴν Σπιτσβέργη... τρισήμιση μῆνες!

...Ὑπολογίζεται ὅτι ἐπὶ ἑκατὸ λουλουδιῶν τὰ ἕνδεκα δὲν ἔχουν ἄρωμα.

◆

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Γλωσσομπερδέματα

* Κούπα κουπακόκουπα.

* Χταπόδι ἑφτὰ ὀκτὼ πλοκαμοχτάποδο.

* Στὴν Καλλίπολι πουλοῦν κολιούς, τί πολλοὺς καλοὺς κολιούς.

* Ἀνασήκωσε τὴν πλάκα κι' ἂν δὲν μ' εὕρῃς ἀπὸ κάτω, ἀναμιδιγάδησέ με.

* Πήττα σπανακόπηττα, σπανακολαδοφραγκοσυκοπαντσαροκολοκυθόπηττα.

* Ἡ μάνα μου ψωμὶ πουλεῖ, πολὺ ψωμὶ ἀγοράζει.

* Μιὰ πάπια, μὰ ποιὰ πάπια.

* Καπνὸς πενταπάκαπνος καὶ πάλι ξαναπενταπαγκακόκαπνος.

* Ἡ πάπια αὐγάλειφε, κάποια πάπια ἔκλωθ' αὐγά.

* Πάγκος καρυδοταβλόμπαγκος.

* Ἔχω ἕν' αὐγὸ μονόκροκο, τρίκροκο, πεντάκροκο..

* Τῆς καρέκλας τὸ ποδάρι ξεκαρεκλαροποδαριάστηκε.

* Ἐπιθύμησα νὰ φάω τοῦ ἄρχου βλάχου τὰ σφαχτὰ μὲ τὴν ἀναβραστὴ σκαστὴ κουτάλα.

* Τὸ φίδι τὸ ξεπουκαμισωμένο, μέσ' στὴ λάσπη βουτημένο.

74ο βλάχικο γράμμα

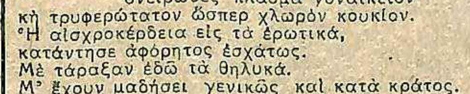

Παγώνα μ',
ὀνειρῶδες πλᾶσμα γυναικεῖον
κὴ τρυφερώτατον ὥσπερ χλωρὸν κουκίον.
Ἡ αἰσχροκέρδεια εἰς τὰ ἐρωτικά,
κατάντησε ἀφόρητος ἐσχάτως.
Μὲ τάραξαν ἐδῶ τὰ θηλυκά.
Μ' ἔχουν μαδήσει γενικῶς καὶ κατὰ κράτος.
Ζητοῦσι κὴ γιὰ μνιὰ ματιά τους ἀνταλλάγματα,
κὴ γιὰ τὰ πιὸ ἁγνὰ γλυκοκυττάγματα,
ζητοῦσι φιαλίδια ἀρωμάτων,
κάλτσες κὴ ποῦδρες ὅλων τῶν χρωμάτων.
Ἐσκέφθην ὅτι τώρα δὲν συμφέρ'
νὰ ἔχῃς ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταΐρ',
διότι ντουαλέττις σὲ ζητᾶ κομπλέ,
κὴ ρολογάκια τὰ λεγόμενα μπρασλέ.
Κὴ σὲ ζητᾶν κὴ ἀρραβῶνα σοβαράν!
Ἀμ' τέτοια δεσποινίδα τρυφεράν,
τὴν δίνω μᾶλλον φάσκηλα στὴ μούρ'.
Ἀμ' ἀγοράζω πιὸ καλὰ στὸν κάμπο ἓν γαϊδοῦρ'.
Ξεύρεις πὼς στὸ χωριό μας, ὁ κὺρ Θάνος,
ποὺ ἐξειλίχθ' εἰς ἔμπορον ἀπὸ τσομπάνος,
μ' ἔγραψε ὅτι μὲ πωλεῖ ἕνα ὄνον
ἀντὶ δραχμῶν εἴκοσι χιλιάδων μόνον.
Ἐμ' σκέφθ'κα τότες λογικῶς κὴ πρακτικῶς,
ὅτι παρὰ εἰδύλλιον μοντέρνας γυναικός,
κεῖνα ποὺ θὰ ξοδέψω γιὰ μνιᾶς δεσποινίδας ντύσιμο,
τὰ δίνω κι' ἔχω τὸ γαϊδοῦρ' ποῦνι πιὸ χρήσιμο.

Ἐτηλεγράφ'σα ὅθεν εἰς τὸν Θάνο ἐπειγόντως:
«Κλείσατε φέρμα γόϊδαρον πρεπόντως,
χρήματα στέλλω—στὸπ—μετρήση Μάνος,
ἐξασφαλίσατε διατροφὴν κι' ἀχοῦρι.—Γιάννος».
Ἔτσι ἡσυχάζω ἀπὸ τὰ ρουμάντσα,
μὲ κάθε κόφτρα τῆς Ἀθήνας προστυχάντσα.
Οὔτε μπρασλὲ ζητᾶ οὐ ὄνος, οὔτε πανταΐφ,
μόνον σαμάρ, κὴ τὸ σανὸ γιὰ «περιτίφ».
Ὥστε, κὴ σὺ νὰ φέρεσῃ ἐν τάξ',
διότι ἔπαυσα νὰ ἦμι πλέον βλάξ,
θὰ φᾶς κλωτσά, μέχρι ποὺ θὰ σκηβρώσῃς,
ταῦτα, κὴ ἔστω πρὸς συμμόρφωσι κὴ γνῶσι σ'
πὼς ἔχ' κὴ δεύτερο γαϊδοῦρ' ὁ Θάνος,
κὴ σ' ἀντικαθιστῶ, κι' ἔχω κὴ κέρδος—

—Γιάννος.

Διὰ τὸ πιστόν:
ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὰ Βάσανα τοῦ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τριαντάφυλλα

— Καραμπέτ!, ἐφώναξε ἡ Σουρπουΐτσα, σήμερις πρωτομάης ἔνεται. Ὁμόνοια νὰ πᾶμε, λουλούντια νὰ ψωνίζωμε, γιαβρούμ.

Ὁ Καραμπέτ, νυσταγμένος ἀκόμα, ἔτριβε τὰ μάτια του.

— Λουλούντια τέλεις; Λουλούντια τὰ πάρωμε.

—Ἄϊντε, Καραμπέτ, τριαντάφυλλος κόκκινος νὰ φέρνης, βάζο νὰ βάζωμε.

Ὁ ὑπομονητικὸς σύζυγος σηκώθηκε, ἔκαμε τὴν τουαλέττα του καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀπαιτητικὴ συμβία του.

—Ὁμόνοια νὰ πάω λές;

—Ὁμόνοια γιά! Ἐκεῖ ὄμορφο τσιτσέκι τὰ βρῆς.

Ὁ Καραμπὲτ ὑπακούων εἰς τὴν διαταγὴν τῆς Σουρπουΐτσας καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του, πῆρε τὸ τραμ καὶ βγῆκε μετὰ ἕνα τέταρτο στὴν Πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας.

Ἐπλησίασε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ὑπαίθρια ἀνθοπωλεῖα. Καὶ ἄρχισε νὰ παζαρεύη ἄνθη. Τὰ ἔβρισκε ὅμως πολὺ ἀκριβὰ γιὰ τὴν ἐποχή.

— Πόσο αὐτό;

— Δόσε, ἀφεντικό, μονάχα 500 δραχμοῦλες.

— Τί λές, μπέ; Ἀγκινάρες πουλᾶς γιὰ κουκιά;

—Ἔχουν καὶ τὰ ἄνθη τὴν ἀξία τους, ἀφέντη μου.

—Ἄμα πούλουντο ντὲν τρώεται.

— Θὲς νὰ σοῦ δώσω πιὸ φτηνά;

— Νὰ ντοῦμε!

Ὁ ἀνθοπώλης ἔβγαλε ἕνα μπουκέτο λευκὰ τριαντάφυλλα βαμμένα μὲ ἀνιλίνη ρόζ, τὰ τύλιξε σ' ἕνα χαρτὶ καὶ τοῦ τὰ ἔδειξε.

— Κύττα μπουκέτο, ἀφέντη, λὲς κι' εἶνε γιὰ γάμο. Ἄϊντε, θὰ στὸ δώσω φτηνά, γιατὶ εἶσαι μερακλῆς ἐσὺ καὶ καταλαβαίνεις ἀπὸ ἄνθη.

Τὸν ἔσφαξε μὲ τὸ μπαμπάκι.

Ὁ Καραμπὲτ ἐπλήρωσε ἕνα τρακοσάρι καὶ πῆρε στὰ χέρια τὸ πελώριο μπουκέτο τῶν βαμμένων τριαντάφυλλων.

Τὸ τράμ, γεμᾶτο κόσμο. Ἀναγκάσθηκε νὰ σταθῆ ὄρθιος στὴ μέση.

— Προχωρῆτε στὸ διάδρομο!, ξεφώνιζε κάθε τόσο ὁ εἰσπράκτωρ.

Ἔτσι προχωρῶντας, ὁ Καραμπὲτ βρέθηκε ὄρθιος πλάϊ σὲ μιὰ καθισμένη κυρία ποὺ φοροῦσε ἄσπρο παλτὸ μὲ γοῦνα.

Ὁ συνοδός της, ἕνας λαϊκὸς τύπος, μαυραγορίτης τὴν ἐμφάνισιν, τῆς μιλοῦσε καὶ τὴν καμάρωνε.

Ξαφνικά, ἐκείνη κινήθηκε ἀπότομα κι' ἀγριοκύτταξε τὸν Καραμπέτ.

— Δὲ βλέπεις, ἄνθρωπέ μου, πὼς μὲ καταβρέχουνε τὰ λουλούδια σου; τοῦ εἶπε.

Πράγματι, τὰ βρεμμένα στελέχη τῶν λουλουδιῶν ἔσταζαν τὴν κόκκινη ἀνιλίνη στὴν ἄσπρη γοῦνα τῆς κυρίας.

Ὁ καβαλλιέρος της τὸ παρετήρησε:

— Ρὲ Φροσάκι, ἐφώναξε, αὐτὸς ὁ μάπας σ' ἔκανε χάλια.

Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι, σπρώχνει τὸν Καραμπὲτ λέγοντας:

— Κύττα, μωρέ, πῶς τὴν ἔκανες! Ξέρεις, ρέ, πόσο μοῦ κοστίζει αὐτὸ τὸ γουναρικό;

— Μωρὲ ντὲν λένε ἐμένα, ἀπήντησε ὁ Καραμπέτ, μοῦτρα σου νὰ λὲς μωρέ!

— Τ' εἶπες, μωρέ; Δὲ φτάνει ποὺ μᾶς στραπατσάρησες τὸ γουναρικό, ἀλλὰ ζητᾶς καὶ ρέστα, χαλέ;!

Καὶ μ' ἕνα πήδημα, ἁρπάζει τὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ χτυπᾶ στὰ μοῦτρα τοῦ Καραμπὲτ καὶ τὸν κάνει κόκκινο ἀπὸ τὶς ἀνιλίνες.

Τὸ τρὰμ στάθηκε, οἱ γυναῖκες ξεφώνισαν, ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ κατεδίκασαν τὸν Καραμπὲτ ἐπὶ διαταράξει τῆς δημοσίας τάξεως.

Ὅταν ἐγύρισε σπίτι του, χωρὶς λουλούδια, μὲ τὰ μοῦτρα κόκκινα ἀκόμα, εἶπε:

— Τριαντάφυλλος ἤτελες γιὰ Μάη, τριαντάφυλλος μπογιαντισμένο μοῦτρα μου καμάρωσε. Ἰστὲ μποῦ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

◆◆

ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ πεθερὰ (πρὸς τὸ γαμπρό της): — Καὶ ποῦ σοῦ εἶνε περισσότερο εὐχάριστο νὰ μὲ συνοδεύῃς ὅταν ἔρχομαι στὸν τόπο σου;

Ὁ γαμπρός: — Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό!

***

— Τὸ μπαστοῦνι σου, Γιῶργο, εἶνε θαυμάσιο... Μοῦ τὸ χαρίζεις;

—Ἀστειεύεσαι; Εἶνε τὸ μπαστοῦνι μὲ τὸ ὁποῖο ὁ πεθερός μου ἔδερνε τὴν πεθερά μου.

Τὸ μυστήριον τοῦ ἀριθμοῦ 7

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, ΔΟΞΑΣΙΕΣ, ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Ἰδοὺ ἕνας ἀριθμὸς ποὺ ἀπησχόλησε ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταγίνονται μὲ τὰ αἰνιγματώδη προβλήματα τῆς Φύσεως, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἔγινε σύμβολο ἱερὸ καὶ ὑπερκόσμιο καὶ παρετηρήθη ἀκόμη ὅτι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς Μοίρας τῶν ἀνθρώπων εἴτε εὐνοϊκῶς εἴτε καὶ ὄχι.

Ὅλοι οἱ ἀλχημισταί, οἱ ἀποκρυφισταί, οἱ μάγοι, οἱ ἐξορκισταί, οἱ γόητες, πιστεύουν ὅτι ὁ ἀριθμὸς 7 παίζει σπουδαιότατον ρόλο στὸ Σύμπαν.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐρρίζωσε μέσα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα τῶν λαῶν καὶ τοὺς ἔκανε προσεκτικοὺς γύρω ἀπὸ τὴ μαγγανεία αὐτὴ ποὺ ἐξασκεῖ ὁ ἀριθμὸς 7.

Ἰνδοί, Ἑβραῖοι, Βαβυλώνιοι, Ἀσσύριοι, Ἕλληνες, Μουσουλμάνοι, ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ κόσμου παρέλαβαν τὴ δοξασία ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Χαλδαίας καὶ τὴν ἐκαλλιέργησαν, τὴν διέδωσαν καὶ τὴν ἐνίσχυσαν.

Τὸ ἑπτὰ στὴν Ἱστορία

Πρῶτοι οἱ Χαλδαῖοι ἐσημείωσαν τοὺς ἑπτὰ πλανῆτες καὶ τοὺς ἀστερισμοὺς τῆς Ἄρκτου μὲ τοὺς 7 ἀστέρες των, τὸ οὐράνιο τόξο μὲ τὰ 7 χρώματά του καὶ τὴν κλίμακα τῆς Μουσικῆς μὲ τοὺς 7 τόνους της.

Οἱ Ἕλληνες ἐσυμπαθοῦσαν πολὺ τὸν ἀριθμὸ αὐτὸν καὶ καταμετροῦσαν τὴν ἐπίδρασι τῆς Φοίβης-Σελήνης ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν ἀριθμὸ 7.

Παρετηρήθη ἀκόμη ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς εἶνε ὁ μόνος ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τὸ πηλίκον τῆς διαιρέσεως ἢ τὸ γινόμενον πολλαπλασιασμοῦ δύο ἄλλων ἀριθμῶν.

Τὸ δύο, λ.χ., γίνεται τέσσερα, γίνεται ἕξη, ὀκτώ, δέκα διὰ πολλαπλασιασμοῦ, τὸ τρία γίνεται ἕξη, ἐννέα, τὸ τέσσερα γίνεται ὀκτώ, τὸ πέντε δέκα καὶ ὅλα διαιροῦνται. Μόνον τὸ 7 οὔτε διαιρεῖται οὔτε πολλαπλασιάζεται, ἀλλὰ μένει μοναδικόν, ἀκίνητον, αἰώνιον.

Ἡ ἑβδομὰς ἐλήφθη ὡς μέτρον τοῦ χρόνου, τὸ ἔτος ὑπελογίσθη σὲ 52 ἑβδομάδες (5+2=7) καὶ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, τὸ Σάββατο (Σαμπάτ) ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἑπτὰ καὶ ἐθεσπίσθη ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους.

Οἱ Πέρσαι πρῶτοι ἐδόξασαν ὅτι οἱ Οὐρανοὶ εἶνε 7 καὶ ἑπτὰ τὰ οὐράνια πνεύματα.

Οἱ ἀστέρες τῆς Μεγάλης Ἄρκτου ἦσαν 7, ὅπως ἐπίσης καὶ τῆς Μικρᾶς, ἕνας τῶν ὁποίων εἶνε ὁ Πολικὸς Ἀστήρ.

Ἑπτὰ δώματα λέγεται ὅτι εἶχεν ὁ Πύργος τῆς Βαβυλῶνος καὶ ἡ περίφημη πόλις Ἐκβάτανα περιεβάλλετο ἀπὸ ἑπτὰ τείχη κυκλικά.

Ὁ Πύργος τῆς πόλεως Βορσιππᾶ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα κτίρια τῆς Μεσοποταμίας, εἶχεν ἑπτὰ πατώματα ἀφιερωμένα σὲ ἑπτὰ θεούς.

Τὸ ἑπτὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ στὰς Γραφὰς

Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Κόσμον (λέει ἡ Γραφή) σὲ ἕξη ἡμέρες καὶ τὴν ἑβδόμην ἀνεπαύθη. Ἑπτὰ ἀναφέρει ὅτι εἶνε οἱ ἀρχάγγελοι καὶ οἱ γιορτὲς τῶν ἀζύμων διαρκοῦσαν ἑπτὰ ἡμέρες. Ἑπτὰ ἦσαν οἱ παῖδες οἱ κοιμηθέντες ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἑπτὰ βραχίονας εἶχαν οἱ ἑπτάφωτες λυχνίες. Ἑπτὰ ἱερεῖς μὲ ἑπτὰ σάλπιγγες περιῆλθαν τὴν Ἱεριχὼ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες. Ἑπτὰ εἶνε τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, ἑπτὰ οἱ Ἀστέρες τῆς Ἐκκλησίας στὴν Μικρασία. Ἑπτὰ εἶνε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἑπτὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε νὰ συγχωροῦμεν ἑβδομηκοντάκις ἑπτά!

Ἡ Ἱερουσαλὴμ μεταβλήθηκε σὲ ἐρείπια ἀπὸ τὸν Τίτο, ὅταν εἶχε πληθυσμὸν 70 χιλιάδων κατὰ τὸν ἕβδομον μῆνα (Σεπτέμβριον) τοῦ ἔτους 70 μ.Χ.

Αἱ Ἅγιαι Γραφαὶ μετεφράσθησαν ὑπὸ τῶν 70.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀριθμοῦσαν μόνον 7 διακλαδώσεις στὸ Δέλτα τοῦ Νείλου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμαζαν Ἑπτάρρουν καὶ Ἑπτάστομον.

Ὁ Φαραὼ ὠνειρεύθηκε ἑπτὰ ἰσχνὲς καὶ ἑπτὰ παχεῖες ἀγελάδες, ὅπως καὶ στάχεις. Ἡ θεὰ Ἶσις εἶχε συντροφιά, στὸ ταξίδι της στὸν Νεῖλο, ἑπτὰ ἱεροὺς σκορπιοὺς καὶ τὰ νεογέννητα ἐμοιραίνονταν ἀπὸ ἑπτὰ νύμφες.

Οἱ Σπαρτιᾶται ἐθυσίαζαν στὸν Ἀπόλλωνα τὴν ἑβδόμην ἡμέρα τοῦ μηνός. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι «ὁ Ἥλιος εἶχεν ἑπτὰ βοῶν ἀγέλας».

Στὰ νήπια, οἱ πρόγονοί μας ἔδιναν τὸ ὄνομα, τὴν ἑβδόμην ἡμέρα τῆς γεννήσεώς των.

Ἑπτὰ ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἑπτὰ τὰ περιώνυμα θαύματα τοῦ κόσμου καὶ ἑπτὰ πόλεις «ἤριζον περὶ ρίζαν Ὁμήρου». Τὸ Βυζάντιο ἦταν χτισμένο σὲ ἑπτὰ λόφους.

Ἡ λύρα τοῦ Ἀπόλλωνος εἶχεν ἑπτὰ χορδές, αἱ Θῆβαι εἶχαν ἑπτὰ πύλες καὶ ἑπτὰ πύργους καὶ στὴν Ὀλυμπίαν ὑπῆρχε «Στοὰ μὲ ἑπτάφωνον ἠχώ».

Ἑπτὰ ἦσαν οἱ ἐπὶ Θήβας καὶ ἑπτὰ ἔφηβοι καὶ ἑπτὰ παρθένοι ἐστέλλονταν ὡς βορὰ στὸν Μινώταυρο τῆς Κρήτης. Τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ἦσαν ἑπτὰ ἄρρενα καὶ ἑπτὰ θήλεα καὶ ἑπτὰ τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας Ὕδρας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ σύγχρονοι λαοὶ δὲν παύουν νὰ μελετοῦν καὶ νὰ προσέχουν τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἀριθμόν.

Ὁ Μέτερνιχ ἐπρόσεχε πολὺ τὸ 7 καὶ ὁ Τολστόϊ τὸ 28, ἄθροισμα τεσσάρων 7.

Οἱ χαρτοπαῖκται τοῦ μπακαρᾶ δὲν τραβοῦν ποτὲ χαρτὶ ὅταν κρατοῦν 7. Στὸν τεκτονισμὸ ἐπίσης τὸ 7 παίζει σπουδαῖο ρόλο.

Τὸ ἑπτὰ καὶ ἡ φύσις

Καὶ ἡ φύσις ἀκόμη ἀσχολεῖται μὲ τὸ 7. Ἔχομεν 7 ὀπὲς στὸ ἀνθρώπινο κεφάλι, ἑπτὰ μέλη τοῦ σώματος, ἑπτὰ εὐγενῆ σπλάγχνα καὶ κάθε ἑπτὰ ἔτη ὁ ἄνθρωπος μεταμορφώνεται.

Οἱ οἰκονομολόγοι διισχυρίζονται ὅτι οἱ οἰκονομικὲς κρίσεις ἐπέρχονται κάθε ἑπταετίαν.

Οἱ Ἑβραῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ ἱλαρὰ τῶν παιδιῶν θεραπεύεται ἂν τὰ περιφέρουν ἑπτὰ φορὲς γύρω σὲ μιὰ συναγωγή.

Οἱ Πέρσαι κλαῖνε κατ' ἔτος ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρες τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς αἱρέσεώς των, οἱ δὲ δερβίσαι τοῦ Ἰκονίου καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως χορεύουν ἀνὰ ἑπτά.

Οἱ ναοὶ τῶν Ἰνδῶν περικλείονται μέσα σὲ ἑπτὰ αὐλὲς καὶ οἱ παγόδες τῶν Κινέζων ἔχουν ἑπτὰ δώματα.

Ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἰνδιῶν Δελχὶ λέγεται ὅτι χτίσθηκε ἐπάνω σὲ ἑπτὰ παλαιὲς πόλεις.

Οἱ Μουσουλμάνοι, σύμφωνα μὲ τὸ Κοράνι, ὀφείλουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ Μέκκα ἑπτὰ φορὲς καὶ νὰ θυσιάσουν ἑπτὰ ἀρνιὰ ἕκαστος, νὰ ρίξουν δὲ ἑπτὰ λιθάρια κατὰ τοῦ διαβόλου. Ἐπίσης νὰ κάνουν ἑπτὰ γύρους πέριξ τοῦ ναοῦ τῆς Κάαβας.

Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ προσεύχωνται ἑπτάκις τῆς ἡμέρας, μποροῦν δὲ νὰ πάρουν νομίμως συζύγους ἑπτά.

Τὸ ἑπτὰ στὴ σύγχρονη ζωὴ

Καὶ ἐμεῖς ὅμως οἱ νεώτεροι Ἕλληνες δὲν ὑστεροῦμε στὴν μνημόνευσι τοῦ ἑπτά.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21 (3 φορὲς 7) διήρκεσε 7 ἔτη.

Λέμε τὴ γυναῖκα ἑφτάψυχη γάτα, φτύνομε ἑπτὰ φορὲς τὸν κόρφο μας, καυχώμεθα ὅτι ξέρομε ἑπτὰ γλῶσσες, τὴ γλωσσοῦ τὴν λέμε ἑφτάγλωσση καὶ τὴν ὑποχονδριακὴ «ἑφταλουτροῦ».

Λέμε γιὰ τὴν πεθερά μας, πὼς μᾶς βάζει τὰ ἑφτὰ καρφιά, πουλοῦμε τὸν πῆχυ γιὰ ἑφτὰ ρούπια, ὀνειροπολοῦμε ἑφταόροφες πολυκατοικίες, χορεύομε τὸν χορὸ τῶν ἑπτὰ πέπλων, ὑβρίζομε ἑφτὰ γενεὲς ἢ γενεὲς 14 (δηλ. δυὸ φορὲς ἑπτά), δίνομε ἑπτὰ μαχαιριὲς στὴν ἀγάπη μας καὶ ὅταν μεθύσωμε τὰ κάνομε... ἕξη κι' ἕνα (δηλαδὴ πάλιν 7).

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΥΛΛΑΣ

◆◆

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὅταν ἡ βασίλισσα Χριστίνα τῆς Σουηδίας πῆγε στὸ Φονταινεμπλώ, μὲ στολὴ ἀμαζόνος, πολλὲς κυρίες τῆς Αὐλῆς, ποὺ βγῆκαν γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν, ἐπλησίασαν γιὰ νὰ τὴν φιλήσουν. Ἡ βασίλισσα ὅμως πειράχθηκε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ οἰκειότητα καὶ εἶπε:

— Μὰ τί μανία ἔχουν αὐτὲς οἱ κυρίες νὰ θέλουν νὰ μὲ φιλήσουν; Μήπως ἐνόμισαν ὅτι εἶμαι πραγματικά... ἄνδρας;

*

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἦταν πολὺ φιλόδοξος. Μιὰ μέρα, περνοῦσε μὲ τὸν στρατό του ἀπὸ ἕνα ἄσημο χωριουδάκι τῶν Ἄλπεων. Ἐκύτταξε λοιπὸν γύρω του, ἐσκέφθηκε λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα εἶπε μελαγχολικά:

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν πρῶτος σ' αὐτὸ τὸ χωριό, παρὰ δεύτερος στὴ Ρώμη!

*

Ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἆγις συνήθιζε νὰ λέῃ στοὺς στρατιῶτες του:

— Δὲν πρέπει νὰ ρωτᾶτε πόσοι εἶνε οἱ ἐχθροί, ἀλλὰ ποῦ εἶνε οἱ ἐχθροί!

Ἱστορικὰ λόγια Μεγάλων Ἀνδρῶν

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀννίβας, μιλῶντας στὸν νικητή του στρατηγὸ τῆς Ρώμης Σκιπίωνα, εἶπε ὅτι κατέτασσε τὸν ἑαυτό του μετὰ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ τὸν Πύρρο.

— Καὶ ἐὰν μὲ νικοῦσες καὶ μένα, τὸν ρώτησε ὁ Σκιπίων, τί θὰ ἐθεωροῦσες τὸν ἑαυτό σου;

— Πρῶτον ἀπ' ὅλους!, ἀπήντησε ὁ μεγάλος Καρχηδόνιος.

*

Ὅταν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ περίφημος Ρωμαῖος στρατηγός, ἐδιάβασε στὴν νεανική του ἡλικία τὰ πολεμικὰ κατορθώματα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐδάκρυσε.

— Γιατί δακρύζεις; τὸν ρώτησε τότε κάποιος φίλος του.

— Ὁ Ἀλέξανδρος στὴν ἡλικία μου, ἀπήντησεν ὁ Καῖσαρ, εἶχε νικήσει τὸν Δαρεῖο, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε ἀκόμη... Νά, γιατὶ δακρύζω!

*

Ὅταν κάποτε κάποιος ἐρώτησε τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἆγιδα: «Πόσοι εἶνε οἱ Λακεδαιμόνιοι;» ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε:

— Ὅσοι ἀρκοῦν γιὰ νὰ διώχνουν τοὺς ἐχθρούς!

Καὶ σὲ κάποιον ἄλλον, πσὺ τοῦ ἔκανε τὴν ἴδια ἐρώτησι, ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησι:

— Θὰ σοῦ φανοῦν πολλοὶ ὅταν τοὺς ἰδῆς νὰ πολεμοῦν!

*

Ὅταν ὁ Καῖσαρ ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του Φαρνάκου καὶ τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος μὲ μιὰ κεραυνοβόλο πράγματι ἔφοδο, ἔγραψε στοὺς φίλους του τὸ περίφημο ἐκεῖνο:

— Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα!

◆◆

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Κηλῖδες λαδιοῦ

Οἱ κηλῖδες τοῦ λαδιοῦ βγαίνουν ἂν τριφθοῦν μὲ τερεβινθίνη. Βρέχετε μὲ αὐτὴν ἕνα ὕφασμα καὶ οἱ κηλῖδες ἐξαφανίζονται.

Ρευματισμοὶ καὶ πορτοκάλια

Ξέρετε ὅτι τὰ πορτοκάλια εἶνε φάρμακο μοναδικὸ κατὰ τῶν ρευματισμῶν; Ριχτῆτε τους ἀγρίως.

Ὅπως ἐπίσης τὸ ὠμὸ κρεμμύδι τρωγόμενο σκέτο ἢ σὲ σαλάτα, ὠμὸ πάντοτε, εἶνε θαυμάσιο γιατρικὸ γιὰ τὶς ἀσθένειες τοῦ σηκωτιοῦ!...

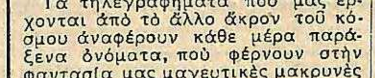

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

Γεωγραφικὸν λεξικὸν πρὸς χρῆσιν τῶν ποιητῶν!

Τὰ τηλεγραφήματα ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου ἀναφέρουν κάθε μέρα παράξενα ὀνόματα, ποὺ φέρνουν στὴν φαντασία μας μαγευτικὲς μακρυνὲς χῶρες.. Ἔτσι, λ.χ., τὸ Ἰαπωνικὸν Αὐτοκρατορικὸν Ἀρχηγεῖον ἀνήγγελλε κατὰ καιρούς: «Αἱ Ἰαπωνικαὶ στρατιαὶ προήλασαν στὴν «Χώραν τῶν ἀλητῶν», ἐβομβάρδισαν τὸ «Τέλος τοῦ πολέμου» καὶ ἀπεβιβάσθησαν στὴν «Νῆσον τῶν μυθικῶν Θησαυρῶν». Τί σημαίνουν πράγματι τὰ διάφορα μαλαϊκά, ἰαβανικά, ἰαπωνικὰ καὶ κινεζικὰ ὀνόματα; Ἂς τὰ μεταφράσωμε ἑλληνικὰ γιὰ νὰ τὰ καταλάβωμε καλύτερα:

Μανίλλα σημαίνει: ἡ πόλις τῶν θάμνων. Μινδανάο: ἡ χώρα τῆς θαλάσσης. Λυσόν: εἶνε τὸ δοχεῖον, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς συντρίβουν τὸ ρύζι. Κορρεζιντόρ: ἱσπανικὴ λέξις σημαίνουσα δικαστής. Τὸ ὄνομα ἐδόθη στὴν νησῖδα αὐτὴν σύμφωνα μ' ἕναν παληὸ θρῦλο τῶν Φιλιππίνων, κατὰ τὸν ὁποῖον ἕνας δικαστὴς πολὺ αὐστηρὸς μετεμορφώθη σὲ ἄγαλμα... Καβίτε: μαλαϊκὴ λέξις σημαίνουσα ἄγκιστρον, τὸ σχῆμα τοῦ ὁποίου ἔχει ὁ λιμὴν αὐτός. Βιρμανία: χώρα τῶν δυνατῶν ἀνθρώπων. Ραγκούν: τέλος τοῦ πολέμου. Ταϊλάνδη: χώρα τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Μπανγκόκ: πόλις τῶν ἀγριελαιῶν Μπατάβια: ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ὁλλανδῶν πρὸς τιμὴν τῶν Μπατάβων ποὺ κατῳκοῦν στὸ δέλτα τοῦ Ρήνου. Τσέλεμπες: ὄνομα μιᾶς φυλῆς ποὺ σημαίνει: οἱ ἄνθρωποι. Σουμάστρα: μυθικὸς θησαυρός. Χαβάη: πολεμικὴ κραυγὴ τῶν ἰθαγενῶν. Μαλαισία: χώρα τῶν ἀλητῶν. Περάκ: ἄργυρος. Τιμόρ: μαλαϊκὴ λέξις σημαίνουσα ἀνατολή. Γιὰ τοὺς Μαλαίους, τὸ Τιμὸρ ἦταν τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου. Χόγκ-Κόγκ: κοιλὰς τῶν ἀρωματισμένων νερῶν. Ἰνδίαι: ὠνομάσθησαν ἔτσι ἀπὸ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν «ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λέοντος». Σιγκαπούρη: πόλις τῶν λεόντων. Καλκούτα: ἐκεῖ ὅπου ἀποβιβάζεται ἡ Κάλι, ἡ κόρη τῶν Ἰμαλαΐων, Θεὰ τοῦ φόβου. Τόκιο: πρωτεύουσα τῆς Ἀνατολῆς. Φορμόζα: πορτογαλικὴ λέξις σημαίνουσα ὡραία. Υοκοχάμα: ἀναποδογυρισμένη πλάζ. Σαγκάη: ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἀμερικανικὲς στατιστικὲς

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὴν μανία ν' ἀσχολοῦνται συχνὰ μὲ ἐξωφρενικὲς στατιστικές. Ἔτσι ἕνας Ἀμερικανὸς ὑπελόγισε ὅτι στὴν χώρα του κάθε ἄνδρας διαβάζει τὸν μῆνα 3 ½ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, ἐνῶ κάθε γυναῖκα διαβάζει 5 ½. Ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς θέλησε νὰ μάθη τί προσέχει περισσότερο μιὰ γυναῖκα σ' ἕναν ἄνδρα. Ἔτσι ἄφησε ἑκατὸ Ἀμερικανίδες νὰ περάσουν μπροστὰ ἀπὸ ἕναν ἄνδρα κι' ὕστερα ρώτησε τὴν καθεμιὰ χωριστὰ τί τῆς εἶχε κάνει περισσότερη ἐντύπωσι στὸν ἄνδρα αὐτόν. Τὸ συμπέρασμα ἦταν ὅτι καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν εἶχε προσέξει τὰ παπούτσια του. Οἱ περισσότερες εἶχαν προσέξει τὸ πρόσωπο, τὸ κολλάρο καὶ τὴ γραβάτα καὶ εἶχαν δώσει ἐλάχιστη σημασία στὸ κοστοῦμι. Ἀντιθέτως ἤξεραν οἱ περισσότερες ἂν ἡ τσάκιση τοῦ παντελονιοῦ του ἦταν ἄψογη ἢ ὄχι.

Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα

Ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀνήγγειλε τὴν λῆψιν ἑνὸς κυβερνητικοῦ μέτρου ποὺ ἀπαγορεύει εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς τὸ κάπνισμα. Εἰς τὸ μέλλον οὔτε οἱ καθηγηταὶ οὔτε οἱ διδάσκαλοι θὰ ἐπιτρέπεται νὰ καπνίζουν παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν.

Ἀμνησία

Στὸ ἀστυνομικὸν γραφεῖον τοῦ Χέλσιγκερ παρουσιάσθηκε μισοπαγωμένος ἕνας Δανὸς 17 ἐτῶν. Δὲν θυμόταν οὔτε τὸ ὄνομά του οὔτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωή του. Μιὰ σχετικὴ ἀνάκρισις ἐξακρίβωσε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πραγματοποιήσει, ἀνάμεσα σὲ χιόνια καὶ πάγους, μιὰ πορεία 7 ἡμερῶν, διασχίσας πεζῆ 350 χιλιόμετρα γιὰ νὰ φθάση ἀπὸ τὴν γενέτειρά του πόλι Ριγκαϊμπιγκ μέχρι τῆς Βορείου Θαλάσσης. Ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ δώση τὴν παραμικρὴ πληροφορία οὔτε γιὰ τὴν κοπιαστικὴ πορεία του οὔτε γιὰ κανένα ἄλλο τελευταῖο γεγονός.

Εὐτυχία, ἡ δυστυχισμένη ποὺ ἀνέχθηκε ὅλες τὶς ἀπιστίες τοῦ Σατωμπριὰν

Ἀποκάλυψις ἀπιστίας

— Ὁ κύριος ὑπουργὸς εἶνε μέσα;

— Ὄχι, κυρία μου, δὲν δέχεται κανέναν.

— Μὰ δὲν ἦρθα γιὰ δική μου δουλειά... Μ' ἐκάλεσε ὁ ἴδιος... κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μπῶ...

Ἡ γυναῖκα τοῦ Σατωμπριάν, τοῦ μεγάλου συγγραφέως καὶ ὑπουργοῦ, ἐκύτταξε κατάπληκτη τὴ νέα ποὺ ἐπέμενε νὰ ἰδῆ τὸν σύζυγό της.

— Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐδῶ, κυρία μου.

— Μοῦ εἶπε ὡστόσο ὅτι θὰ μὲ δεχθῆ στὸ σπίτι του... Στὸ ὑπουργεῖο εἶνε τόσο ἀπησχολημένος...

— Στὸ σπίτι του... στὸ σπίτι του..., ψιθύρισε ἡ γυναῖκα τοῦ Σατωμπριάν. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ σπίτι του... Δὲν μένει ἐδῶ πιά...

Ἡ ἄγνωστη νέα ἔκαμε ἕναν μορφασμὸ διαμαρτυρίας. Ἀλλὰ τὴν ἐπρόλαβε ἡ ὑποκόμησσα ντὲ Σατωμπριὰν μὲ θλιμμένο ὕφος:

— Ναί... ναί... Δὲν σᾶς λέω ψέμματα... Εἶμαι ἡ γυναῖκα του. Κι' ἔχω νὰ τὸν δῶ δυὸ ὁλόκληρους μῆνες... Ἀλήθεια, τὸν εἴδατε ἐσεῖς τώρα τελευταῖα; Πῶς εἶνε; Καλά;...

Ἡ φωνή της εἶχε κάτι τὸ τραγικό, ἦταν πένθιμη, σπασμένη, ἀπελπισμένη. Ἡ ἄγνωστη νέα ἔμεινε ἄναυδη. Ἐκάρφωσε τὰ μεγάλα της μάτια ἐπάνω στὴν ἄσχημη ἐκείνη γυναῖκα μὲ τὸ βλογιοκομμένο πρόσωπο ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο τῆς ὑποκομήσσης καὶ ἦταν σύζυγος τοῦ φημισμένου Σατωμπριάν, κι' ὕστερα ἐψέλλισε δειλά:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου... Ἀλλὰ ἐδῶ ἐνόμισα ὅτι ἔμενε... Κι' οὔτε ἤξερα ὅτι ἦταν παντρεμένος... Ποῦ νὰ τὸ φανταστῶ, ἀφοῦ...

— Ἀφοῦ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ κυρία Σατωμπριάν.

— Ἀφοῦ εἶχα ἀρχίσει νὰ κάνω μαζί του τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα εὐτυχίας... Ἄ, κυρία μου! Εἶμαι κι' ἐγὼ μιὰ δυστυχισμένη σὰν καὶ σᾶς...

Καὶ ἐνῶ τὴν συνεπῆραν οἱ λυγμοί, ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, τρικλίζοντας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία...

Μιὰ ἀγάπη ποὺ εἶνε εὔνοια...

Κι' ὅμως, εἶχαν παντρευθῆ ἀπὸ ἔρωτα, ὁ ντὲ Σατωμπριὰν καὶ ἡ Εὐτυχία Μπουϊσὸν ντὲ Λαβίν. Εἶχαν ἀλληλοαπαχθῆ μάλιστα, γιατὶ ὁ πατέρας τῆς Εὐτυχίας δὲν συγκατένευε στὸν γάμο αὐτόν...

Ἐκείνη ἦταν δεκαοχτὼ χρόνων κι' ἐκεῖνος μόλις δεκατεσσάρων... Ἦταν ἄσχημη, σημαδεμένη, μὲ βλογιοκομμένο πρόσωπο καὶ ἄχαρη φυσιογνωμία. Ἐκεῖνος ἦταν ὄμορφος, κομψός, εὐφραδὴς καὶ ἔνδοξος ἤδη ἀπὸ τὸ ταξίδι ποὺ εἶχε κάμει στὴν Ἀμερική, γεγονὸς σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

— Εἶσαι ἡ Εὐτυχία μου, ἡ πραγματική!, τῆς ἔλεγε ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς κάτω ἀπὸ τὶς ἀκακίες τοῦ Σαὶν-Μαλό, ὅπου ἔδιναν τὰ τακτικά τους ραντεβού.

— Εὐτυχία εἶμαι μόνο στ' ὄνομα. Τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς ἐσὺ θὰ μοῦ τὴν χαρίσης..., τοῦ ψιθύριζε αὐτὴ γοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Ρενέ! Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἀγαπᾶς... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ χαϊδεύεις...

Καὶ ἦταν ἀληθινά, μιὰ πραγματικὴ εὔνοια τῆς τύχης ἡ ἀγάπη τοῦ Ρενὲ Σατωμπριὰν γι' αὐτήν, μιὰ τόσο ἄσημη καὶ ἄσχημη κοπέλλα, ποὺ δὲν εἶχε ὀνειρευθῆ ποτὲ — δὲν εἶχε τολμήσει κἂν νὰ ὀνειρευθῆ — ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ ἕναν τόσο ὡραῖον ἄνδρα...

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἡ Εὐτυχία εἶχε μιὰ σημαντικὴ προικοῦλα — ἕξη χιλιάδες λίβρες εἰσόδημα τὸ χρόνο — ποσὸν ὄχι εὐκαταφρόνητο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ τὸν φτωχὸν ἀκόμη τότε ὑποκόμητα Ρενέ.

Καὶ ὁ μέλλων διάσημος συγγραφεὺς δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν ζητήση σὲ γάμο...

«Σ' ἀγαπῶ γιὰ τὴν ψυχή σου...»

Οἱ οὐρανοὶ τῆς εὐδαιμονίας ἄνοιξαν γι' αὐτήν... Ἀλλὰ τὰ πρῶτα σκοτεινὰ σύννεφα μιᾶς τρομερῆς κατοπινῆς μπόρας, ἐφάνηκαν κιόλας, μὲ τὴν ἄρνησι τοῦ πατέρα της νὰ τὴν δώση στὸν Σατωμπριάν.

— Σὲ θέλει γιὰ τὴν προῖκα σου!, εἶπε στὴν κόρη του.

— Ὄχι! Μ' ἀγαπᾷ.

— Ἕνας τόσο ὡραῖος ἄνδρας δὲν μπορεῖ ν' ἀγάπησε ποτὲ ἐσένα!, τὴν κατεκεραύνωσε ὁ σκληρὸς πατέρας της.

Ἡ Εὐτυχία ἐπανέλαβε τὴν στιχομυθία της στὸν Ρενέ, τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ συναντήθηκαν κρυφά.

— Σ' ἀγαπῶ γιὰ τὴν ψυχή σου, τῆς ὡρκίστηκε αὐτός. Κι' εἶνε τόσο ὄμορφη ποὺ ἡ ἀκτινοβολία της ἀντανακλᾷ σ' ὅ,τι δικό σου. Οἱ ρυτίδες σου εἶνε ἀξιέραστες, γεμᾶτες ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα σου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς συναγωνισθῆ καμμιὰ φρεσκάδα ἄλλης γυναίκας. Καὶ αὐτὰ τὰ σημάδια τῆς εὐφλογιᾶς σου ποὺ τόσο σὲ πειράζουν, εἶνε γιὰ μένα ἡ ἀσπίδα τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς γλυκύτητός σου ποὺ ἀνήκουν ἀποκλειστικὰ σ' ἐμένα...

Λόγια ποιητικά, γεμᾶτα ρωμαντισμὸ καὶ πειστικότητα ποὺ ἐξελόγιασαν τὴν ἄσημη χωριατοπούλα...

Μόνη, ἐγκαταλελειμμένη, ἡ Εὐτυχία περιμένει τὸν Ρενέ, νοιώθοντας ἕνα καταθλιπτικὸ κενὸ μέσα της...

Ἡ ἐγκατάλειψις

Ἕνα βραδυνὸ ἀσέληνο, ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι της γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸν καλό της. Καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σαὶν-Μαλό, στὸ Παραμέ, παντρεύθηκαν κρυφὰ μὲ τὶς εὐλογίες ἑνὸς ἀχειροτόνητου παπᾶ.

Ὁ πατέρας της, ἔξω φρενῶν, ἐνήγαγε τοὺς νεονύμφους. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ μαλάχθηκε ἡ σκληρότης του. Καὶ ὁ λαθραῖος γάμος ἐπανελήφθη, γιὰ ν' ἀποκτήση τὴν νόμιμη ἐγκυρότητα.

Δυὸ γάμοι, δυὸ στέψεις, γιὰ νὰ ἑνωθοῦν δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ ἔμελλε τόσο ἐλάχιστα νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ των...

Ἀπὸ τὸν γάμο αὐτόν, ἄλλωστε, ἀρχίζει τὸ μαρτύριο τῆς Εὐτυχίας. Ὕστερα ἀπὸ ἕναν σύντομο μῆνα τοῦ μέλιτος ξεσπᾷ ἡ Ἐπανάστασις.

Ὁ Ρενέ, ἄσημος ἀκόμη συγγραφεύς, ἔχοντας ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, καταφεύγει σὲ διάφορες ὕποπτες ἐπιχειρήσεις...

Καί, μιὰ μέρα, φοβούμενος μήπως συλληφθῆ, ἐγκαταλείπει τὴ γυναῖκα του καὶ φεύγει γιὰ τὴν Ἀγγλία...

Ὅταν ἀντιλαμβάνεται τὴν φυγή του ἡ Εὐτυχία, εἶναι πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τὸν συγκρατήση. Μόνη, νειόνυμφη μόλις τριάντα ἡμερῶν, ἐγκαταλελειμμένη, ἀπροστάτευτη, νοιώθει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἕνα καταθλιπτικὸ κενὸ μέσα της.

— Ποῦ νὰ πάω τώρα, τί νὰ κάμω; μονολογεῖ ἀπελπισμένη.

Δὲν προφταίνει ὅμως ν' ἀποφασίση. Οἱ ἐπαναστάται τὴν συλλαμβάνουν — ἀντὶ τοῦ συζύγου της ποὺ δὲν ἔβρισκαν — καὶ τὴν ρίχνουν σ' ἀνήλιες φυλακές... Εὔθραυστη, εὐαίσθητη, νοιώθει πὼς δὲν θ' ἀνθέξη στὸ διπλὸ αὐτὸ μαρτύριο...

— Θεέ μου, ἱκετεύει. Δῶσ μου πίσω τὸν Ρενέ μου καὶ πάρε μετὰ τὴν ψυχή μου!

Τὸν λατρεύει. Τὸν λατρεύει, ἂν καὶ μπῆκε γι' αὐτὸν στὴ φυλακή, ἂν καὶ τὴν ἐγκατέλειψε. Τὸν λατρεύει ἀκόμη κι' ὅταν μαθαίνει ὅτι ὁ Σατωμπριάν, ἐγκατεστημένος στὴν Ἀγγλία, ἔγραφε ἔργα μ' ὅλη τὴν ἄνεσί του, ἀπολάμβανε τιμὲς στὰ σαλόνια καὶ ἔκλεβε καρδιὲς γυναικεῖες χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν δύστυχη Εὐτυχία...

Παρηγορήτρια τῶν ἀντιζήλων της

Τέλος, ἡ ἐπανάστασις ἐκόπασε. Καὶ ἡ Εὐτυχία βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή. Σὲ λίγο, ἐπέστρεψε καὶ ὁ Σατωμπριὰν ἀπὸ τὴν ἑκουσία του ἐξορία.

Ἡ γυναῖκα του μὲ τὴν ἀπέραντη σὲ καλωσύνη καρδιά, τὰ ξεχνᾷ ὅλα. Καὶ περιμένει νὰ ξαναρχίση — ν' ἀρχίση μᾶλλον — ἡ εὐτυχισμένη συζυγική τους ζωή.

— Μοῦ ἔλειψες τόσο! Σὲ στερήθηκα τόσο, καλέ μου!, τοῦ λέει. Τώρα θὰ σ' ἀγαπῶ διπλά, γιὰ νὰ σ' ἀποζημιώσω...

Ὁ Σατωμπριὰν ὅμως δὲν ζητᾷ ὡς ἀποζημίωσί του παρὰ τὴν ἐλευθερία του. Καὶ δὲν διστάζει, — ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ παθολογικὴ ἀγάπη τῆς γυναίκας του τὸν κρατᾷ σκλάβο της — νὰ τὴν ἀνακτήση μόνος του...

Δὲν πατᾷ σπίτι του νύχτες ὁλόκληρες. Ἡ Εὐτυχία πιστεύει ὅτι ξενυχτᾷ γράφοντας στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸς ὀργιάζει μὲ τὶς κομψὲς φιλενάδες του, ποὺ πληθαίνουν μαζὶ μὲ τὴν συγγραφικὴ δόξα του.

Γιατὶ στὸ μεταξὺ ἔχει κερδίσει τὴ δόξα καὶ τὰ χρήματα ποὺ ποθοῦσε.

— Κουράζεσαι, καλέ μου, τὸν συμβουλεύει τρυφερὰ ἡ γυναῖκα του. Πρέπει νὰ σταματήσης τὰ ξενύχτια.

— Εἶμαι σκλάβος τοῦ καθήκοντος, τῆς ἀπαντᾷ αὐτὸς κάθε φορὰ μὲ βιαιότητα.

Ὅταν διορίζεται ὑπουργός, δὲν πηγαίνει πιὰ σπίτι του ἡμέρες ὁλόκληρες. Στὸ μεταξύ, δὲν παύουν οἱ κομψὲς «κυρίες» νὰ τὸν ζητοῦν καθημερινῶς στὸ σπίτι του... Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα καὶ κρασί, τοὺς ὑπόσχεται χίλια-δυό. Καὶ τὴν ἡμέρα, ποὺ πηγαίνουν νὰ τὸν βροῦν στὸ ὑπουργεῖο, ἀδυνατοῦν νὰ τὸν πλησιάσουν... Ἔτσι, καταφεύγουν ὅλες στὸ σπίτι του. Καὶ ἡ γυναῖκα του καταντᾷ νὰ παίζη τὸν ρόλο παρηγορητρίας τῶν ἀντιζήλων της...

Ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες τῆς κλέβουν τὴν ἀγάπη της. Κι' ὅμως τὶς συμπονεῖ τόσο, γιατὶ βρίσκεται κι' αὐτὴ στὴν ἴδια μοῖρα...

Ὁμολογία κατηγορουμένου

Ὁ ἴδιος γράφει στ' «Ἀπομνημονεύματά» του κι' ὁμολογεῖ τὶς ἀδικίες ποὺ ἔκαμε στὴ γυναῖκα του.

«— Δὲν εἶμαι προικισμένος μὲ κανένα συζυγικὸ προτέρημα. Κι' αὐτὸ μὲ κάνει ἕναν τύραννο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἡ γυναικοῦλα μου ὑπῆρξε μιὰ μάρτυς, ἐξ αἰτίας μου. Δὲν μπόρεσα, ὡστόσο, ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπήσω ὅσο τῆς ἄξιζε. Τῆς ἐχάρισα ἀμέτρητες ὀδύνες καὶ καμμιὰ χαρά. Εἶμαι ἔνοχος ἀπέναντί της, μὲ μόνο ἐλαφρυντικὸ τὴν ἀδυναμία μου στὶς ὄμορφες γυναῖκες. Ἀπ' αὐτὴν ἀγάπησα τὴν ψυχή της, ἀπ' τὶς ἄλλες τὸ σῶμα τους...».

Ἄπιστος μέχρι θανάτου...

Τὸ μαρτύριο τῆς Εὐτυχίας ἄρχισε νὰ ἐλαφρώνη καὶ νὰ σβύνη σιγὰ-σιγὰ ὅταν ὁ ὡραῖος Ρενέ, γεροντάκι πιά, δὲν σκεφτόταν παρὰ πῶς νὰ περιποιηθῆ τοὺς ρευματισμούς του μένοντας κοντὰ στὸ τζάκι καὶ συνεπῶς κοντά της...

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Εὐτυχία δὲν εἶχε λόγους ζηλοτυπίας. Καὶ εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν ἀγαπημένη παρουσία τοῦ ἀνδρός της.

Ἀλλὰ ἡ ὠχρὴ αὐτὴ εὐτυχία δὲν ἐκράτησε πολύ. Ἦρθε στὰ τέλη τῆς ζωῆς της γιὰ νὰ μὴ διαρκέση παρὰ ἐλάχιστους μῆνες. Ἡ Εὐτυχία πέθανε κοντὰ στὸν σύζυγό της, χαμογελῶντας του ὡς τὴν τελευταία στιγμή...

Ἄπιστος ὅμως καὶ μέχρι τοῦ θανάτου του ὁ Σατωμπριὰν δὲν τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως. Ἔζησε ἀκόμη ἕνα χρόνο καὶ πῆγε ν' ἀναπαυθῆ ὁλομόναχος...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

◆◆

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

* Ἕνας διάσημος Γερμανὸς γιατρὸς παρατήρησε ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι κοιμοῦνται μὲ τὸ στόμα κλειστό, ζοῦν περισσότερα χρόνια.

* Σύμφωνα μ' ἕναν νόμο ποὺ ὑπάρχει στὴ Νορβηγία, ὅταν ἕνα κορίτσι πρόκειται νὰ παντρευθῆ πρέπει προηγουμένως νὰ παρουσιάση πιστοποιητικὸ τοῦ Δήμου, στὸ ὁποῖο νὰ ἀναφέρεται ὅτι ξέρει νὰ μαγειρεύη, νὰ πλέκη καὶ νὰ κεντάη.

* Τὰ στρείδια ἔχουν ἕναν τόσο εὐαίσθητο ὀργανισμό, ὥστε θὰ μποροῦσαν νὰ ψοφήσουν ἀμέσως μὲ ἕναν δυνατὸ κρότο πιστολιᾶς ἢ κεραυνοῦ.

* Στὴ Σαχάρα ἀνεκαλύφθησαν εἰς βάθος 300 ποδῶν ὑπόγειες λίμνες μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦν ἄφθονα ψάρια.

* Τὰ πολυτιμώτερα γουναρικὰ εἶνε τῶν ἀλεπούδων τῆς Σιβηρίας. Κοστίζει τὸ καθένα τὸ λιγώτερο 600 λίρες.

◆◆

ΜΙΚΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Σκόνη γιὰ τὰ δόντια

Θέλετε τὰ δόντια σας νὰ εἶνε ἄσπρα σὰν μιὰ σειρὰ μαργαριταριῶν; Πάρτε στάχτη ἀπὸ ξύλα, κοσκινίσετέ την μὲ μιὰ σίτα πολὺ ψιλὴ καὶ ἀνακατέψετέ την κατόπιν μὲ λίγη σκόνη ἀπὸ ρίζα «ἴριδος». Μὲ τὴ νέα δὲ αὐτὴ σκόνη τρίψετε καλὰ τὰ δόντια σας. Θ' ἀσπρίσουν ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

«Ἶρις» εἶνε ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μωβ ἢ λευκὸ ἄνθος ποὺ ὁ πολὺς κόσμος ὀνομάζει «κρῖνο». Τὰ φύλλα του εἶνε σὰν τοῦ κρίνου σπαθωτὰ καὶ βρίσκονται σ' ὅλα τὰ περιβόλια. Ἀνθίζει αὐτὴ τὴν ἐποχή, εἶνε κονδυλόριζο καὶ πολλαπλασιάζεται μὲ μεγάλην εὐκολία.

Πῶς νοστιμεύει ἡ σοῦπα

Τὴ συμβουλὴ αὐτὴ μᾶς τὴν δίνει ἕνα Γερμανικὸ περιοδικό. Μὴν πετᾶτε τὰ τσόφλια τῶν κρεμμυδιῶν. Πλύνετέ τα καλὰ καὶ βάλετέ τα νὰ βράσουν μαζὶ μὲ τὴ σοῦπα σας. Θὰ τῆς δώσουν ἕνα ὡραῖο χρῶμα καὶ μιὰ πολὺ νόστιμη γεῦσι.

Ἐννοεῖται ὅτι, μετὰ τὸ βράσιμο, τὰ τσόφλια αὐτὰ θὰ τὰ βγάλετε, στίβοντάς τα πρὶν σερβίρετε τὸ βραστό σας.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΚΙΤΣΟ

—Ἕνα γράμμα, τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου γράμμα, τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔδειξε τὴ ζωὴ καὶ μοῦ δίδαξε τὸ σκοπό της.

Ἔτσι ἄρχισε ὁ Τάκης τὸ πρωῒ ἐκεῖνο θέλοντας νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ γράμματος στὸν φίλο του τὸ Νῖκο.

— Τὸ γράμμα αὐτό, συνέχισε, ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ στὴν ζωή μου σὰν σύμβολο αἰώνιας μνήμης πρὸς ἐκείνην ποὺ μ' ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔκαμα τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα τοῦ κόσμου. Ναί, εἶμαι ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας... Θὰ ἔπρεπε τώρα νὰ εἶμαι στὰ κάτεργα. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ δικάσουν τὰ δικαστήρια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ νὰ μὲ θανατώσουν μὲ τὰ πιὸ φρικτὰ βασανιστήρια. Θὰ ἔπρεπε νὰ δώσω λόγο κάπου, γιὰ νὰ μάθῃ ὁλόκληρη ἡ κοινωνία τὸ ἔγκλημά μου... Τὴν ἔλεγαν Ἄννα κι' ἦταν ἡλικίας 17 ἐτῶν. Ὅταν τὴ γνώρισα, μοῦ φάνηκε πὼς τὴν ἀγάπησα. Ἡ παιδική της ὅμως ἡλικία δὲν τὴ βοηθοῦσε γιὰ νὰ φανῇ σὲ μένα σὰν γυναῖκα, ὅσο τὴν ἐβοήθησε νὰ κάμῃ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε.

— Ἡ Ἄννα; ρώτησε σιγὰ ὁ Νῖκος.

— Ναί, ἔκαμε ὁ Τάκης. Νόμιζα πὼς τὴν ἀγαποῦσα καὶ ἦταν ἀλήθεια. Τὴν ἀγαποῦσα, καὶ τώρα τὴν ἀγαπῶ πιὸ πολύ. Ἡ στάσις της ὅμως, ἡ παθητικὴ αὐτὴ στάσις, μὲ ἔκανε νὰ τὴν παραμελῶ. Κι' αὐτὸ σ' ἕνα της γράμμα μοῦ τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «...σ' ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου! Ἄλλον στὴ ζωή μου δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀγαπήσω!» Ἡ ὅλη της στάσις ὡστόσο δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὸ γράμμα καὶ ἔτσι δὲν τὴν ἐπίστεψα. Νά τὸ ἔγκλημα: ἀδιαφοροῦσα! Καὶ γιὰ ποιάν; Γι' αὐτὴν ποὺ ἀγάπησα. Νά, τὸ μεγάλο σφάλμα, νὰ τὸ τρανὸ ἔγκλημα! Ἀδιαφορία: τί ἁπλῆ καὶ ἄκακη λέξις, καὶ ὅμως αὐτὴ τὴ σκότωσε, αὐτὴ τὴν ἔκαμε ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὴν ἀγάπησα χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, καὶ μὲ ἀγάπησε τόσο, ὅσο ἐγὼ ἀργὰ τὸ ἔνοιωσα. Μὰ εἶχα ἄραγε δίκηο ποὺ τόσο ἀργὰ τὴν ἔνοιωσα; Καὶ ὅμως μόνο στὸ γράμμα της μοῦ τὸ εἶπε. Στὴν πραγματικότητα ἦταν ψυχρή, ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τὸ φιλί της, τὸ φιλὶ τοῦ πόθου. Στὴν ἀγκαλιά μου ἔμενε τελείως ἀμέριμνη, μοῦ φαινόταν σὰν ποτὲ νὰ μὴ μὲ εἶχε νοιώσει, σὰν ποτὲ νὰ μὴ μὲ εἶχε ἀγαπήσει. Καὶ μόνο στὸ γράμμα, ναί, στὸ γράμμα, στὸ θλιβερὸ ἀγαπημένο μου αὐτὸ γράμμα, μοῦ τὸ εἶπε πολύ, ἴσως πιὸ πολὺ καθαρά. Καὶ τὸ ἐπεβεβαίωσε, ἀλήθεια, μὲ τὴ ζωή της, ποὺ ἦταν, ὅπως τώρα κατάλαβα, ἡ ζωή μου.

— Τί λές; ψιθύρισε ὁ Νῖκος, ἀφίνοντας ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ μὲ πιὸ χαμηλὸ στὴ φωνὴ τόνο εἶπε: Ἀλήθεια, εἶνε τρομερό.

Ὁ Τάκης ἔβγαλε τὸ γράμμα καὶ τὸ φίλησε, καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κρατοῦσε γιὰ πολλὴν ὥρα στὰ μάγουλά του, σὰν ν' ἀγκάλιαζε ἐκείνη. Ἐκείνη. Ὁ Νῖκος τὸν κυττοῦσε σαστισμένος, ὅταν χτύπησε ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου του.

—Ἐσύ, Νῖκο; ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου μιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ εὐκρινέστατα τὴν ἄκουσε καὶ ὁ Τάκης ποὺ ἀκόμη κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ γράμμα.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ Νῖκος.

— Καλημέρα, Νῖκο μου. Ἡ Καίτη.

— Καλημέρα. ἐπανέλαβε πάλι ξερὰ ὁ Νῖκος.

— Νάρθω τὸ μεσημέρι; ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νῖκος.

Ὁ Τάκης ὅμως τὸν διέκοψε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του καὶ κλείνοντας τὸ μικρόφωνο τοῦ τηλεφώνου.

— Γιὰ στάσου!, τοῦ εἶπε. Τὴν ἀγαπᾶς;

Ὁ Νῖκος ἐφάνηκε διστακτικός. Σὲ λίγο ὅμως, ἀργὰ-ἀργὰ ἐπρόφερε:

— Ναί.. ἴσως..μᾶλλον, μπορεῖ καὶ νὰ τὴν ἀγαπῶ.

— Μή, λοιπόν, εἶπε ὁ Τάκης. Μὴν τῆς ἀρνηθῇς! Πές της νἄρθῃ, σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ χάρι. Θὰ σᾶς στεφανώσω ἐγώ...

Ὁ Νῖκος τότε ἀποφασιστικὰ σήκωσε τὸ χέρι τοῦ φίλου του ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τοῦ ἀκουστικοῦ καὶ εἶπε:

— Καίτη μου, ἔλα ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τάκη ἐφάνηκε χαρούμενο.

—Ἄς, μπορῶ, εἶπε, νὰ κάνω. νὰ βλέπω, τοὐλάχιστον, τοὺς ἄλλους εὐτυχισμένους!

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Νίκου ἐκύλησαν δυὸ χοντρὰ δάκρυα, δάκρυα χαρᾶς καὶ συμπόνιας, ἐνῶ τὰ χείλη τοῦ Τάκη ξαναφίλαγαν πολλές, μὰ πολλὲς φορὲς ἀκόμη τὸ γράμμα...

Ν. ΚΑΡΑΔΗΜΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

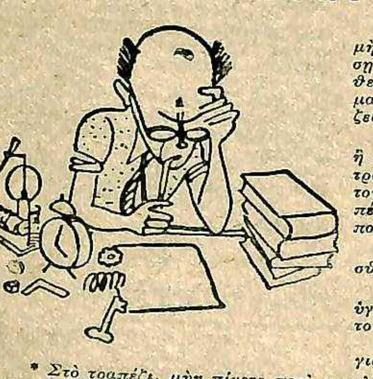

* *Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα θερμὸ ρόφημα, μὴν πίνετε ποτὲ κρύο νερὸ ἂν δὲν περάσῃ λίγη ὥρα. Ἡ γρήγορη διαδοχὴ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ κρύου ραγίζει τὴν ἀδαμαντίνη οὐσία τῶν δοντιῶν καὶ ἑτοιμάζει τὰ κούφια δόντια.*

* *Ἀποφεύγετε τὸ λουτρὸ — θερμὸ ἢ κρύο—ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό. Τὸ λουτρὸ ἐνεργεῖ ἐπάνω στὰ νεῦρα τοῦ γεμάτου στομάχου καὶ διακόπτει ἀπότομα τὴν πέψι προκαλῶντας συμφορήσεις καὶ λιποθυμίες.*

* *Μὴ περιπατᾶτε ὥς ὅτου κουρασθῆτε, γιατὶ αὐτὸ ἐξαντλεῖ τὸ σῶμα σας.*

* *Ὁ χορὸς εἶνε μιὰ ἄσκησις πολλὴ ὑγιεινὴ γιὰ τὸ σῶμα ἀλλὰ ἡ κατάχρησίς του βλάπτει.*

* *Τὰ καρύδια εἶνε καρπὸς βλαβερὸς γιὰ τὴν ὑγεία.*

* *Στὸ τραπέζι, μὴν πίνετε ποτὲ μεταλλικὰ ἀλκαλικὰ ὕδατα. Ἐξουδετερώνουν τὰ γαστρικὰ ὀξέα τὴν ὥρα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πέψι. Καλύτερα νὰ τὰ πίνετε πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ γιὰ νὰ προκαλέσουν τὶς ἐκκρίσεις τῶν στομαχικῶν ἀδένων, ἢ πολὺ μετὰ τὸ φαγητό, ὁπότε εἶνε χρήσιμα καὶ κατὰ μιᾶς ὑπερβολικῆς ἐκκρίσεως ὀξέων.*

* *Ὅσοι χωνεύουν δύσκολα ἂς τρῶνε πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ δυὸ σῦκα, γιατὶ αὐτὰ διευκολύνουν πολὺ τὴν πέψι τῶν τροφῶν.*

* *Πρέπει νὰ διαθέτετε καθημερινῶς δύο τουλάχιστον ὧρες γιὰ περίπατο καὶ γιὰ διασκέδασι.*

* *Μὴν πίνετε παγωμένα ροφήματα ὅταν ἔχετε ζεσταθῇ πολύ. Γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καταστρέφετε τὴν ἰσορροπία τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος τοῦ ὀργανισμοῦ σας καὶ πληρώνετε μιὰ μόνο εὐχάριστη στιγμὴ μὲ ἄφθονες ἐφιδρώσεις καὶ στομαχικὲς κράμπες. Διατρέχετε ἀκόμη καὶ τὸν κίνδυνο μιᾶς συμφορήσεως.*

* *Ἂν θέλετε νὰ μὴν ἔχετε κεφαλόπονους, νὰ διατηρῆτε πάντοτε τὰ πόδια σας ζεστά.*

* *Ἕνα μπουκέτο μὲ λουλούδια ἐπάνω στὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ ἀνοίγει πολὺ τὴν ὄρεξι.*

* *Ἀποφεύγετε τὰ γλυκίσματα ποὺ ἐκθέτουν στὸ ὕπαιθρο οἱ πλανόδιοι μικροπωληταί. Ἡ λιπαρὴ καὶ ζαχαρωμένη ἐπιφάνειά τους ἀπορροφᾶ ἀπὸ τὰ διάφορα μικρόβια ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν σκόνη εἰδικῶς τὰ μικρόβια τοῦ τύφου καὶ τῆς φθίσεως. Τὸ καλοκαῖρι πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ γλυκύσματα μὲ τὴν κρέμα.*

* *Μὴ δειπνῆτε ἀργά, ἢ ἂν συμβῇ αὐτό, περιορῖστε τὸ δεῖπνο σας σ' ἕνα ποτῆρι γάλα ἢ κρασί.*

* *Ὅσοι εἶσθε νευρικοὶ καὶ ἀνεμικοὶ πρέπει νὰ κάνετε κάθε μέρα λουτρὸ μέσα σὲ χλιαρὸ νερό.*

* *Ὅσο μέτριο καὶ ἂν εἶνε τὸ φαγητό, τὸ καλὸ καὶ περιποιημένο σερβίρισμα τὸ κάνει πιὸ ὀρεκτικό.*

* *Μὴ φορᾶτε ποτὲ ἀσπρόρρουχα, ἂν δὲν ἔχουν προηγουμένως στεγνώσει καλά.*

ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Η.Α.Ε. ὁ καφές!

Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ἔχει καὶ ὁ καφὲς τὴν ἱστορία του, μιὰν ἱστορία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα μάλιστα.

Τὸ τονωτικὸ αὐτὸ ποτὸ ποὺ ἐρεθίζει τὴν φαντασία καὶ δυναμώνει τὴν ἔμπνευσι, τὸ χωνευτικὸ αὐτὸ ρόφημα, ὑπέστη τρομεροὺς διωγμοὺς ὅταν πρωτοεμφανίσθηκε, κατώρθωσε ὅμως στὸ τέλος νὰ νικήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὸν πιὸ πανηγυρικὸ τρόπο.

Πολλὲς ἐκδοχὲς ὑπάρχουν περὶ τοῦ ποιὸς ἐπενόησε πρῶτος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν καφὲ ὡς ρόφημα. Ἡ αὐθεντικώτερη ὅμως ἐκδοχὴ εἶνε ὅτι ἐπενοήθη κατὰ τὸν ΙΕ´ αἰῶνα στὸ Ἄδεν τῆς Ἀραβίας ἀπὸ τὸν Ἄραβα μολλᾶ Ἀβδοὺλ Ἔλ Ἔζ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐχρησιμοποίησε γιὰ ν' ἀποδιώξῃ τὴν κόπωσι ποὺ τὸν κατεῖχε ἐμποδίζοντάς τον νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα.

Τὴν ἀναληπτικὴν αὐτὴν ἰδιότητα τοῦ καφὲ ὁ Ἀβδοὺλ Ἔλ Ἔζ ἀνεκάλυψε κατὰ πολὺ περίεργον τρόπο. Παρετήρησε τὴν ζωηρότητα ποὺ ἀποκτοῦσαν τὰ πρόβατα τῆς μονῆς ὅταν ἔτρωγαν φύλλα καφεδιᾶς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἄραβος μολλᾶ ἐμιμήθηκαν ἀμέσως οἱ δερβίσσες του καὶ δὲν ἄργησε νὰ διαδοθῇ σ' ὅλη τὴν περιφέρεια ἡ ἰδιότης τοῦ νέου αὐτοῦ ροφήματος. Καὶ ἔτσι ὁ καφὲς ἐτέθη τὴν ἐποχὴν ἐκείνη στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ἀναληπτικῶν καὶ διεγερτικῶν ροφημάτων.

Οἱ διώξεις καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ καφὲ

Σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ ἀνατολίτης χωρὶς τὸν καφέ του καὶ τὸ τσιμποῦκι του. Καὶ ὅμως εἶνε ἱστορικῶς βεβαιωμένον ὅτι οἱ Τοῦρκοι ὑπῆρξαν οἱ φανατικώτεροι, οἱ πιὸ ἀμείλικτοι διῶκται τόσο τοῦ καφὲ ὅσο καὶ τοῦ καπνοῦ.

Ὁ καφὲς ἔκανε τὴν πρώτη του ἐμφάνισι στὴν Εὐρώπη ὅταν πιὰ ἡ Ἑπτάλοφος ἦταν πρωτεύουσα τῶν Ὀσμανιδῶν. Ἡ ἐμφάνισίς του στὴ Σταμποὺλ ὀφείλεται στοὺς Ἄραβας, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μέκκα.

Τότε ὅμως, στὴν Κωνσταντινούπολι, ὁ καφὲς ὄχι μόνο δὲν βρῆκε πολλοὺς θιασῶτες, ἀλλ' ἀντιθέτως καταδιώχθηκε ἀμέσως ὡς. . . ἕνας ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ διαβόλου! . . .

Σύμφωνα μὲ κάποιον ἀνατολίτικο μῦθο, οἱ βοηθοὶ τοῦ διαβόλου εἶνε τέσσερις: τὸ κρασί, τὸ ὄπιον, ὁ καπνὸς καὶ ὁ καφές. Οἱ τέσσερις αὐτοὶ βοηθοὶ εἶνε οἱ καταστρεπτικώτερες μάστιγες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οἱ πιὸ καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ δηλητηριάζουν τὶς πηγὲς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτοὺς ὀφείλεται ἡ δυστυχία τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτοὶ ἔχουν μεταβάλει τὴ γῆ ἀπὸ παράδεισο σὲ χώρα λύπης καὶ ἀπελπισίας.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ καφὲς καὶ ὁ καπνὸς καταδιώχθηκαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Τούρκους, περισσότερο καὶ ἀπ' ὅ,τι καταδιώκονται στὴν ἐποχή μας τὰ ναρκωτικά.

Ἐπὶ Μουρὰτ τοῦ Δ´, ὅποιος ἔπινε ἕνα φλυτζάνι καφὲ ἢ ἐκάπνιζε μιὰ πίπα καπνοῦ, ἔκανε ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερώτερα ἐγκλήματα, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωνε μὲ τὸ κεφάλι του. Λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ Μουράτ, γιὰ νὰ εἶνε σίγουρος ὅτι οἱ ὑπήκοοί του ἐσέβονταν τὰ φιρμάνια του, μεταμφιεζόταν σὲ ἀχθοφόρο καὶ τριγυρνοῦσε στοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης του.

Οἱ θιασῶτες τοῦ καφέ, ὡστόσο, περιφρονοῦσαν καὶ τὰ αὐστηρὰ φιρμάνια καὶ αὐτὸν τὸν θάνατο. Στὸ αἷμα τῶν χιλιάδων μαρτύρων τοῦ καφὲ ὀφείλομε ἐμεῖς τὸ ὅτι πίνομε ἐλεύθερα τὸν καφέ μας! Ὁ σουλτᾶνος Ἰμπραὴμ καὶ οἱ διάδοχοί του συνιστοῦσαν στοὺς ὑπηκόους τους νὰ πίνουν ἀντὶ γιὰ καφὲ καβουρδισμένο καὶ ἀλεσμένο ρεβύθι, οἱ καφεπότες ὅμως προτιμοῦσαν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους νὰ πίνουν σκέτον καφέ.

Ἀγρίαν καταδίωξι ὑπέστη ὁ καφὲς ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ Δ´. Ὁ σουλτᾶνος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ αἱμοβόρους ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, μιμήθηκε τὸν θεῖο του Μουράτ. Ἔμπαινε μεταμφιεσμένος μέσα στὰ κρησφύγετα τῶν καφεποτῶν καὶ κατέσφαζε ὅλους ὅσους ἔβρισκε ἐκεῖ νὰ πίνουν τὸ ἀπηγορευμένο ποτό.

Ἀλλὰ πόσο εἰρωνικὴ εἶνε καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη! Ἡ διάδοσις τοῦ καφὲ στὴν Εὐρώπη ὀφείλεται στὸν ἀγριώτερο αὐτὸν διώκτη τοῦ καφέ. Ὅταν ὁ Μωάμεθ Δ´ νικήθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Τσιμισκῆ μπροστὰ στὰ τείχη τῆς Βιέννης, τὰ στρατεύματά του, καθὼς ὑποχωροῦσαν πανικόβλητα, ἐγκατέλειψαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὅλα τους τὰ πολεμοφόδια καὶ τὰ ὑπάρχοντά τους. Οἱ νικηταὶ βρῆκαν μέσα στὶς ἀποσκευὲς τῶν νικημένων μεγάλες ποσότητες ἀπὸ μιὰ σκόνη σχεδὸν μαύρη ποὺ τοὺς ἦταν τελείως ἄγνωστη. Μεταξὺ τῶν νικητῶν ὅμως ἔτυχε νὰ εἶνε καὶ κάποιος ποὺ εἶχε χρηματίσει διερμηνεὺς στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε τί εἶνε ἡ μαύρη σκόνη καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὸν τρόπο τῆς χρησιμοποιήσεώς της. Οἱ νικηταὶ καθὼς καὶ οἱ Βιεννέζοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ μαυροζοῦμι τοῦ καφὲ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος ἔδωσε στὸν διερμηνέα τὴν ἄδεια νὰ ἀνοίξῃ ἕνα καφενεῖο, τὸ πρῶτο καφενεῖο τῆς Εὐρώπης.

Καὶ στὴν Εὐρώπη ὅμως καταδιώχθηκε ὁ καφές. Ἡ κυρία ντὲ Σεβινιὲ στὶς ἐπιστολές της εἶχε προφητεύσει ὅτι τὸ τέλος του θὰ ἦταν πολὺ σύντομο. Ὁ Κάρολος Β´ εἶχε ἀπαγορεύσει μὲ δρακόντειους νόμους τὴν χρῆσι του. Παρ' ὅλες τὶς καταδιώξεις ποὺ ὑπέστη, ὁ καφὲς ἐπέζησε καὶ ἐθριάμβευσε.

Ὁ καφὲς Παριζιᾶνος καὶ Βερολινέζος

Ἡ μόδα τοῦ καφὲ στὸ Παρίσι ἐγκαινιάσθηκε περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων Γαλλίδων κυριῶν, ἡ κ. Σεβινιὲ ἐθεωροῦσε τὸ μαῦρο ἀφέψημα ὡς πολὺ ἀηδιαστικὸ καὶ συνήθιζε μάλιστα νὰ λέῃ καθὼς ἀναφέρομε καὶ παραπάνω: «Ἡ μόδα τοῦ καφὲ θὰ περάσῃ πολὺ σύντομα, ὅπως καὶ τὰ ἔργα τοῦ Ρακίνα!» Δυστυχῶς γι' αὐτὴν καὶ οἱ δυὸ προφητεῖες της διεψεύσθησαν οἰκτρῶς. Καὶ οἱ τραγωδίες τοῦ Ρακίνα ἔμειναν ἀθάνατες καὶ ὁ καφὲς ἔγινε σχεδὸν σήμερα εἶδος πρώτης ἀνάγκης.

Στὴ Γερμανία ἄρχισαν νὰ πίνουν καφὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἡ ὑπέρογκη τιμὴ τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ ἐλαττωθῇ σημαντικά. Τέτοια δὲ ὑπῆρξεν ἡ μανία τῶν Γερμανῶν γιὰ τὸ διεγερτικὸ αὐτὸ ποτό, ὥστε ὁ μεγάλος μουσουργὸς Σεβαστιανὸς Μπὰχ συνέθεσε εἰδικὴ καντάδα κατὰ . . . τῆς καταχρήσεως τοῦ καφέ. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴ ἱδρύθηκαν καὶ στὴν Γαλλία τὰ πρῶτα καφενεῖα, τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησαν στοὺς ἀριστοκρατικοὺς δρόμους τὶς παληὲς ταβέρνες. Οἱ πρῶτοι θερμοὶ λάτραι τοῦ καφὲ ὑπῆρξαν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, οἱ φιλόσοφοι καὶ γενικὰ οἱ διανοούμενοι. Κι' ἔτσι, σιγὰ-σιγά, τὸ φυτὸ αὐτὸ ποὺ πρωτοφυτεύθηκε στὸν Ἅγιο Παῦλο τῆς Βραζιλίας, κατακτοῦσε τὸν κόσμο.

Ὁ καφές, ἡ καφεΐνη καὶ ἡ ὠφελιμότης των

Ὁ καφὲς δὲν ἐγνώρισε ὅμως μόνο ἐχθρούς, ἐγνώρισε καὶ ἰσχυροὺς προστάτες, μεταξὺ δὲ αὐτῶν, ὁ καρδινάλιος Μαζαρῖνος καὶ ὁ Λουδοβῖκος 14ος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μανιώδεις καφεπόται.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ἰατροὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ συζητοῦν ἂν ὠφελῇ ἢ βλάπτῃ ὁ καφές. Σήμερα, ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀποσαφηνίσει ὁπωσδήποτε τὰ πράγματα. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ὁ καφὲς ἔχει φυσιολογικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ, ὀφειλομένην κυρίως σὲ μιὰν οὐσία ποὺ περιέχει, τὴν καφεΐνη, ἡ ὁποία παρὰ τὴν φρύξιν τοῦ καφὲ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ νὰ εἶνε τὸ δραστικὸ συστατικό του.

Ἡ καφεΐνη τονώνει καὶ ἐρεθίζει τὸν ἐγκέφαλο, πολλοὶ δὲ ἐπιστήμονες διατείνονται ὅτι ἐπειδὴ ὁ καφὲς περιέχει ἀμυλώδεις καὶ ἀζωτούχους οὐσίες, εἶνε πραγματικὴ τροφὴ ποὺ δυναμώνει τὸν ὀργανισμό. Πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες ὅμως βεβαιώνουν ὅτι οἱ ἀρετὲς αὐτὲς εἶνε φανταστικές. Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε βέβαιον, εἶνε ὅτι πολλοὶ ἰατροὶ δίνουν καφὲ ὡς φάρμακο σὲ διάφορες περιπτώσεις ἀσθενειῶν, ὡς τονωτικὸν τῆς καρδιᾶς κλπ. Αὐτὸ ὅμως ἐνδιαφέρει τοὺς ἰατρούς. Οἱ χρησιμοποιοῦντες τὸν καφὲ ὡς ρόφημα πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ καφὲ εἶνε εὐχάριστη καὶ ἴσως ὠφέλιμη. Ἡ κατάχρησις ὅμως εἶνε ἀναμφισβητήτως βλαβερή.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

ΕΥΘΥΜΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἀνοίξεως, οἱ Νταβραὶ εἶχαν ἀγοράσει μιὰ μικρὴ κούρσα δυὸ θέσεων, «μὰ πολὺ καλὰ χρωματισμένη», ὅπως ἔλεγε ὁ κ. Νταβραὶ καμαρώνοντας, κι' ἡ ὁποία πραγματοποιοῦσε ἐπιτέλους τὸ ὄνειρο τῶν τριάντα τους χρόνων συζυγικῆς ζωῆς οἰκονομιῶν καὶ λίγο φτωχικῆς.

Ὅταν ἀπέκτησαν αὐτὸ τὸ ἁμάξι, βρέθηκαν, ἡ ἀλήθεια εἶνε, σὲ μεγάλη ἀμηχανία. Τὸ εἶχαν ἐπιθυμήσει γιὰ νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, γιὰ νὰ μὴ ξεπέσουν στὰ μάτια τῶν φίλων τους, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν ὅτι τὸ βοτανεμπόριο — ποὺ ἐξασκοῦσαν — ἦταν ἕνα ἐμπόριο ἐπικερδές. Μά, συνηθισμένοι καθὼς ἦσαν ὥς τότε σὲ μιὰ ζωὴ σπιτική, φοβήθηκαν λίγο νὰ ξανοιχτοῦν στοὺς μεγάλους δρόμους. Ἐπῆραν ὡστόσο τὴν ἀπόφασι ἀφοῦ ἔπρεπε, καὶ κατὰ τὴν μέθοδο τῶν ἀνθρώπων ποὺ περπατοῦν ἕνα σκυλὶ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐξάσκησι, — ἄρχισαν κάθε Κυριακὴ νὰ σιργιανοῦν τὴν κούρσα τους στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ κ. Νταβραὶ ἦταν συνετός. Ὅλα ἐπήγαιναν καλά. Τὸ καλοκαῖρι ἐτελείωσε, ἔπειτα τὸ φθινόπωρο. Μὲ τὰ πρῶτα κρύα, ἐγκατέλειψαν τοὺς μικροὺς περιπάτους των μὲ τ' αὐτοκίνητο καὶ ξανάρχισαν νὰ ἀπομονώνωνται στὸ κατάστημά τους, ποὺ ἐμύριζε τίλιο καὶ χαμομῆλι. Θὰ περνοῦσε ἴσως ἔτσι ὁλόκληρος ὁ χειμώνας, ὅταν, μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, καθὼς ὁ κ. Νταβραὶ ξυριζόταν, εἶδε ξαφνικὰ τὴ γυναῖκα του νὰ εἰσορμᾶ κρατῶντας ἕνα χαρτὶ καὶ φωνάζοντας:

— Τὴν βρῆκα! Τὴν βρῆκα!

Ξαφνιασμένος, ὁ κ. Νταβραὶ ἐκόντεψε νὰ κοπῆ

— Ποιάν βρῆκες; ἐρώτησε μὲ ἀγωνία.

Μά, γελαστὴ καὶ θριαμβεύουσα, ἐκείνη ἀπήντησε:

—Ἔχω ἐπιτέλους τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐξαδέλφου Μπατίστ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κ. Νταβραὶ ἐκόντευε πραγματικὰ νὰ κόψῃ τὸ λαιμό του. Ἄφησε νὰ τοῦ πέσῃ τὸ ξυράφι καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο μὲ σαπουνάδα, ξαναρώτησε:

— Ποῦ κάθεται;

— Στὸ Ἐβρέ, ὅπως τὸ ὑποθέταμε.

— Καὶ... εἶνε πλούσιος;

— Τὸ γράμμα τοῦ πρακτορείου δὲν τὸ λέει ἐπίτηδες, μὰ τὸ ἀφήνει νὰ ὑπονοηθῇ

— Λοιπόν.. λοιπόν;

— Λοιπόν... νά! Ἴσως κι' ἐμεῖς...

Δὲν εἶπαν περισσότερα καί, παρ' ὅλες τὶς σαπουνάδες, ἀγκαλιάστηκαν τρελλοὶ ἀπ' τὴ χαρά τους.

Ἀπὸ τριακονταετίας μιλοῦσαν πολὺ συχνὰ γιὰ τὸν ἐξάδελφο Μπατίστ. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ὁ κ. Νταβραὶ ἐπρόφερε τὸ ὄνομά του, ἦταν ὅταν διηγήθηκε πὼς αὐτὸς ὁ ἐξάδελφος εἶχε φύγει πολὺ νέος ἀκόμη, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν γύρο τῆς Γαλλίας. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ. Μὰ ἕνας θρῦλος ἐδημιουργήθηκε σιγὰ-σιγὰ μέσα στὴν οἰκογένεια: ὁ τυχοδιώκτης ἐθεωρεῖτο πὼς ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος.

— Πρέπει νὰ ξαναβροῦμε τὰ ἴχνη του, ἐδήλωσε ἡ κ. Νταβραὶ ἐπιτακτικά.

— Μὰ ἴσως νὰ πέθανε!, ἔλεγε ὁ σύζυγος. Ἐξ ἄλλου, ἂν ἔχῃ παιδιά, τί ἔχομε νὰ ἐλπίζωμε;

Μὲ τὸ μυαλό της ἡ κ. Νταβραὶ ὑπερπηδοῦσε ὅλα τὰ ἐμπόδια. Ἡ λέξις ἑκατομμύρια τῆς ἐζάλισε τὸ μυαλό. Ἔβλεπε ἤδη τὸν ἄνδρα της νὰ κληρονομῇ τὸν ἐξάδελφο. Εἰς μάτην ἡ δειλία καὶ οἱ ἀνησυχίες τοῦ κ. Νταβραὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν μεταπείσουν. Τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσι χωρὶς ἀργοπορία.

Ὁ κ. Νταβραὶ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Τότε ἡ κ. Νταβραὶ ἀνέλαβε ἡ ἴδια τὴν ὑπόθεσι. Ἦταν μιὰ ἐνεργητικὴ γυναῖκα. Ἤξερε νὰ δαπανήσῃ τὸ ἀπαιτούμενο χρῆμα καὶ ἀπευθύνθηκε σὲ πρακτορεῖα πληροφοριῶν. Τὸ πρωϊνὸ αὐτό, ἐπιτέλους, εἶχε λάβει τὸ γράμμα ἑνὸς ἀπ' αὐτά: ὁ ἐξάδελφος Μπατὶστ εἶχε ἀνακαλυφθῆ.

— Τί θὰ κάνωμε; ἐρώτησε ὁ κ. Νταβραὶ ἀνακτῶντας λίγο τὴν ψυχραιμία του.

— Θὰ τελειώσῃς τὸ ντύσιμό σου, ἀπήντησε ἡ γυναῖκα του μὲ ἀπόφασι, θὰ τρέξῃς στὸ γκαρὰζ καὶ θὰ φέρῃς τὸ αὐτοκίνητο. Σὲ μιὰ ὥρα φεύγομε γιὰ τὸ Ἐβρέ.

— Μά, ἀγάπη μου, κάνει ἕνα δαιμονισμένο κρύο!

— Θὰ ντυθοῦμε καλά.

— Κι' ἔπειτα, ἑκατὸ χιλιόμετρα εἶνε πολλὰ γιὰ ἕναν πρωτόβγαλτο σωφὲρ σὰν κι' ἐμένα!

— Δειλέ, ποιὸς φοβᾶται ὅταν πρόκειται νὰ βρῇ τὴν τύχη του!

Καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ περισσότερα, ἔφυγε γρήγορα γιὰ νὰ πάῃ νὰ τελειώσῃ καὶ τὴ δική της τουαλέττα.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ὅπως τὸ εἶχε ἀποφασίσει ἡ κ. Νταβραί, ἡ μικρὴ κούρσα τῶν δύο θέσεων «μὰ πολὺ καλὰ χρωματισμένη» κυλοῦσε σιγὰ-σιγά, πρὸς τὴ Νορμανδία.

Τὸ ἀνδρόγυνο ἔφθασε χωρὶς ἀπρόοπτα καὶ καθὼς εἶχε συμφωνηθῆ στὸ δρόμο, ἐπῆγε μόνος ὁ κ. Νταβραὶ στὴν διεύθυνσι ποὺ τοὺς ὑπέδειξε τὸ πρακτορεῖο, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του τὸν ἐπερίμενε στὸ ξενοχεῖο. Τὸν ἐπερίμενε γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὅταν ξαναφάνηκε, ἔτρεξε σὰν τρελλὴ κοντά του κι' ἐρώτησε:

— Λοιπόν, τὸν εἶδες;

— Ναί, τὸν εἶδα.

—Ἔ, λοιπόν;

—Ἔ, λοιπόν! Μένει σὲ μιὰ τρώγλη. Μόλις τοῦ συνέβη ἡ τρίτη οἰκονομικὴ καταστροφή...

Ἡ κ. Νταβραὶ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο; εἶπε

—Ὄχι.. Μοῦ τσίμπησε κι' ἕνα πεντακοσάρικο!

Ἡ ἀπελπισία θὰ μποροῦσε νὰ σπρώξῃ τὴν κ. Νταβραὶ στὴν ἐξωτερίκευσι τῶν αἰσθημάτων της.

Μὰ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ξένων, μπόρεσε καὶ συγκρατήθηκε, καὶ ὑψώνοντας τὸ κεφάλι συνεπέρανε μὲ τὴ θαυμαστὴ λογικὴ τῶν γυναικῶν:

— Τί ἀνάγκη εἶχες νὰ τρέξῃς ξοπίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐξάδελφο Μπατίστ; Ἀλλ' αὐτὲς τὶς φαεινὲς ἰδέες ἔχετε ἐσεῖς οἱ ἄνδρες. Ἂν μὲ εἶχες ἀκούσει, δὲν θὰ μὲ ὑποχρέωνες νὰ κάνω ἑκατὸ χιλιόμετρα σ' αὐτὰ τὰ κατσάβραχα καὶ δὲν θὰ χάναμε καὶ τὸ πεντακοσάρικό μας!

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ΣΙΝΕ ΦΙΛΜ ΣΤΑΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία μὲ τὴν Ἴλζε Βέρνερ

—Ὅταν ἤμουν 16 χρόνων, ὠνειρευόμουν νὰ γίνω μιὰ μεγάλη στὰρ καὶ νὰ κατεβαίνω ἀπὸ μιὰ πανύψηλη σκάλα, φορῶντας μιὰ μεγαλοπρεπῆ τουαλέττα μὲ οὐρά, ἀνάμεσα σ' ἕνα ἐνθουσιασμένο πλῆθος ποὺ θὰ μὲ χειροκροτοῦσε. . . Μὰ ὅταν τὸ ὄνειρό μου αὐτὸ ἔγινε, σὲ μιὰ πρεμιέρα, πραγματικότης, αἰσθανόμουν μιὰν ἀκατανίκητη διάθεσι νὰ πάω νὰ κρυφθῶ κάπου.

Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρίσῃ καλύτερα τὴν νεαρὴ ἠθοποιὸ τῆς «Οὖφα» Ἴλζε Βέρνερ ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ αὐτὴ διαπίστωσι πόθου καὶ ἐκπληρώσεως.

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ καλλιτέχνις ποὺ ἐγνώρισε μιὰν ἀστραπιαία ἐξέλιξι — ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο σὲ 11 μεγάλα φιλμ μέσα σὲ 4 χρόνια καὶ σὲ μιὰ ἡλικία ὅπου ἄλλες κοπέλλες σπουδάζουν ἀκόμη — ἔμεινε ἐντελῶς ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὴν δόξα τοῦ νὰ εἶναι κανεὶς «στάρ». Μὲ τὴν ἴδια ἁπλότητα καὶ φυσικότητα ποὺ κατέκτησε τὶς καρδιὲς τῶν θεατῶν στὸ φιλμ «Φρόϋλαϊν», μὲ τὴν ἴδια λιτὴ καὶ συγκινητικὴ φρεσκάδα, μὲ τὴν ὁποία διέπλασε τὴν ἡρωΐδα τῆς «Πρώτης Περιπετείας», μὲ τὴν χάρι ποὺ τὴν διακρίνει σ' ὅλες τὶς ταινίες της, γοητεύει ὅλους ὅσους τὴν γνωρίζουν ὡς γυναῖκα καὶ ὡς ἄνθρωπο γενικά.

Ὅταν τὴν ἐπισκέφθηκα τελευταῖα στὸ σπίτι της στὸ Γκρούνεβαλντ, κοντὰ στὸ Βερολῖνο, τὴν βρῆκα νὰ γράφῃ μὲ ζῆλο στὴν γραφομηχανή της.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μονάχα ἕνα λεπτό, μοῦ λέει. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἐπείγουσα καὶ τελειώνω ἀμέσως.

Συγχρόνως τὰ δάχτυλά της χτυποῦν βιαστικὰ τὰ πλῆκτρα καὶ σὲ λίγο σηκώνεται.

— Ναί, λέει στενάζοντας, μιὰ τέτοια μέρα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ λιγώτερο 48 ὧρες! Ἔχω σηκωθῆ ἀπὸ τὶς 6 τὸ πρωῒ καὶ δὲν κατώρθωσα ἀκόμη οὔτε νὰ γευματίσω. (Καὶ εἶνε ἤδη 6 τοῦ ἀπογεύματος) Πρῶτα εἶχα πρόβες, ὕστερα συνώδευσα στὰ στούντιο τοῦ Μπαμπελσμπεργκ 30 τραυματίας τοῦ μετώπου, ἔπειτα εἶχα πολύωρες συνομιλίες σχετικὰ μὲ τὸ νέο μου φιλμ ποὺ γυρίζει ὁ καθηγητὴς Φρόϊλιχ καί, τέλος, σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμό. . .

Ἡ συνομιλία μου μὲ τὴν Ἴλζε Βέρνερ μοῦ ἄφησε μιὰν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη ἐντύπωσι. Γιατὶ ἡ νεαρὴ στὰρ ἀνήκει στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ εἶνε ἀνοιχτόκαρδοι, ἔξυπνοι καὶ γεμᾶτοι ζωτικότητα καὶ βλέπουν τόσο τὸν ἑαυτό τους ὅσο καὶ τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀληθινή τους ὄψι. Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς νὰ περιγράφῃ καὶ νὰ κρίνῃ ἡ ἴδια τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα της:

—Ὅταν ἤμουν παιδί, ἤθελα νὰ γίνω . . . πριγκήπισσα, καλλιτέχνις ἢ . . . δασκάλα! Στὴν Μπαταβία (ἡ Ἴλζε Βέρνερ, κόρη ἑνὸς Ὁλλανδοῦ ἐμπόρου, γεννήθηκε στὴν Ἰάβα) εἶχα στὸ δωμάτιό μου ἕναν μεγάλο μαυροπίνακα. Ἔγραφα σ' αὐτὸν γράμματα καὶ ἀριθμοὺς γιὰ τὶς κοῦκλες μου καὶ τοὺς ἔκανα μάθημα ὧρες ὁλόκληρες, ὅπως κάνουν οἱ δασκάλες στὸ σχολεῖο. Σήμερα κάτι μοῦ ἔμεινε ἀκόμη ἀπὸ τὴν κλίσι αὐτήν: ἐνδιαφέρομαι σοβαρὰ γιὰ τὴν σκηνοθεσία. Μὴ νομίσετε ὅτι σκέπτομαι νὰ γίνω, ἀργότερα, σκηνοθέτις. Ἀλλὰ χρησιμοποιῶ κάθε ἐλεύθερη στιγμὴ ποὺ ἔχω, παρακολουθῶντας τὸν σκηνοθέτη στὴν ἐργασία του. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο ἔχω ὠφεληθῆ ἀπ' αὐτό. Ἀλλὰ καὶ πόση, ἀλήθεια, σημασία ἔχει γιὰ ἕνα φιλμ μιὰ καλὴ σκηνοθεσία καὶ διεύθυνσις! Αὐτὸ τὸ ξέρω ἡ ἴδια ἐκ πείρας, παρ' ὅλη τὴν ἰδιοτυπία ποὺ δίνει κανεὶς στοὺς ρόλους του ἀπ' ὅ,τι κατέχει ὁ ἴδιος. .

»Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ποιοὺς ρόλους προτιμῶ ἰδιαιτέρως. Γιὰ μένα εἶνε ἀκόμη ἀκαθόριστο ποῦ θὰ καταλήξω ὁριστικά. Δὲν ἔχω «κατασταλάξει» ἀκόμη σὲ μιαν ἀπόφασι. Δὲν ὀνειρεύομαι τὴ δόξα καὶ ξέρω καλὰ πόσο ἐφήμερες μποροῦν νὰ εἶνε οἱ δάφνες της!

Ἐδῶ μιλεῖ ἡ Ἴλζε Βέρνερ μὲ τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἁπλότητα ποὺ τὴν διακρίνει. Μιλεῖ μιὰ κοπέλλα σοβαρή, ποὺ ἀγωνίζεται καὶ ἀναζητᾶ ἀκόμη τὸ δρόμο της, μιὰ κοπέλλα ἀπόλυτα αὐστηρὴ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της ποὺ δὲν γνωρίζει καμμιὰν ὑπεροψία. Ἀσυναίσθητα ἔρχεται στὴ σκέψι μου ἡ Τζέννυ Λὶντ στὴν ταινία «Τὸ ἀηδόνι τῆς Σουηδίας» καὶ καταλαβαίνω γιατὶ ἡ Βέρνερ τὴν εἶχε ἐνσαρκώσει τόσο ζωντανά.

Τὸ φωτεινὸ καὶ γοητευτικὸ σπίτι της ταιριάζει θαυμάσια στὴν προσωπικότητα τῆς χαριτωμένης ἠθοποιοῦ. Διακρίνει κανεὶς ἀμέσως τὸ ἀτομικό της γοῦστο. Λιτὸ καὶ ὁλόφωτο σὰν τοὺς ρόλους ποὺ διαπλάσσει, εἶνε καὶ τὸ περιβάλλον της, ἀπὸ τὸ πελώριο βάζο μὲ τὰ λουλούδια ἕως τὸ γνήσιο στὺλ γραφεῖο της, ἀπὸ τὴν ὡραία βιβλιοθήκη ἕως τὸν λεπτοκαμωμένο πίνακα τοῦ Μποτιτσέλλι. Ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν πίνακα βλέπομε ἕνα θαυμάσιο γραμμόφωνο.

— Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσετε ἀκόμη τὶς πλάκες ὅπου σφυρίζω; ρωτᾶ ἡ Βέρνερ. Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, μοῦ ἐξηγεῖ, πῆρα εἰδικὰ μαθήματα καλλιτεχνικοῦ σφυρίγματος καὶ — μπορῶ ἀπὸ σήμερα νὰ σᾶς προδώσω τὸ μυστικὸ αὐτὸ στὸ νέο μου φιλμ «Γάμος στὸ Μπαίρενχοφ» πρόκειται νὰ σφυρίξω μερικὰ τραγουδάκια. . .

Τὸ γραμμόφωνο μπαίνει σὲ κίνησι καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα γοητευτικὸ σφύριγμα γεμίζει τὸ δωμάτιο μὲ μιὰ χαριτωμένη μελωδία ἀπὸ κρυστάλλινους ἤχους. . .

Τὸ πρῶτο της ραντεβοῦ

Στὸν κινηματογράφο «Μάρμορχάους» τοῦ Βερολίνου παίζεται τελευταίως ἡ γαλλικὴ ταινία «Τὸ πρῶτο της ραντεβοῦ». Στὴν πρεμιέρα τοῦ φιλμ αὐτοῦ παρέστησαν αὐτοπροσώπως οἱ πρωταγωνισταί του, ἡ γοητευτικὴ Ντανιὲλ Νταρριὲ καὶ ὁ Φερνὰν Λεντού. Παρίστατο ἐπίσης ὁ Ἀνρὺ Ντεκουάν, σύζυγος τῆς Ντανιέλ, σκηνοθέτης καὶ σεναρίστας συγχρόνως τοῦ «Πρώτου ραντεβοῦ».

Ἡ χαριτωμένη αὐτὴ γαλλικὴ κωμωδία περιγράφει τὴν ἱστορία τῆς μικρῆς Μισελὶν ποὺ εἶνε τρόφιμος ἑνὸς ὀρφανοτροφείου καὶ ἀλληλογραφεῖ μυστικὰ μ' ἕναν καθηγητὴ τῆς φιλολογίας, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει ἰδῆ ποτέ. Τέλος ἀποφασίζουν νὰ δώσουν τὸ πρῶτο τους ραντεβοῦ. Ἡ Μισελὶν τὸ σκάνει ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖο, τρέχοντας νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένο της, τὸν ὁποῖο φυσικὰ φαντάζεται νέο καὶ ὡραῖο. Καὶ ὁ ἡλικιωμένος καθηγητής, ὅταν βλέπει νὰ ἐμφανίζεται ἡ Μισελὶν σὰν ἀληθινὴ ἐνσάρκωσις τῆς νεότητος καὶ καταλαβαίνει τὴν ἀπογοήτευσι ποὺ θὰ τῆς προκαλέσῃ ἂν τῆς ἀπεκάλυπτε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνδρας, μὲ τὸν ὁποῖον ἀλληλογραφοῦσε, σπεύδει νὰ τῆς πῇ ὅτι ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ νεαροῦ φίλου της ποὺ ἐμποδίστηκε. Στὸ τέλος, ὁ καθηγητὴς κάμνει μιὰ θυσία καὶ ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὰ νειᾶτα. Κι' ἔτσι, ἕνας μαθητής του καὶ ἡ μικρὴ Μισελὶν βρίσκουν τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας. Τὸν ρόλο τῆς Μισελὶν ἔπαιξε πολὺ φυσικὰ καὶ χαριτωμένα μὲ τὸ συνηθισμένο της μπρίο ἡ Ντανιὲλ Νταρριέ. Τὸν δὲ ρόλο τοῦ καθηγητοῦ ἀπέδωσε περίφημα ὁ Φερνὰν Λεντού.

ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΑΝ ΣΤΑΡ...

Ἐσκεφθήκατε ποτὲ τί θὰ ἤθελαν νὰ ἦσαν οἱ βεντέττες τοῦ κινηματογράφου ἐὰν φυσικὰ δὲν ἦσαν στάρ. Ἴσως ναί, ἀλλὰ μᾶλλον ὄχι. Κι' ὅμως ἡ ἔρευνα εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστική. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ ἀποτελέσματα.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΡΙΕ: Ἂν δὲν ἤμουν βεντέττα τοῦ κινηματογράφου θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν πρωταγωνίστρια τῆς «Γαλλικῆς Κωμωδίας». Ἐμᾶς τὶς Γαλλίδες καλλιτέχνιδες τὰ τρόπαια τῆς Ραχὴλ καὶ τῆς Σάρας Μπερνὰρ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ κοιμηθοῦμε ἥσυχες!

ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ: Δὲν ξέρω τί θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἂν δὲν ἤμουν βεντέττα τοῦ κινηματογράφου. Γιὰ μένα, τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς δὲν εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς ἐτοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλὰ τὸ νὰ κατορθώνῃ νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του.

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ: Ἂν δὲν ἔπαιζα στὸν κινηματογράφο, θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἡ Σταχτοπούτα. Θὰ ἔχανα μιὰ μέρα τὸ παποῦτσι μου γιὰ νὰ τὸ βρῇ τὸ βασιλόπουλο καὶ νὰ μὲ πάρῃ μαζί του, γιὰ νὰ μὲ κάνῃ βασίλισσα σ' ἕνα μεγάλο καὶ ὄμορφο βασίλειο, μακρυὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ: Ἴσως νὰ σᾶς φανῇ παράξενο τὸ ἰδανικό μου, ἀλλὰ δὲν ντρέπομαι καθόλου νὰ σᾶς τὸ ἀποκαλύψω. Παρ' ὅλην τὴν φωνή μου, δὲν ὀνειρευόμουν ἄλλοτε θεατρικὲς ἢ κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες, ἀλλὰ ἤθελα ἁπλῶς νὰ γίνω ξενοδόχος!

»Μάλιστα, ἐπιθυμοῦσα νὰ διευθύνω ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ξενοδοχεῖα τῶν Ἄλπεων, στὰ ὁποῖα καταλύουν οἱ μεγάλοι ἀριστοκράτες τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος. Ἔπειτα, ὑπάρχει μήπως πιὸ εὐχάριστη δουλειὰ ἀπὸ τὴν διεύθυνσι ἑνὸς «Πάλλας». Δὲν ἔχω ὅμως κανένα παράπονο. Σήμερα δὲν εἶμαι μόνο κινηματογραφικὸς ἀστήρ, εἶμαι συγχρόνως καὶ ἰδιοκτήτρια ἑνὸς μεγάλου κοσμοπολιτικοῦ ξενοδοχείου τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ: Δὲν ἀγαπῶ τίποτε ἄλλο περισσότερο ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ κινηματογράφου. Ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν μουσικὸς καὶ ἰδίως μουσικοσυνθέτις. Λατρεύω τὴν μουσική. Ζῶ μόνο γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Ὁ Σκελετὸς ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

71ον —Ἕνας ταγματάρχης, εἶπε ἡ Λύδα στὸν Λαντώμ. Ἄ, δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῶ νὰ μοῦ συστήσῃ τὸν ἀνεψιό του. Ὁ Λαντὼμ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ὑποπτευόταν ὅλα. Καὶ σ' ὅλα, κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες, διέβλεπε τὸν Τὸμ Κόξ.

— Λύδα, εἶπε, λέγε μου, τί ἀκριβῶς σοῦ συνέβη; Λέγε...

Ἦταν τόσο τρομερὴ καὶ ἀπειλητικὴ ἡ φωνή του, ὥστε ἡ Λύδα φοβήθηκε, ἐσήμαινε καὶ ἡ ὑπηρέτριά της μπῆκε. Τὸ πρᾶγμα ὅμως αὐτὸ ἐξώργισε τὸν Λαντώμ, ποὺ ὑποπτευόταν πολλὰ τώρα καὶ ὥρμησε κατὰ τῆς Λύδιας κραυγάζοντας:

—Ἢ θὰ μοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια, ἢ σὲ πνίγω...

Καὶ ἴσως θὰ ἐπραγματοποιοῦσε ἐν μέρει τὴν ἀπειλή του, βιαιοπραγῶντας κατὰ τῆς ὄμορφης γυναίκας, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε παρεμβαίνοντας ἐγκαίρως ἡ ὑπηρέτρια.

— Λαντώμ! φώναξε ἡ Λύδα, παραφέρεσαι ἄδικα. Δὲν φέρεσαι πιὰ ὡς εὐγενὴς κύριος.

—Ἔχεις δίκηο! ψιθύρισε ὁ Λαντὼμ συνερχόμενος.

Καὶ ἀφοῦ ἔκανε νόημα στὴν ὑπηρέτρια ν' ἀπομακρυνθῇ:

—Ὤ, Λύδα, Λύδα, εἶπε. Μοῦ συμβαίνουν τρομερὰ πράγματα τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες. Τόσο τρομερά, ποὺ μὲ κρατοῦν διαρκῶς σὲ μιὰ νευρικὴ ταραχή.

— Καϋμένε, Λαντώμ...

— Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, Λύδα, λέγε τί σοῦ συνέβη;

—Ἐκεῖνο ποὺ συμβαίνει σ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Ἀγάπησα ἕνα νέο λόρδο, ποὺ ἐφιλοξένησα στὸ σπίτι μου...

— Πῶς ἐγνώρισες τὸν λόρδο αὐτό;

—Ἀπὸ τὸ θεῖο του, τὸν ταγματάρχη Λίνκολν. Ἕνα Ἄγγλο ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

— Καὶ τὸν ταγματάρχη ποῦ τὸν γνώρισες Λύδα;

— Αὐτὸς ἦλθε καὶ μ' ἐπισκέφθηκε.

— Μόνος του; Χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσῃς ἐσύ;

— Νὰ τὸν προσκαλέσω! Μὰ οὔτε ἤξερα ὅτι ὑπῆρχε ἕνας τέτοιος ταγματάρχης. Ἦλθε μόνος του ξαφνικὰ ἐδῶ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου...

— Μὰ ἐσύ, Λύδα, δὲν ἔχεις ἄνδρα...

— Καὶ βέβαια δὲν ἔχω.

— Καὶ πίστεψες λοιπόν;

—Ὄχι. Ὑπέθεσα ὅμως ὅτι μετεχειρίσθη τὸ τέχνασμα αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ μιλήσῃ. Καθὼς κατάλαβα ἦλθε νὰ μοῦ κάνῃ ἔρωτα. Ἔκαμε ὅμως τὸ λάθος νὰ φέρῃ καὶ νὰ μοῦ συστήσῃ τὸν ἀνεψιό του λόρδο Χάρρυ, ἕνα ὄμορφο νέο μὲ μεγάλη περιουσία.

—Ἀνόητη, Λύδα, ἐψιθύρισε ὁ Λαντώμ.

— Μοῦ ἄρεσε λοιπόν, ἔπειτα σκέφθηκα ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα ἂν τὰ κατάφερνα νὰ γίνω γυναῖκα του.

— Καὶ τί ἔκαμες;

—Ὁ ταγματάρχης ἔφυγε γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου εἶχε ὑποθέσεις. Ἐγὼ προσεφέρθηκα νὰ φιλοξενήσω τὸν ἀνεψιό του στὸ σπίτι μου.

— Καὶ τὸ ἔκαμες αὐτό; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Λαντώμ.

— Ναί, καὶ μάλιστα ἔδειξα πολλὴ ἀδυναμία. Ἔγινα ἐρωμένη του εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ εὐτυχία μου διήρκεσε ὅπως καὶ τὰ ρόδα.

— Γιατί;

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας ὁ Χάρρυ ἔφυγε. Βρῆκε μιὰ πρόφασι καὶ ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Λονδῖνο.

— Καὶ τώρα;

—Ἀλλοίμονο, Λαντώμ. Φοβοῦμαι ὅτι ἐγελάσθηκα. Φοβοῦμαι ὅτι ὁ λόρδος μου δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ.

— Καὶ βέβαια δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, γιατὶ ὁ λόρδος αὐτὸς καὶ ὁ ταγματάρχης δὲν μοῦ φαίνεται νὰ εἶνε θεῖος καὶ ἀνεψιός.

Ὁ Λαντὼμ εἶχε φθάσει τώρα στὸ κατακόρυφο τῆς ἀνησυχίας του. Φόβοι τὸν ἐβασάνιζαν καὶ στὴ μνήμη του ἦλθαν ἀποτόμως τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα.

Καὶ σχεδὸν ἔντρομος ρώτησε:

—Ἔχεις τὰ ἔγγραφα ποὺ σοῦ ἔδωσα;

— Θεέ μου! ναί. Τὰ ἔχω κλειδωμένα στὸ γραφεῖο μου.

— Καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ γραφείου σου;

— Τὸ ἔχω παντα ἐπάνω μου.

— Δῶσέ μου το καὶ ἔλα μαζί μου. Ἄ, Λύδα, Λύδα, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ λόρδος ἀνεψιός του δὲν ἦλθαν ἐδῶ γιὰ τὰ ὄμορφά σου ματια, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔγγραφα μου...

Καὶ ἔτρεξε στὸ γραφεῖο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν ὄμορφη γυναῖκα.

Ἐξεκλείδωσε, ἀνεζήτησε τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ βρῆκε. Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ πεπειραμενος γιὰ νὰ διακρίνῃ ἐκεῖνο ποὺ ἡ Λύδα δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ. Τὸ δέμα τῶν ἐγγράφων εἶχε λυθῆ, τὰ ἔγγραφα εἶχαν ἀνοιχθῆ καὶ ξαναδιπλωθῆ βιαστικά. Καὶ τόσο βιαστικὰ μάλιστα, τόσο ἄτεχνα, ὥστε τὸ ἄνοιγμά τους νὰ προδίδεται ἀμέσως.

Κατάχλωμος τώρα ὁ Λαντὼμ στράφηκε στὴν οἰκοδέσποινα:

— Λύδα, εἶπε, πές μου τὴν ἀλήθεια, ἐσὺ ἔλυσες τὸ δέμα; Ἐσὺ ἄνοιξες τὰ ἔγγραφα;

—Ὄχι, Λαντώμ.

— Τὴν ἀλήθεια, Λύδα, πές μου τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃς.

— Τὴν ἀλήθεια σοῦ εἶπα, Λαντώμ. Ὅπως μοῦ ἔφερες τὰ ἔγγραφα, τὰ ἐτοποθέτησα σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴ θέσι. Δὲν τὰ ξανάγγιξα κἄν, καὶ φυσικὰ δὲν τὰ ἄνοιξα καὶ οὔτε τὰ διάβασα...

— Καὶ ὅμως, Λύδα, αὐτὰ τὰ ἔγγραφα ἀνοίχθηκαν καὶ ἐδιαβάσθηκαν ἀπὸ κάποιον.

Κι' ὁ Λαντώμ, ἀφοῦ σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἐψιθύρισε:

—Ὤ! Τὸ πορτοφόλι μου... Μέσα στὸ πορτοφόλι μου ποὺ ἔχασα, εἶχα τὸ γράμμα σου, Λύδα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὡδηγήθη καὶ ἦλθε ἐδῶ ὁ Τὸμ Κόξ... ὁ Ζεφρουᾶ.

— Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἦλθε ἐδῶ, Λαντώμ.

— Καὶ ὁ ταγματάρχης, καὶ ὁ λόρδος Χάρρυ; Ὤ, δυστυχισμένη Λύδα, ἀκόμη λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ὅτι οἱ δυὸ ψευτο-Ἄγγλοι ἦσαν οἱ δυὸ ἀστυνομικοί;

— Θεέ μου! Καὶ τώρα; ἐψιθύρισε τρομαγμένη ἡ Λύδα.

— Τώρα...θὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ κάμω. Ἄ, Λύδα, δὲν ξέρω ποιὸς μὲ κρατεῖ καὶ δὲν σὲ στραγγαλίζω.

Κι' ἔφυγε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὄμορφης γυναίκας.

Στὸ δρόμο ἐσκέφθηκε καὶ ἀπεφάσισε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ μὲ τὴ δυσάρεστη τροπὴ ποὺ ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὰ πράγματα.

Ἡ πεποίθησίς του ἦταν τώρα ὅτι ὁ Τὸμ Κὸξ βρισκόταν ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἀστυνόμος θὰ τὸν συνελάμβανε εὐθὺς ὡς ἤθελε συγκεντρώσει τὶς ἀποδείξεις ποὺ θὰ δικαιολογοῦσαν μιὰ τέτοια σύλληψι.

Τὴν σύλληψι ὅμως αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποφύγῃ, καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, δὲν ὑπῆρχε παρὰ μονάχα ἕνας τρόπος: νὰ φύγῃ.

— Ναί, πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Γαλλία, διελογίσθη, καὶ νὰ φύγω μάλιστα ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

***

Μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ κατηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικία τοῦ συμβολαιογράφου Κιγιώ.

—Ἄ, παληάνθρωπε, Κιγιώ, ἐφώναξε. Ἐσὺ μὲ τὸν Ρῶσσο πρίγκηπά σου καὶ ἡ Λύδα μὲ τὸν Ἄγγλο λόρδο της μὲ καταστρέψατε.

— Κύριε Λαντώμ!

—Ὤ, ὄχι πολλὰ λόγια, δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε καθόλου καιρό.

— Διατάξτε με τότε.

—Ἐν πρώτοις, θὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὶς Ἰνδίες. Ὄχι στὸ ὄνομά μου ὅμως, ἀλλὰ στὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου Σπαλέττι.

— Μάλιστα.

— Μετὰ θὰ τρέξῃς στὴ δεσποινίδα Βαλερύ, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ σύζυγός μου μέσα σὲ δυὸ ὧρες τὸ πολύ. Ἂν ἀρνηθῆ, ἀπείλησέ την. Μεταχειρίσου κάθε εἴδους ἀπειλή, μοῦ εἶνε ἀδιάφορο.

— Πολὺ καλά, κύριε Λαντώμ.

— Στὸ ταξίδι μου, ταξίδι ποὺ μοιάζει μὲ ἐξορία, ἔχω ἀνάγκη μιᾶς γυναίκας. Ἡ γυναῖκα ἀπομακρύνει τὶς ὑπόνοιες τῶν ἄλλων. Ἔπειτα, πρὸς τὴν δεσποινίδα Βαλερὺ αἰσθάνομαι ἀληθινὴ συμπάθεια. Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ σύζυγός μου.

— Θὰ γίνῃ, κ. Λαντώμ, θὰ γίνῃ...

— Καλά, τώρα πήγαινε, ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ στὸ γραφεῖο σου καὶ θὰ περιμένω νὰ ἐπιστρέψῃς γιὰ νὰ μοῦ φέρῃς τὴν ἀπάντησι τῆς μνηστῆς μου. Πήγαινε, Κιγιώ.

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγὲς ἐκείνου, ποὺ τὸν ἐτρομοκρατοῦσε, ἐδῶ καὶ μῆνες τώρα.

«Κόμη Λαντώμ, εἶσαι ὁ σκελετὸς μὲ τὰ πράσινα γάντια».

Ὁ Τὸμ Κὸξ ὅμως, ποὺ ἀπὸ τὸ πρωῒ κατεσκόπευε τὸν Λαντὼμ καὶ παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς κινήσεις του, τὸν εἶδε νὰ πηγαίνῃ στῆς Λύδας καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ κατευθύνεται στὸν συμβολαιογράφο Κιγιώ.

— Ζεφρουᾶ, εἶπε τότε στὸν ὑπαστυνόμο ποὺ βρισκόταν δίπλα του.

— Τί συμβαίνει, ἀγαπητὲ μαίτρ;

—Ὁ φίλος μας Λαντώμ, ὅπως δείχνουν ὅλα τὰ διαβήματά του, ἑτοιμάζεται νὰ δραπετεύσῃ...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Κιγιὼ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Μονολογῶντας, χειρονομῶντας καὶ μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του, ἐπέρασε μπρὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μετεμφιεσμένους ἀστυνομικούς, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ προσοχὴ στὴν παρουσία τους.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ τὸν παρηκολούθησαν. Ὁ Κιγιὼ ἀγόρασε δυὸ εἰσιτήρια ἀπὸ τὰ γραφεῖα Κοὺκ καὶ μετὰ κατηυθύνθη στῆς δεσποινίδος Βαλερύ.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ τὸν παρηκολούθησαν ὡς ἐκεῖ, Καὶ ὅταν ὁ συμβολαιογράφος καὶ ἡ Λίζα κατέβηκαν στὸν κῆπο, ὁ Τὸμ Κὸξ καὶ ὁ Ζεφρουᾶ, ποὺ βρίσκονταν κρυμμένοι πίσω τους ἄκουσαν τὶς περὶ ἐσπευσμένου γάμου προτάσεις τοῦ Λαντώμ.

— Θαυμάσια! μουρμούρισε ὁ Τὸμ Κόξ. Τώρα θὰ δῇς πόσο ὄμορφα θὰ τοὺς πιάσωμε.

Καὶ ἀμέσως κατέστρωσε τὸ σχέδιο ἐνεργείας του. Ἀφῆκε τὸν Ζεφρουᾶ νὰ παραφυλάῃ τὸν Κιγιὼ καὶ ἔτρεξε ἐπάνω στο μέγαρο Βαλερύ. Ἐπλησίασε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε τὸν ἀριθμὸ τοῦ συμβολαιογράφου Κιγιώ.

Ὁ Λαντώμ, ποὺ ἐπερίμενε μ' ἀνησυχία τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συμβολαιογράφου, μόλις ἄκουσε τὸ τηλέφωνο νὰ σημαίνῃ ἅρπαξε ἀμέσως τὸ ἀκουστικό.

—Ὁ κύριος Λαντώμ; ἀκούστηκε νὰ ἐρωτᾷ μιὰ ἀνδρικὴ φωνή.

— Μάλιστα, ὁ ἴδιος.

—Ἐδῶ Κιγιώ.

—Ἀπὸ ποῦ τηλεφωνεῖς;

—Ἀπὸ τὸ μέγαρο Βαλερύ. Ὅλα ἐτελείωσαν. Ἡ δεσποινὶς Βαλερὺ ὅμως κλαίει, διότι ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Γαλλία.

—Ἐπὶ τέλους, ἐδέχθη;

— Στὶς ἀρχὲς ἀρνιόταν ἀπολύτως. Ἔπειτα ὅμως ὑπέκυψε καὶ τώρα περιμένει νὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ ἐζητήσατε.

— Καὶ τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου, Κιγιώ;

— Αὐτὸ ἑτοιμάζω, κ. Λαντώμ.

— Καὶ γιατὶ δὲν ἔρχεσαι ἐδῶ;

— Θὰ χαθῆ πολύτιμος καιρός, ἐνῶ ἔτσι μόλις ἔλθετε ἐδῶ δὲν θὰ ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ὑπογράψετε τὸ συμβόλαιο ποὺ θὰ εἶνε ἕτοιμο πιά. Παίρνετε μετὰ τὴ γυναῖκα σας καὶ φεύγετε. Ὅσο γιὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς γάμους...

— Δὲν βαρυέσαι, Κιγιώ, εἶνε περιττοί. Ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνω τώρα;

— Νἄρθετε ἐδῶ, κ. κόμη. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι μετὰ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ πάρετε τὸ τραῖνο καὶ νὰ φύγετε.

—Ἀποτελείωσε τὸ συμβόλαιο καὶ περίμενέ με αὐτοῦ, Κιγιώ. Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸ πολὺ θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ.

Καὶ ἡ τηλεφωνικὴ συνομιλία διεκόπη.

Ὁ Τὸμ Κόξ, ποὺ τόσο τέλεια ἐμιμήθη τὴν φωνὴ τοῦ Κιγιώ, κατέβηκε ἀμέσως στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου ἀπ' ὅπου καὶ ἐκάλεσε δυὸ διερχομένους ἀστυφύλακες.

***

Στὸ μεταξύ, ὁ Λαντώμ, ποὺ δὲν ὑπωπτεύθη τίποτε, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πήγαινε σὲ μέρος ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἕνας καλὸς φίλος καὶ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα — ἡ μνηστή του καὶ σὲ λίγο σύζυγός του — ἐτράβηξε πρὸς τὸ μέγαρο Βαλερύ.

Ἡ Λίζα, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Τὸμ Κόξ, ἔτρεξε πρὸς ὑποδοχήν του.

— Σ' ἐπερίμενα, ἀγαπητέ, τοῦ εἶπε. Ἀπεφάσισες λοιπὸν νὰ ταξιδέψῃς;

— Ναί.

— Εἶνε ἀνάγκη;

—Ἀνάγκη... Ὤ! ὄχι. Ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς.

—Ἀναψυχῆς;... Μὰ τότε, ἀγαπητέ, δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀναβάλωμε, γιὰ λίγες μέρες, ἔστω καὶ γιὰ αὔριο;

—Ὄχι. Πρέπει νὰ φύγωμε σήμερα. Καὶ μετὰ μιὰ ὥρα μάλιστα.

—Ἐπιμένεις λοιπόν;

— Τί νὰ γίνῃ, Λίζα μου; Συνηθίζω νὰ μὴν ἀναβάλω ποτὲ τὴν ἐκτέλεσι τῶν ἀποφάσεών μου.

—Ἔστω, ἔκαμε ἡ Λίζα. Δὲν μᾶς μένουν λοιπὸν παρὰ δυὸ πράγματα μόνο τώρα. Νὰ ὑπογράψωμε τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου, νὰ πάρωμε τὸ τραῖνο καὶ νὰ φύγωμε.

—Ἀκριβῶς

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κόμη Λαντώμ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σοῦ ζητήσω μερικὲς ἐξηγήσεις.

— Γιὰ τί πρᾶγμα, Λίζα;

— Γιὰ πράγματα ἀληθινὰ περίεργα. Πράγματα ποὺ ὁμολογῶ ὅτι θὰ σὲ ἐκπλήξουν, ἀγαπητέ μου, Λαντώμ.

Ὁ Λαντὼμ καὶ πάλι δὲν ὑπωπτεύθηκε τίποτε, οὔτε ἔδωκε ἐξαιρετικὴ σημασία στὰ λόγια αὐτὰ τῆς μνηστῆς του καὶ εἶπε χαμογελῶντας:

—Ἐμπρός, φιλτάτη, ζήτησέ μου ὅσες ἐξηγήσεις θέλεις.

Ἡ Λίζα ἐκάρφωσε τώρα ἐπίμονα καὶ ἐρευνητικὰ τὰ βλέμματά της μέσα στὰ μάτια τοῦ Λαντὼμ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις τί λέγουν γιὰ σένα, κόμη Λαντώμ;

— Τί; ἔκαμε ὁ Λαντώμ, χλωμιάζοντας κάπως.

—Ὅτι εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ», ὁ λεγόμενος «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια»!

— Τί εἶπες; ἐγρύλισε ὁ Λαντώμ.

Καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῆς νέας.

Δὲν ἐπρόλαβε ὅμως νὰ κάμῃ οὔτε ἕνα βῆμα, γιατὶ ἀμέσως ἄνοιξε ἡ διπλανὴ πόρτα τοῦ δωματίου ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ὥρμησαν, μὲ τα πιστόλια στὰ χέρια, ὁ Τὸμ Κὸξ μὲ τὸν Ζεφρουᾶ καὶ τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκνευρίζεσθε, κ. κόμη, τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Ζεφρουᾶ. Εἶνε πιὰ καιρὸς νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶσθε ὁ «Σκελετὸς μὲ τὰ Πράσινα Γάντια».

Ὁ Τομ Κὸξ ὅμως δὲν ἐπερίμενε τὴν ὁμολογία. Ἐπροχώρησε χαμογελῶντας, στάθηκε μπρὸς στὸν Λαντὼμ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀγαπητέ μου, «Σκελετὲ μὲ τὰ Πράσινα Γάντια», βλέπεις ὅτι φαίνομαι συνεπὴς στὴν ὑπόσχεσί μου. Σοῦ ὑποσχέθηκα νἄρθω νὰ σὲ συλλάβω τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν θὰ τὸ περιμένῃς, καὶ πραγματοποιῶ τὴν ὑπόσχεσί μου...

Ἐγέλασε μετὰ καὶ πρόσθεσε:

—Ἔχασες τὸ παιγνίδι, «Σκελετέ», τώρα κάθε ἀντίστασις εἶνε μάταιη καὶ ἀνωφελής...

Τὸν εἶδε νὰ ὀπισθοχωρῇ. Προέτεινε τότε ἐναντίον του τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ κίνησι ἂν κάνῃς, μιὰ φωνὴ ἂν βγάλῃς, θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί.

Ἔκαμε νόημα μετὰ στὸν Ζεφρουᾶ καὶ στοὺς ἀστυφύλακες νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ συλλάβουν τὸν «Σκελετό», πρᾶγμα ποὺ ἐκεῖνοι ἐξετέλεσαν ἀμέσως. Καὶ ἀφοῦ τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες ὁ Τὸμ Κὸξ διέταξε:

— Καὶ τώρα στὴ φυλακή!

Ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Ζεφρουᾶ, οἱ ἀστυφύλακες ἔσερναν ἤδη ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τὸν ἀρχηγὸ τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ», ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασε στὸ κατωφλι τῆς πόρτας, ἐστράφηκε ἀπότομα, ἐκεραυνοβόλησε μὲ βλέμματα πύρινα καὶ ὅλο λύσσα τὸν ἀμερικανὸ ντέτεκτιβ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸμ Κόξ! Δὲν ἐτελειώσαμε ἀκόμη. Μένει ἡ τρίτη παρτίδα, ἡ τελειωτική. Πρὶν περάσουν τρεῖς μέρες, Τὸμ Κόξ, θὰ ἔχω δραπετεύσει ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ θἄρθω νὰ σὲ βρῶ γιὰ νὰ παίξωμε τὴν τελευταία μας παρτίδα. Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ χάσῃ, Τὸμ Κόξ...

Ὁ ἀμερικανὸς ντέτεκτιβ ἐγέλασε τότε καὶ ἀπήντησε:

—Ἀγαπητέ μου «Σκελετέ», βιάζομαι νὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀμερική. Ὡστόσο θὰ μείνω καὶ θὰ σὲ περιμένω. Σὲ παρακαλῶ ὅμως, προσπάθησε νὰ δραπετεύσῃς ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς πολύ...

Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ «Κόκκινου Δαχτυλιδιοῦ» ἀπήχθη, ἡ δεσποινὶς Βαλερὺ ἐπλησίασε τὸν Τὸμ Κόξ. Τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ ἐζήτησε νὰ τὸ φέρῃ στὰ χείλη της ψιθυρίζοντας:

—Μ' ἐσώσατε, κ. Τὸμ Κόξ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ ἰατρός σας

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ (Β')

Στὸ σημερινὸ καὶ τελευταῖο μάθημά μου γιὰ τὰ θαλάσσια λουτρὰ θὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν τακτικὴ ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθῆτε σ' αὐτὰ ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως καὶ ὠφελιμότητος. Στὸ προηγούμενο σᾶς ἐτόνισα ὅτι ὁ ὑπερβολικὸς ἀριθμὸς τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ὡς καὶ ἡ παρατεταμμένη διαμονὴ μέσα στὴν θάλασσα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξασθένησι τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν ἐκδήλωσι δυσαρέστων ἐπακολούθων. Ἰδιαιτέρως δὲ ὅταν περνᾶ ἡ ἡλικία χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὰ θαλάσσια λουτρά. Δὲν εἶνε δυστυχῶς λίγες οἱ περιπτώσεις ἐκείνων ποὺ ὑπέφεραν ἀπ' τὴν καρδιά τους ἢ ἀδυναμίαν τῶν πνευμόνων, δίχως νὰ τὸ ξέρουν καὶ κάνοντας θαλάσσιο λουτρὸ ἔμειναν μέσα στὴν θάλασσα ἢ ἐξερχόμενοι ἔκαμαν αἱμόπτυσιν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συμβουλεύεσθε στὸ ζήτημα τῶν λουτρῶν πάντοτε τὸν κ υράντε γιατρό σας. Γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ μερικὲς κακὲς συνήθειες καὶ γιὰ νὰ κατανοήσετε τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχετε κάνοντας, εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε, ἓν οἱονδήποτε λουτρό, σᾶς ἔγραψα τὰ μαθήματα αὐτά, γιατὶ ἡ ἄγνοια ὡρισμένων μικροπραγμάτων καὶ οἱ κακὲς καὶ παράλογες ἐφαρμογὲς τῆς μόδας, τὶς περισσότερες φορὲς ὁδηγοῦν στὴν καταστροφὴ τῆς ὑγείας.

Τὰ διάφορα θαλάσσια σπὸρ καὶ παιγνίδια μέσα στὴν θάλασσα κτλ. εἶνε ἐφευρέσεις ἐκείνων ποὺ διατηροῦνε πισίνες καὶ παραθαλάσσια κέντρα. Ἀπὸ τὰ θαλάσσια σπὸρ ὑγιεινὸ εἶνε μόνον ἡ κωπηλασία. Μὲ αὐτὴν δυναμώνουν οἱ μῦς τῶν χειρῶν, γίνονται κανονικὲς ἀναπνευστικὲς κινήσεις τοῦ θώρακος, ἐπιτυγχανομένης συγχρόνως γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ μιᾶς θαυμασίας τονώσεως τοῦ στήθους.

Ἡ καταλληλότερη ὥρα, ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως, γιὰ τὸ θαλάσσιο λουτρὸ εἶνε ἀπὸ τὶς 9 τὸ πρωῒ μέχρι τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα δέ, ἂν ὑποτεθῆ ὅτι δὲν μπορεῖτε τὸ πρωΐ, ἡ κατάλληλη ὥρα εἶνε 4 ἕως 5. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν πρέπει νὰ μπαίνετε στὴ θάλασσα πρὶν περάσουν 3 ἕως 4 ὧρες μετὰ τὸ φαγητό, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται γιὰ τὸ ἐλαφρότερο πρόγευμα. Ὡσαύτως οὐδέποτε νὰ παίρνετε θαλάσσιο λουτρὸ ἱδρωμένοι ἢ ὕστερα ἀπὸ μακρυνὴ πορεία. Εἶνε ἐπικινδυνωδέστατον. Ἡ ὑδροθεραπεία τῆς θαλάσσης γιὰ νὰ εἶνε ὠφέλιμος καὶ ὑγιεινὴ δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται πέραν τοῦ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας κατὰ λουτρόν. Μετὰ τὸ θαλάσσιο λουτρό, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ βαδίζετε, κάνοντας συγχρόνως τὴν ἡλιοθεραπείαν σας καὶ ὄχι νὰ κάθεσθε, ὅπως κάνουν οἱ περισσότεροι.

Ἂν ἀναπαυθῆτε ἀκίνητοι, τότε πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τυλιχθῆτε μ' ἕνα ἐλαφρὸ μπουρνοῦζι. Τὸ στέγνωμα γυμνῶν ἐν ἀκινησίᾳ, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸν ἥλιον, εἶνε ἐπικίνδυνο καὶ ἀνθυγιεινό. Συγχρόνως δὲ προκαλεῖ ὀδυνηρὰ ἐγκαύματα στὴν ἐπιδερμίδα καὶ καταστρέφει τὴν φυσική της ἀνθηρότητα, τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν ἐν γένει ζωτικότητά της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντοῦλες

Μία ἀναγνώστριά μου μοῦ περιγράφει τὴν μεγάλη λύπη ποὺ αἰσθάνθηκε ὅταν ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι κάποιας φίλης της ἐπληροφορήθηκε πὼς κάποια, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζε φίλην μιλεῖ μὲ πολλὴ κακία ἐναντίον της καὶ μάλιστα διηγεῖται εἰς βάρος της πράγματα τελείως ἀνακριβῆ «Μπορῶ, μοῦ γράφει, νὰ συνεχίσω νὰ βλέπω ἕναν ἄνθρωπο τόσο ψεύτικον καὶ μοχθηρόν. Καὶ ἐὰν διακόψω τὰς σχέσεις ποὺ ἔχω μαζί της πῶς θὰ μπορέσω νὰ δικαιολογηθῶ ἀφοῦ δὲν πρέπει νὰ προδώσω τὴν φίλην ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;»

Καταλαβαίνω τὴ θλῖψι τῆς ἀναγνωστρίας μου. Εἶναι τόσο ἀποκαρδιωτικὸ ν' ἀνακαλύπτῃ κανεὶς ξαφνικὰ πὼς κάποιος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε φίλον, παίζει αὐτὸν τὸν τόσο ἐλεεινὸν ρόλο. Ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ ὅμως νὰ πῶ ὅτι ἐξ ἄλλου καταδικάζω καὶ τὴν προθυμίαν τῆς «φίλης» ποὺ ἔσπευσε νὰ γίνῃ ἄγγελος τόσων δυσαρέστων εἰδήσεων. Τὸ νὰ προξενοῦμε τόση λύπη σ' ἕναν ἄνθρωπο λέγοντάς του ὅτι αὐτὸς ποὺ ἐνόμιζε φίλον προδίδει τὸ ὡραῖο αἴσθημα τῆς φιλίας, δικαιολογεῖται μόνον ὅταν πρόκειται νὰ γλυτώσωμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἰδοποιοῦμε ἀπὸ κάποιον κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως δὲν συμβαίνει τίποτε παρόμοιον καθὼς ἀντιλαμβάνομαι, ἑπομένως ἡ φίλη σας εἶναι ἀδικαιολόγητη ποὺ σᾶς ἀνεστάτωσε. Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ζήτημα μας σήμερα. Ἐσεῖς θέλετε νὰ σᾶς πῶ ἂν πρέπει νὰ συνεχίσετε τὴ φιλία σας μὲ αὐτὴν ποὺ σᾶς ἐπρόδωσε. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρετε πολὺ κατάκαρδα τὸ πρᾶγμα, διότι εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ ἐπιπολαιότης τῆς φίλης σας νὰ μὴν ἔχῃ βάθος. Κάποτε πετᾶ κανεὶς μερικὰ λόγια ἀσυλλόγιστα χωρὶς κακία οὔτε μοχθηρία καὶ βρίσκονται «καλοθεληταὶ» ποὺ τ' ἁρπάζουν καὶ τὰ μεταφέρουν, προσθέτοντας ἐνίοτε καὶ κάτι δικό τους. Νά, γιατὶ κακίζω περισσότερο ὄχι αὐτοὺς ποὺ θὰ ποῦν κάτι ἐναντίον μας, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται καὶ μᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνουν. Στὴ θέσι σας θὰ ἤμουνα λιγάκι προσεκτικὴ μὲ τὴ φίλη ποὺ μ' ἐκατηγόρησε καὶ πολὺ περισσότερο μὲ αὐτὴν ποὺ ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ.

Ἡ μόδα

Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μεταβατικὴ ἐποχή, γιατὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἀρκετὴ ζέστη, γιὰ νὰ φορέσωμε τὰ καλοκαιρινά, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀρκετὸ κρύο γιὰ νὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ φοροῦμε χειμωνιάτικα. Τὰ ἀνοιξιάτικα λοιπὸν ταγιὲρ ἐπιβάλλονται. Θὰ τὰ διαλέξωμε σὲ ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ θὰ τὰ φοροῦμε μὲ τὶς ἀπαραίτητες μπλοῦζες ποὺ εἶνε μεταξωτές, βαμβακερὲς ἢ μεταξοβάμβακες. Ἂν τὸ ὕφασμα τοῦ ταγιὲρ εἶνε φανταιζὶ ἡ μπλούζα μας θὰ εἶνε μονόχρωμη, ἂν τοὐναντίον τὸ ταγιὲρ μας εἶνε ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο, τότε ἡ μπλούζα μας μπορεῖ νὰ εἶνε ριγὲ ἢ καρεδάτη. Οἱ ζακετοῦλες τῶν ταγιὲρ εἶνε λίγο μακρότερες ἀπὸ ἄλλοτε οἱ δὲ φοῦστες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κλὸς ἢ μὲ κουφόπιετες ποὺ κάτω ἀνοίγουν.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν εἶνε λεπτὰ μάλλινα, λινὰ καὶ βαμβακερὰ ἐγχώρια Αὐτὰ τὰ τελευταῖα εἶναι περίφημα, διότι μὲ τὶς φοβερὲς ἀκρίβειες τῶν ὑφασμάτων δὲν θὰ εἶναι εὔκολο στὴν κάθε μιὰ κυρία νὰ ἀγοράσῃ κάτι πιὸ ἀκριβό, δεδομένου ὅτι ὁ κοινὸς ἀλατζᾶς πωλεῖται 400-500 δρχ. ὁ πῆχυς.

Ἄλλο πρόβλημα ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἶναι τὸ ζήτημα τῶν ὑποδημάτων. Τί θὰ φορέσωμε ὅταν τὰ πιὸ ἁπλὰ σάνδαλα στοιχίζουν 7 καὶ 8 χιλιάδες; Τὰ Μυκονιάτικα, ποὺ μποροῦσαν νὰ μᾶς σώσουν, δὲν ἔρχονται λόγῳ ἐλλείψεως συγκοινωνίας, ἑπομένως πρέπει κάτι ἄλλο νὰ ἐφεύρουν οἱ Ἑλληνίδες καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἀργήσουν κάτι νὰ ἐπινοήσουν Τὸ ζήτημα τῶν καλτσῶν ἤδη ἐκανονίσθη. Ὅταν ἀρχίσουν οἱ ζέστες, ξεκάλτσωμα, ἕως ὅτου ἀρχίσῃ ὅμως τὸ πραγματικὸ καλοκαῖρι θὰ φορεθοῦν οἱ κάλτσες τοῦ χεριοῦ ποὺ εἶνε πλεγμένες ἀπὸ νῆμα.

Ὡραιότης καὶ ὑγιεινή

Οἱ περισσότερες γυναῖκες ἔχουν ἀποκτήσει σιλουέττα τώρα, μὴ νομίζετε δὲ ὅτι παίζει πάντοτε μεγάλον ρόλο σ' αὐτό, τὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως τὶς ἔκαμε ν' ἀδυνατίσουν τὶς περισσότερες εἶναι οἱ δρόμοι, οἱ ἀτελείωτες κοῦρσες, οἱ οὐρές, ἡ κόπωσις.

Ἡ τωρινὴ γυναῖκα, θέλοντας καὶ μή, ἔγινε ἐνεργητική, τρέχει γιὰ νὰ προμηθευθῆ τὸ κάθε τι καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ συνέβαλε ὥστε νὰ παρουσιασθῆ πιὸ κομψή Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ ὑπερβάλλῃ, διότι ὅπως τὸ ὑπερβολικὸ πάχος εἶναι ἀνθυγιεινό, τὸ ἴδιο εἶναι καὶ ἡ μεγάλη ἀδυναμία. Λίγο σύστημα σὲ ὅλες τὶς δουλειὲς καὶ ἀποφεύγομε τὴν ὑπερκόπωσι, λίγη προσπάθεια καὶ ἐπινόησις καὶ καλυτερεύομε τὴν τροφή μας χωρὶς περισσότερα ἔξοδα. Κάποτε θεωροῦμε σπατάλη ν' ἀγοράσωμε λίγο γιαοῦρτι ἢ ἕνα αὐγὸ καὶ δὲν διστάζομε νὰ πληρώσωμε 150 καὶ 180 δραχμὲς γιὰ ἕνα ἄθλιο κατασκεύασμα ποὺ ἀποκαλεῖται γλύκισμα καὶ δὲν περιέχει καμμιὰ θρεπτικὴ οὐσία.

Παραδεχόμαστε πὼς ἡ ζωὴ ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας εἶναι πολὺ δύσκολη, μιὰ καλὴ ὅμως νοικοκυρὰ ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ σπίτι της καὶ τὴν οἰκογένειά της θὰ βρίσκῃ πάντοτε διέξοδο γιὰ νὰ φέρῃ ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα εἰς πέρας τὴν ἀποστολή της.

Οἰκονομικὴ κουζίνα.

Μ π ο μ π ό τ α. — Ἀντὶ ν' ἀγοράζετε τὰ ἀπαίσια γλυκὰ ποὺ πουλοῦν τώρα τὰ διάφορα καταστήματα καὶ ποὺ ἄλλα εἶναι καμωμένα μὲ χαρουπάλευρο, ἄλλα μὲ τσουένι εἶναι χίλιες φορὲς προτιμώτερο νὰ κάνετε μόνες σας τὸ γλυκό σας μὲ ὑλικὰ καθαρὰ καὶ ὑγιεινά

Γιὰ νὰ κάμετε τὴν μπουμπότα, παίρνετε 100 δρ. μπομποτάλευρο, μέσα στὸ ὁποῖο ρίχνετε 25 δρ. καφτὸ λάδι, 10-15 δρ σταφίδες, 1-2 ζαχαρίνες λυωμένες σὲ λίγο νερό, μισὸ ποτηράκι κονιάκ, κανέλλα, γαρύφαλλα καὶ 1)2 κουταλάκι σόδα. Τὰ ἀνακατεύετε καλά, ρίχνοντας κι' ἄλλο χλιαρὸ νερό, καὶ ὅταν κάμετε ἕνα μῖγμα σὰν κουρκοῦτι, τὸ στρώνετε σὲ ἕνα ταψὶ ἀλειμμένο μὲ λίγο λάδι καὶ τὸ πᾶτε στὸν φοῦρνο. Ὅταν ἔλθει ἀπὸ τὸν φοῦρνο, ζεστὸ καθὼς εἶναι, τὸ περιχύνομε μὲ μέλι ζεστὸ καὶ τὸ ἀφήνομε νὰ κρυώσει, ὁπότε τὸ κόβουμε κομμάτια.

Σ π α ν α κ ό π η τ α. — Γίνεται πολὺ νόστιμη μὲ καλαμποκάλευρο, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦμε ἀντὶ φύλλων Ἀφοῦ ἑτοιμάσωμε τὸ σπανάκι ὅπως συνήθως, ἀνακατώνομε ἄνιθο, κρεμμυδάκια, ἁλάτι, πιπέρι καὶ τὸ τσιγαρίζομε ὅλα μαζί. Ἁπλώνομε σὲ λαδωμένο ταψὶ καὶ περιλούομε μὲ χυλὸ ἀραιό, ποὺ τὸν φτιάχνομε μὲ καλαμποκάλευρο καὶ νερό. Χαράζομε καὶ στέλνομε στὸ φοῦρνο.

Ἡ ἀλληλογραφία μου.

Μαραμένο Κρίνο: — Ἔχετε πολὺ ἄδικο. Τοὐναντίον αὐτὲς οἱ ἐπιδερμίδες θεωροῦνται καλύτερες Μὴ χρησιμοποιῆτε γιὰ τὴν ὥρα τίποτε, τὸ πολὺ-πολὺ λίγο ἀνθόνερο μὲ ὀξυζενὲ καὶ γλυκερίνη Πούδρα δὲν εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ὥρα.

Α.Ζ — Τὴν ἀπάντησί μου τὴν δίνω μὲ τὴν κουβεντοῦλα μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Οἱ ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δόκτορα Κάμα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀναφέρουν: α) τὸ ἔτος γεννήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατὸν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δραχμὰς 20 διὰ κάθε ἀπάντησιν, θὰ διευθύνωνται δὲ «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὸν δόκτορα Κάμα — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθῆνας».

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 15 ἕως 21 Μαΐου ἔχουν ὡς ἀκολούθως.

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 4 — 6.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (18) καὶ 9.15 — 11 π. μ. τῆς Πέμπτης (21).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 3 — 5.45 μ. μ. τοῦ Σαββάτου (16) καὶ 10—11.45 π.μ. τῆς Τρίτης (19).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 10 π.μ. - 1.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (17) καὶ αἱ ἀπογευματιναὶ τῆς Τετάρτης.

4) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα: Αἱ ἑσπεριναὶ τῆς Παρασκευῆς (15) καὶ 6—8 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (17).

5) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: 3-5.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (17) καὶ 5 — 7 μ.μ. τῆς Πέμπτης (21).

6) Διὰ τὸ μέλλον σας 8.15—10.30 π.μ. τῆς Δευτέρας(18) καὶ αἱ πρωϊναὶ τῆς Τετάρτης (20).

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, ἀποστέλλετε ἐσωκλείστως καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5. Ἀθήνας». Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δρχ. 20 διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Ντῖνον Α. Χ. — Εἶσθε πολὺ περίεργος τύπος. Ζητᾶτε τὴν τελειότητα ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔπρεπε παρὰ νὰ ἱκανοποιῆσθε μὲ κάποιαν σχετικότητα μόνον. Ἀφοῦ ἡ ζωὴ σᾶς ἱκανοποίησε, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ εἶσθε μεμψίμοιρος. Δὲν εἶνε ὁ γάμος παιγνίδι μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά. Εἶνε πρόβλημα καὶ γρῖφος. Ἐκλέξετε ἕνα καλὸ ἀναθρεμμένο κορίτσι καὶ κλεῖστε τὰ μάτια Καμμιὰ δὲν εἶνε τέλεια. Ἀλλὰ εἶσθε καὶ σὲ ἡλικία ποὺ ἡ κριτικὴ δὲν ἀφήνει τὴν καρδιὰ νὰ μιλήσῃ!

Πονεμένη καρδιά. — Ἀφῆστε τὶς ἐρωτικὲς φλυαρίες, δεσποινίς, καὶ τὰ ρωμαντικὰ σκέρτσα ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμοῦν. Εἶσθε σὰν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς. Σᾶς ἀρέσει ἡ κολακεία, τὸ φλέρτ, τὰ λοῦσα, τὸ γλέντι καὶ ἀποβλέπετε σ' ἕναν γάμο γιὰ νὰ τὰ ἔχετε ὅλα. Δουλέψετε λιγάκι. Ἡ ζωὴ εἶνε ἀνηφορικὸς δρόμος, ποὺ στὴν κορυφὴ βρίσκεται ἡ εὐτυχία.

Μικρὰ Ἀντάρτις, Παραλία. — Γιατί τόσος μυστικισμὸς στὸ χαρακτῆρα σας; Ἔχετε τὸ ἐλάττωμα τῆς ἀνυπομονησίας ποὺ πνίγει ἄλλα σας προτερήματα. Ζητᾶτε τὸν ἥλιο καὶ τὸν θέλετε νὰ τὸν φέρουν ἀμέσως στὰ πόδια σας ἔστω καὶ ἂν εἶνε μεσονύκτιο! Δὲν πρέπει νὰ βιάζεσθε τόσο γιατὶ ὑπάρχει φόβος μὲ τὴν βιασύνη σας νὰ πέσετε θῦμα. Λίγη ὑπομονή, λίγη κρίσις θὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς καὶ τῆς ἐργασίας.

Σκλάβαν Α. Σ. — Εἶσθε λιγάκι πεισματάρα χωρὶς νὰ εἶσθε κακιά. Σᾶς παρεξηγοῦν, προσέξετε. Μεγαλυτέρα ἐνδοτικότης θὰ σᾶς κάνῃ πιὸ ἀγαπητήν. Μελετήσετε καὶ λίγο, γενικά, γιατὶ εἶσθε ἀμόρφωτη, μ' ὅλον ὅτι ἔχετε ἄλλα προσόντα ποὺ σκεπάζουν τὰ μικρά σας αὐτὰ ἐλαττώματα. Μὴν ἀδικεῖτε τοὺς φίλους σας ἂν δὲν σᾶς πλησιάζουν μὲ θάρρος. Τοὺς τρομάζει τὸ πεῖσμα σας.

Ξανθὴν Πατρινιά. — Ὁ χαρακτήρ σας εἶνε χωρὶς δύναμι. Δὲν ξέρετε κι' ἐσεῖς ἡ ἴδια τί ζητᾶτε πολλὲς φορές. Εἶσθε ἀναποφάσιστη καὶ ἐπιπόλαια. Καὶ ὅμως σᾶς ἀγαποῦν ὅλοι γιατὶ κλείνετε μέσα σας μιὰ καρδιὰ ἀπὸ χρυσάφι ἀληθινό. Προσοχὴ νὰ μὴν ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἐπιτήδιοι τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος σας.

Ἀγνήν. — Τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ἕνας κοινὸς καὶ συστηματικὸς ἐρωτύλος ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ γράφῃ ὅ,τι τοῦ κατέβη στὸ μυαλὸ τὴν ὥρα ἑνὸς ἐρωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν πρόκειται γιὰ σοβαρὸν χαρακτῆρα. Προσοχή!

Ἀντιγόνην — Ἡ δίψα νὰ μάθετε τὸ μέλλον σας σᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ρωτᾶτε ἀπὸ τὴν γραφολόγο ὅ,τι θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν δόκτορα Κάμα τοῦ ὡροσκοπίου μας. Ἔχετε λίγην ἐπιπολαιότητα καὶ πολλὴν ἀνυπομονησία. Ἡ ἐρωτική σας προδιάθεσις σᾶς κάνῃ νὰ πλανᾶσθε πολλὲς φορές. Τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς γράφει εἶνε νέος μὲ προσόντα καὶ σοβαρότητα ἀρκετήν.

Μέγαν Ναπολέοντα — Εἶσθε μέγας, ἀλλὰ ὄχι Ναπολέων, γιατὶ ἀλλοιῶς κάθε φρούριο καρδιᾶς θὰ τὸ κατακτούσατε, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν μπορέσατε μέσα σ' ἕναν χρόνο νὰ πῆτε μιὰ λέξι σὲ μιὰ κοπέλλα. Παιδιαρίζετε πολύ, εἶσθε φριχτὰ ἀνορθογράφος καὶ ἀμελέτητος ἢ μᾶλλον τελείως ἀγράμματος. Περίεργο, ἀφοῦ ὅπως λέτε, εἶσθε υἱὸς ἑκατομμυριούχου! Μὲ τὰ χρήματά σας ἄλλος νέος θὰ εἶχε τόση μόρφωσι, ποὺ θὰ γινότανε μεγάλος κατακτητὴς καρδιῶν καὶ πνευμάτων.

Ἀρχιζιζάνιον. — Δὲν προλέγω μέλλοντα, διαγράφω χαρακτῆρες μόνο. Πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε πιά. Δὲν ἔχετε πρωτοβουλίαν καθόλου. Ἐξαρτᾶσθε ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καὶ παρασύρεσθε φυσικά. Φροντίσετε νὰ ἔχετε κι' ἐσεῖς δικήν σας ἀτομικότητα ἂν δὲν θέλετε νὰ εἶσθε ἕνα ρομπὸτ στὴ ζωή. Καλὴ ψυχή, εὐγένεια καὶ πολιτισμὸς δὲν σᾶς λείπει βέβαια.

Μικρὴν Χρυσαλίδα.—Ὅλοι θὰ σᾶς ἀγαποῦν ὅταν γίνετε πιὸ σοβαρὴ καὶ πιὸ μετρημένη. Κάνετε τρέλλες, ποὺ σᾶς καθιστοῦν λίγο βαρετήν. Εἶσθε καλὴ καὶ ἀνεκτικὴ καὶ δίνετε τὸ θάρρος στοὺς φίλους σας νὰ σᾶς μεταχειρίζωνται σὰν μικρὸ παιδί.

Κάποιαν.— Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ στὴ ζωὴ εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἕνα καλὸ συνοικέσιο. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν τόσοι εὐγενικοὶ σκοποὶ γύρω μας, τόσοι δρόμοι γιὰ νὰ δείξωμε τὸ ἀνάστημά μας σὲ προτερήματα καὶ προτερήματα. Θὰ πανδρευθῆτε μιὰ μέρα, πάντως, μὴν ἀνυπομονεῖτε.

Ν. Φοιτητήν, Θεσσαλονίκην.—Ἀρυσθῆτε θάρρος ἀπὸ τὴ μόρφωσί σας γιὰ τὴ ζωή. Ἔχετε πολλὰ προσόντα καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶσθε ἀπαισιόδοξος. Ἡ ζωὴ σᾶς ἀνήκει. Μπῆτε στὴν πόρτα της σὰν νικητής, ὄχι σὰν ἡττημένος. Ἡ ἡττοπάθειά σας καὶ ἡ ρωμαντικότης σας νὰ παραμερίσουν γιὰ νὰ περάσετε. Θὰ ἰδῆτε ὡραῖες ἡμέρες.

Κ. Θ 612, Θεσσαλονίκην.— Εἶσθε ἀπὸ τὰ πρόσωπα ποὺ προσηλώνονται στοὺς τύπους καὶ δὲν κουνᾶτε ἀπὸ τὴ θέσι σας σὰν σιδερένιο ἄγαλμα φύλακος, ποὺ τὸ βάρος του δὲν εἶνε τόσο εὔκολο νὰ παραμερισθῆ. Κάνετε μιὰ προσπάθεια νὰ δώσετε κίνησι στὶς ὀρέξεις σας, ἀφοῦ τὶς περιορίσετε στὸν κύκλο τοῦ αὐστηροῦ καθωσπρεπισμοῦ. Ὁ χαρακτήρ σας πρέπει ν' ἀποβάλη ἐπίσης τὴν μικρὴν δόσιν τῆς δουλοπρεπείας ποὺ κλείνει καὶ νὰ κρατήσετε τὴν εὐπείθεια, τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν τάξι.

Πληγωμένη καρδιά.—Μὴν εἶσθε μεμψίμοιρη καὶ γκρινιάζετε διαρκῶς γιὰ ὅλα, γιατὶ θὰ καταντήση νὰ σᾶς βαρεθοῦν καὶ τὰ πιὸ ἀγαπητά σας πρόσωπα. Συνήθως δὲν ἀνέχονται νὰ μᾶς βλέπουν νὰ μουρμουρίζωμε. Ἀγαπᾶτε θερμὰ καὶ τὸ δείχνετε μὲ ζήλειες λιγάκι χωρὶς βάσι. Μὴν τὸ κάνετε, γιατὶ χάνετε.

Ἡφαίστειον Π. Ι. Κ.— Τρελλούτσικη καὶ γελαστὴ πάντοτε, κερδίζετε τὶς καρδιὲς καὶ τὶς συμπάθειες ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ σᾶς πλησιάζουν. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως βρεθῆ κανένας καὶ σᾶς κάνη θῦμα του χωρὶς νὰ σᾶς ἀγαπήση εἰλικρινά. Περιορίσετε τὶς αἰσθηματικὲς ἐκδηλώσεις σας καὶ θὰ εἶσθε πιὸ κερδισμένη.

Νικημένη τῆς ζωῆς.—Σᾶς ἀρέσει ἡ πόζα καὶ τὸ κάνετε χωρὶς αἰτία πολλὲς φορές. Μή, γιατὶ γίνεσθε ἀντιπαθητικὴ χωρὶς λόγο, καὶ χωρὶς νὰ εἶσθε. Φαίνεσθε λιγάκι ξιπασμένη καὶ σᾶς παρεξηγοῦν οἱ καλύτεροι φίλοι σας. Γίνετε πιὸ ἁπλῆ, πιὸ ἀφελής, πιὸ εἰλικρινής.

Γιοῦλι - Σιν, Ἀμαλιάς. — Ἡ ἀπογοήτευσις εἶναι μέσα στὸ χαρακτῆρα σας βασικὸν ἐλάττωμα. Προσπαθήσετε νὰ εἶσθε χαρούμενη καὶ νὰ ἐλπίζετε καὶ θὰ σᾶς φέρη τύχη ἡ αἰσιοδοξία. Μὴν παραμελῆτε τὸν ἑαυτό σας, γιατὶ αὐτὸ σᾶς βλάπτει. Γελᾶτε, ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ κωμωδία. Ἔτσι νὰ τὴν παίρνετε καὶ θὰ ἰδῆτε καλὲς ἡμέρες.

Διάνα. — Ἔχετε μιὰ δυσπιστία γιὰ ὅλα, πρᾶγμα ποὺ σᾶς κάνη πολλὲς φορὲς νὰ δυσαρεστῆσθε μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ σᾶς ἀγαποῦν. Ἀνοῖξτε τὴν καρδιά σας διάπλατα, φανῆτε πιὸ διαχυτικὴ καὶ δὲν θὰ ζημιωθῆτε. Σᾶς παντρεύουν καὶ τοὺς κυττᾶτε μὲ ἀμφιβολία. Αὐτὸ τοὺς ἀπογοητεύει. Ἕνα παιδὶ — ἂν ἀποκτήσετε — θὰ σᾶς διδάξη τὴν πραγματικὴ ἀνοιχτόκαρδη ἀγάπη.

Χωρὶς ἀγάπη, Πειραιᾶ. — Βιαστικὴ πολὺ σὲ ὅλα σας. Νομίζετε πὼς ἡ εὐτυχία καὶ τὸ μέλλον δὲν δημιουργοῦνται, ἀλλὰ εἶναι ἕνα ποτῆρι νερὸ ποὺ πίνεται εὔκολα. Πρέπει νὰ κοπιάσωμε στὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά μας. Εἶσθε φιλάρεσκη καὶ σᾶς ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα. Πάντως ὅμως σᾶς λείπει ἡ φιλοκαλία, ποὺ στολίζει τὸν χαρακτῆρα καὶ δίνει ἀρετὲς σ' ἕνα νέο κορίτσι. Ἀποφεύγετε τὰ φλέρτ. Σήμερα οἱ νέοι γελοῦν καὶ γλεντοῦν μὲ τὰ ἀφελῆ πλάσματα ποὺ καταντοῦν στὸ τέλος θύματα τῆς ἐλαφρότητός των.

Ὀδ ντοϊατρον Κ+Α+Χ —Ἐπιπολαιότης καὶ ἀφέλεια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος σας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ λείψουν ἢ νὰ ἐλαττωθοῦν τουλάχιστον. Ἔχετε ὅμως χρυσῆ καρδιὰ καὶ εἰλικρίνειαν πιὸ πολλὴν ἀφ' ὅ,τι χρειάζεται στὴν ἐποχή μας. Θέλετε νὰ εὐτυχήσετε καὶ νὰ σᾶς ζηλεύουν; Ἐργασθῆτε, μελετήσετε, συγκεντρωθῆτε καὶ γίνετε ἀγαπητὸ πρόσωπο μὲ τὴν εὐγένεια ποὺ ὑποχρεώνει.

ΒΑΣΚΒ.—Εἶσθε μοιρολάτρης καὶ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα. Φροντίσετε νὰ συγκεντρώσετε ὅλην τὴν δυναμικότητά σας στὴν ἐργασία σας γιὰ νὰ προαχθῆτε. Μὴν προσπαθῆτε νὰ τὰ βολέψετε μὲ προσωρινὲς ἐπιτυχίες. Μὲ μπαλώματα δὲν ντύνεται ἡ γύμνια. Πάντως, ἔχετε κάποιαν δραστηριότητα ποὺ τὴν χάνετε σκεπτόμενος τὴν τύχη καὶ μόνο τὴν τύχη. Μὴν ξεχνᾶτε τὸ ἀρχαῖο ρητό: Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.

Μὰτς 5.—Ἔχετε πολὺ γοῦστο καὶ σᾶς ἀρέσει ἡ εὐπρέπεια καὶ ἡ τάξις. Εἶνε πολὺ ἐκλεκτὰ προσόντα αὐτὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ προοδεύψουν. Ἀλλὰ ἔχετε κάποιαν φιλαργυρίαν, ἡ ὁποία σᾶς ἀδικεῖ. Μὴν καταγίνεσθε σὲ ὀνειροπολήσεις. Κυττᾶξτε τὴ ζωὴ κατὰ πρόσωπο καὶ ἀγωνισθῆτε, ἂν θέλετε νὰ πᾶτε μπροστά. Δὲν σᾶς λείπει ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καρδιά σας εἶναι χρυσῆ.

Μαραμένο Κρινάκι. — Περίεργο. Ἕνας νέος τόσο μορφωμένος, νὰ εἶνε τόσο ρωμαντικός. Ἐσεῖς ἀνήκετε στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλὲξ Δουμᾶ-πατρός. Θαρρεῖ κανένας πὼς βγήκατε ἀπὸ τὰ φύλλα κανενὸς παληοῦ ρωμάντσου. Ἐλᾶτε, ξυπνήσετε, ἡ ἐποχή μας, ἐποχὴ τῆς βενζίνης καὶ τοῦ ἀεροπλάνου, δὲν ἐπιδέχεται ἀργοπορίες. Θὰ σᾶς παραμερίσουν ἄλλοι, ἂν δὲν σπεύσετε, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε τὴν πλάνη σας. Ἐπέρασε ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ Ρωμαῖος ἔβλεπε τὴν Ἰουλιέττα του ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἐπὶ δυὸ χρόνια. Σήμερα ἡ κάθε Ἰουλιέττα ζητᾶ μιὰ κοῦρσα κι' ἕναν ποὺ νὰ τὴν ὁδηγεῖ τολμηρὰ στὸ γαμήλιο ταξίδι. Μὴν εἶσθε δειλός.

Α. Δάφνη.— Χαρακτὴρ ἀσχημάτιστος. Ζητᾶτε μιὰ λύσι στὸ πρόβλημα τοῦ γάμου, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ λύσετε πρῶτα-πρῶτα τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει παιδιαρίζει ἀδιάκοπα καὶ καταγίνεται σὲ φλὲρτ συστηματικά.

Λ.Κ Μ.Σ Π. Ἔχετε μεγάλην φαντασίαν, ἡ ὁποία συχνὰ παραβλάπτει τὰ συμφέροντά σας. Περιορίσατε λίγο τὸν ἐγωϊσμό σας καὶ φανῆτε λιγώτερο ἀπαιτητικὴ πρὸς τὸ περιβάλλον σας. Μὴν κυνηγᾶτε χίμαιρες, διότι ἡ ἀποτυχίες ἀπογοητεύουν καὶ θὰ δηλητηριασθῆ σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρη ἡ ζωή σας.

Γιῶργον Σ., Ἀμαλιάδα —Ἔχετε χαρακτῆρα ἤπιον καὶ εὐμάλακτον. Μεγαλύτερη αὐτοπεποίθησις θὰ σᾶς ἀπήλλασσε ἀπὸ τὸ λίμνασμα ποὺ ὑφίστασθε. Γυμνάσετε τὴν ψυχή σας σὲ ὑψηλότερα φτερουγίσματα, ἀποκτήσετε θάρρος καὶ τόλμην. Μόνο ἔτσι θὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν κοινή, τετριμμένη καὶ ταπεινὴ ζωή, ποὺ σᾶς φθείρει ἀδίκως.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Η ΦΙΛΗ τῶν πονεμένων

Ἐμπιστευτικὸ μονόλογος

«Ἤμουν μόλις δεκαεπτὰ χρόνων ὅταν ἐγνώρισα ἐκεῖνον ποὺ ἦταν πεπρωμένο νὰ σταθῆ ὁ δημιουργὸς τῆς δυστυχίας μου. Πιστεύοντας ὅτι ὁ ἀμοιβαῖος αὐτὸς ἔρωτας θὰ διαρκοῦσε γιὰ πάντα, δὲν μπόρεσα ν' ἀντιδράσω στὶς ἀπαιτήσεις του καὶ τοῦ ἔδωσα ὅ,τι μοῦ ζήτησε. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ στενὲς σχέσεις ἑνὸς ἔτους, ἐβεβαιώθηκα ὅτι ἐκεῖνο ποὺ μὲ εἶχε τραβήξει κοντά του δὲν ἦταν ἡ πραγματικὴ ἀγάπη. Καὶ διέκοψα. Πέρασαν δυὸ χρόνια, χωρὶς τίποτε νὰ ταράξη τὴ ζωή μου. Στὰ εἴκοσι μου χρόνια ὅμως, ἐγνώρισα τὸν ἄνδρα ποὺ φαινόταν ὅτι ἀντιπροσώπευε τὸν ἰδεώδη τύπο. Ἐκεῖνον ποὺ ὀνειρευόμουν πάντα νὰ γνωρίσω: ὡραῖος, νέος, ἀνωτέρα μόρφωσις, μέλλον μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις, λεπτοὶ τρόποι κτλ. Γιὰ ἕξη μῆνες ἡ ζωή μας κυλοῦσε πολὺ εὐτυχισμένη. Τὴν εὐτυχία αὐτή, ἐπιθυμούσαμε κι' οἱ δύο νὰ τὴν σταθεροποιήσωμε μ' ἕναν γάμο. Κι' ἀποφασίσαμε νὰρθῆ νὰ μὲ ζητήση ἀπὸ τον πατέρα μου. Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ θἄρχόταν στὸ σπίτι μου, ἐθεώρησα ὑποχρέωσί μου νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὸ παρελθόν μου. Ἤμουν βεβαία πὼς θὰ μποροῦσε νὰ μὲ νοιώσει, ἀφοῦ εἶχα ἀπέναντί μου ἕναν ἄνθρωπο μὲ ἀνώτερη μόρφωσι κι' εὐρείας ἀντιλήψεις. Τον ἀγαποῦσα ἄλλωστε τόσο καὶ τοῦ τὸ εἶχα ἀποδείξει τόσες φορές..

Δυστυχῶς! Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐπέπρωτο νὰ δῶ τὰ ὡραῖα μου ὄνειρα νὰ διαλύωνται κατὰ τὸν κοινότερο τρόπο. Μόλις ἔμαθε τὸ μυστικὸ ποὺ μ' ἐβασάνιζε τόσο, ἔγινε ξαφνικὰ ἄλλος ἄνθρωπος. Μοῦ ἐδήλωσε ὅτι ἀνακαλεῖ κάθε ὑπόσχεσι ποὺ μοῦ εἶχε δώσει κι ὅτι ἔπρεπε ἢ νὰ διακόψωμε τὶς σχέσεις μας ἢ νὰ συνεχίσωμε, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἔχω καμμιὰ ἀπαίτησι ἐκ μέρους του. Εἶνε τώρα ἕνας μῆνας ποὺ δὲν τὸν εἶδα καθόλου, μὰ ποὺ ὑποφέρω τρομερά, γιατὶ τὸν ἀγαπῶ. Νὰ ἐπιδιώξω νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ δεχθῶ τοὺς δικούς του ὅρους;»

Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάμης εἶνε νὰ συνεχίσης μιὰ ζωὴ σοβαρή, γιὰ νὰ μὴν γνωρίσης καμμιὰ μέρα, ἄλλη, χειρότερη ἀπογοήτευσι. Ἀργότερα, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, θὰ δῆς ἂν πρέπει νὰ τὰ λὲς ὅλα ἢ νὰ κρατήσης τὸ μυστικὸ γιὰ σένα. Μὴ λησμονεῖς ὅτι ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός, δὲν γνωρίζει πολλὲς φορές, οὔτε μόρφωσι, οὔτε ἀγάπη. Κ' ἀκόμη μὴ λησμονῆς ὅτι ὀφείλεις νὰ σταθῆς στὴ ζωή σου μιὰ τελεία καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος.

Μιὰ πολὺ ἀπογοητευμένη

Κηφισσιὰ 1175

Ἂν σὲ ἔβλεπα πραγματικὰ ἀδιάφορη γι' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, θὰ σοῦ ἔλεγα: Χώρισε! Μὰ ἐσὺ ὅσο κι' ἂν τὸν βρίσκεις κατώτερο τύπο, ὅσο κι' ἂν δὲν μπορέσατε νὰ συνεννοηθῆτε ποτὲ ψυχικῶς, ὅσο κι' ἂν δὲν βρίσκης διόλου εὐχάριστη τὴ ζωὴ μαζί του, δὲν ἀδιαφορεῖς ὡστόσο. Ἀπὸ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ μοῦ ἀναφέρεις, βλέπω πὼς ἀπασχολεῖ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο μέρος ἀπ' τὶς σκέψεις σου κι' ἐπομένως ἀπ' τὴ ζωή σου. Αὐτὸ ὅταν τὸ συνδυάσω μὲ τὴν—ἔστω καὶ μερικὴ—εὐτυχία ποὺ νοιώθεις ὡρισμένες στιγμὲς κοντά του, βγάζω τὸ συμπέρασμα, πὼς ὁ σεξουαλικὸς δεσμός σας εἶνε ἀρκετὰ ἔντονος ἀκόμη. Αὐτὸς ἄλλωστε εἶνε καὶ κεῖνος ποὺ σὲ κάνει νὰ ζηλεύης, ν' ἀνησυχῆς, νὰ πληγώνεσαι. Ὅσο ὅμως κι' ἂν ὁ δεσμὸς αὐτὸς δὲν ἀρκεῖ γιὰ τὴν εὐτυχία ἑνὸς ζευγαριοῦ, ἄλλο τόσο δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔθραυστος. Χρειάζεται θέλησις καὶ δύναμις γιὰ νὰ τὸν σπάση κανείς. Θὰ μπορέσουν νὰ στὸ δώσουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἄλλες χορδές, ποὺ λὲς πὼς μένουν ἀνικανοποίητες;

Τὸ ζήτημα ποὺ σὲ ἀπασχολεῖ, νὰ ἐξακριβώσης γιατὶ σ' ἐπαντρεύτηκε κι' ἂν ἀκόμη σκέπτεσαι τὴν φίλη του, τὸ βρίσκω ἐπουσιῶδες, ἔπειτα ἀπὸ τέσσερα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς.

«Ν. Μπαλαλάϊκα, Γιάννενα»

Τὸ ἕνα πρόσωπο δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ ἄλλο. Ἐδιάβασα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἀναφέρεις καὶ πρόκειται περὶ ἐντελῶς ἄλλης περιπτώσεως. Ἄκουσε ὅμως, ἀγαπητή μου. Δὲν νομίζω πὼς κάνεις καλὰ νὰ ἔχης πάρει τόσο στὰ σοβαρὰ κάτι, ποὺ ἦταν μιὰ σκιὰ μόνον ἀγάπης, ἴσως οὔτε καὶ σκιά, μιὰ ποὺ ἐσὺ μὲ τὰ δεκαοκτώ σου χρόνια, θέλησες νὰ τοῦ δώσης τὴ μορφὴ τῆς ἀγάπης. Σοῦ τὰ γράφω αὐτά, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ τρέχης πίσω, ἴσως, ἀπὸ μιὰ χίμαιρα καὶ νὰ βρεθῆς μιὰ μέρα ἀπογοητευμένη.

Ι. Π. Πονεμένον

Ἐνταῦθα

Δὲν μοῦ λὲς τί ἀκριβῶς θέλεις ἀπὸ μένα. Μὰ ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα θὰ ἐπιθυμοῦσες νὰ σοῦ βρῶ τὸν μαγικὸ ἐκεῖνο τρόπον ποὺ θὰ σοῦ ἔδινε τὴν δυνατότητα νὰ τῆς ἐμπνεύσης τὸν ἔρωτα. Δυστυχῶς, βρίσκομαι στὴν ἀδυναμία νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμη. Ὁ ἔρωτας γεννιέται, δὲν ἐπιβάλλεται. Ἀφοῦ στὴν κοπέλλα αὐτὴ ἐμπνέεις ἀδελφικὰ αἰσθήματα, τὸ ἐμπόριο τῶν μετάλλων ποὺ ἐξασκεῖς, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἐπικερδές, δὲν μπορεῖ νὰ μεταβάλη τὰ πράγματα. Πάντως τὰ προσόντα ποὺ διαθέτεις ἀσφαλῶς θὰ σοῦ χρησιμεύσουν μιὰ μέρα καὶ γι' αὐτὸ μὴν ἀπογοητεύεσαι.

Γαλάζιο κουνελάκι

Πῶς νὰ τῆς ἐκφράσης τὸν τρελλὸν ἔρωτά σου; Μὲ τὰ χείλη. Ἂν δὲν τὰ καταφέρνης, μεταχειρίσου τὸ χέρι, δηλαδὴ τὴν πέννα. Ἂν οὔτε κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταφέρης, τότε μὲ τὰ πόδια...

Ζ 14 Π.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ συμβουλευθῆς ἕναν γιατρό. Μὴ νομίσεις ὅτι ἀστειεύομαι. Μόνον ὁ γιατρὸς θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ φανῆ χρήσιμος στὴν προκειμένη περίπτωσι. Ἀφοῦ γίνει αὐτὸ καὶ θεωρήσης ὅτι πρέπει νὰ συμβουλευθῆς καὶ μένα, τότε ξαναγράψε μου.

Ἀπογοητευμένην

Ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ συμπαθὴς συνάδελφος κ. Λαδᾶς θὰ μποροῦσε νὰ σὲ συμβουλεύση σχετικῶς. Δὲν εἶνε τῆς δικῆς μου ἁρμοδιότητος ἡ περίπτωσίς σου.

Ε. Μ. Π.

Μοῦ φαίνεται τρομερὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ παρουσιάζη τόσο μεγάλη ἀδυναμία θελήσεως. Καὶ μοῦ φαίνεται τρομερό, ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, μὰ γιατὶ δὲν θέλει νὰ δῆ ὅτι αὐτή της ἡ ἀδυναμία ἀποβαίνει γι' αὐτὴν καταστρεπτική.

Ἔλα, ἀγαπητή μου! Σὰν κι' αὐτὸν ὑπάρχουν ἄπειροι... Δὲν ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο νὰ τρέχη κανεὶς πίσω ἀπὸ κάτι, ποὺ μπορεῖ καὶ στὰ στραβὰ νὰ τὸ βρῆ...

Κα ΡΕΑ Ρ.

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο - Παρατατικοῦ

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΕΜΒΟΛΙΟΝ

Πολλοὶ οὖν ἐμβολιάζονται μετὰ σπουδῆς ἁπάσης,
ἵνα γλυτώσουν ἑαυτοὺς ἀπ' τὰς ἀρρωστεικάσεις.
Ἐγὼ γὰρ εἶμαι ἄτρωτος ὑπὸ τῶν μικροβίων
καὶ δὲν ἐχρειάσθην πώποτε ἰατρικὰς ἐνέσεις,
καθ' ὅτι δὲν ἠρώστησον καθ' ὅλον μου τὸν βίον
ὑπὸ σφοδρᾶς ἀσθενειὸς μεταδοτικοέσσης.
Πλήν, οἴμοι κατατρύχομαι ὑπὸ ἐνδημικῆς
νόσου ἐρωτικῆς!
Δὲν δύναμαι, ὦ φίλτατοι, νὰ ἴδω, φεῦ!, γυνὴν
χωρὶς εὐθὺς νὰ ὑποστῶ συγκλόνισιν δεινήν.
Τὰ νεῦρα μου τεντώνονται κι' ἐξάπτεται τὸ αἷμα,
πυρέσσει ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὸ γλυκύ μου βλέμμα
πετᾷ ἐντόνους φλόγας
σὰν ἀντικρύσω ἐξαφνιστὶ τὰ κάλλη μιᾶς .. ἀλόγας.
Τῆς καρδιᾶς μου οἱ παλμοὶ αὐξάνονται μεγάλως
καὶ στὴν ψυχήν μου τῶν παθῶν ὁρμᾷ δεινὸς ὁ
ζάλες.
Ζαλίζομαι, φλογίζομαι, μεθύσκομαι, τρεκλίζω.
τρελλαίνομαι, θερμαίνομαι, μαίνομαι, τρεμουλίζω.
Τί γὰρ ποιοῦσιν οἱ γιατροί; Γιατί δὲν ἐρευνῶσιν
ἐρωτικὸν ἐμβόλιον συντόμως νὰ εὕρωσιν;
Ἰδίως νῦν, ποὺ ἔφθασαν αἱ πονηραὶ ἡμέραι
καὶ πᾶσαι οὖν αἱ γόησσαι καὶ αἱ τρελλοκαμπέραι
ἡμιγυμνίως στὰς ὁδοὺς σχεδὸν κυκλοφοροῦσιν
καὶ μὲ μανίκιον βραχὺ τὰς ρόμπας των φοροῦσιν,
ἀνάγκη οὖν παρίσταται ὅπως ἐμβολιασθῶ
ἵνα ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ τύφου προφυλαχθῶ.

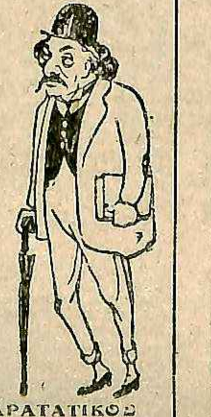

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ὑπεύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Κατοικία: Βαρβάκη 10)

Τύποις
«ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ» Α. Ε.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΜΙΧ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
(Κατοικία: Σεμέλης 23)

«ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ΕΚΔΟΣΙΣ 1942 — ΕΤΟΣ 10ον

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, 1933, τὸ "ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ,, διένειμεν εἰς τοὺς τυχηροὺς τῶν λαχνῶν του: 120 ΟΙΚΙΑΣ καὶ ΑΚΙΝΗΤΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ 50.000.000 ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ.

●

Κατὰ τὴν τελευταίαν κλήρωσιν (15 Ἰανουαρίου 1942) διενεμήθησαν εἰς τοὺς τυχηρούς κέρδη 10.900.000 ΔΡΑΧΜΩΝ.

●

Τὰ κέρδη τῆς νέας κληρώσεως (15ης Ἰουλίου 1942) θ' ἀνέλθουν εἰς 15.060.000 δραχμῶν καὶ θὰ κατανεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

1ος	Λαχνὸς . . . . Δραχμαὶ	5.000.000
2ος	» . . . . »	3.000.000
3ος	» . . . . »	2.000.000
4ος	» . . . . »	1.000.000
5ος	» . . . . »	500.000
6ος	» . . . . »	500.000
7ος	» . . . . »	300.000
8ος	» . . . . »	300.000
9ος	» . . . . »	250.000
10ος	» . . . . »	250.000
14	Λαχνοὶ Χ 50.000 . . . . . . »	700.000
126	» Χ 10.000 . . . . . . »	1.260.000

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΟ «ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ»

ἀπὸ τοὺς λαχειοπώλας, πρακτορεῖα ἐφημερίδων καὶ λαχείων

Τιμὴ γραμματίου: Δραχμαὶ 200

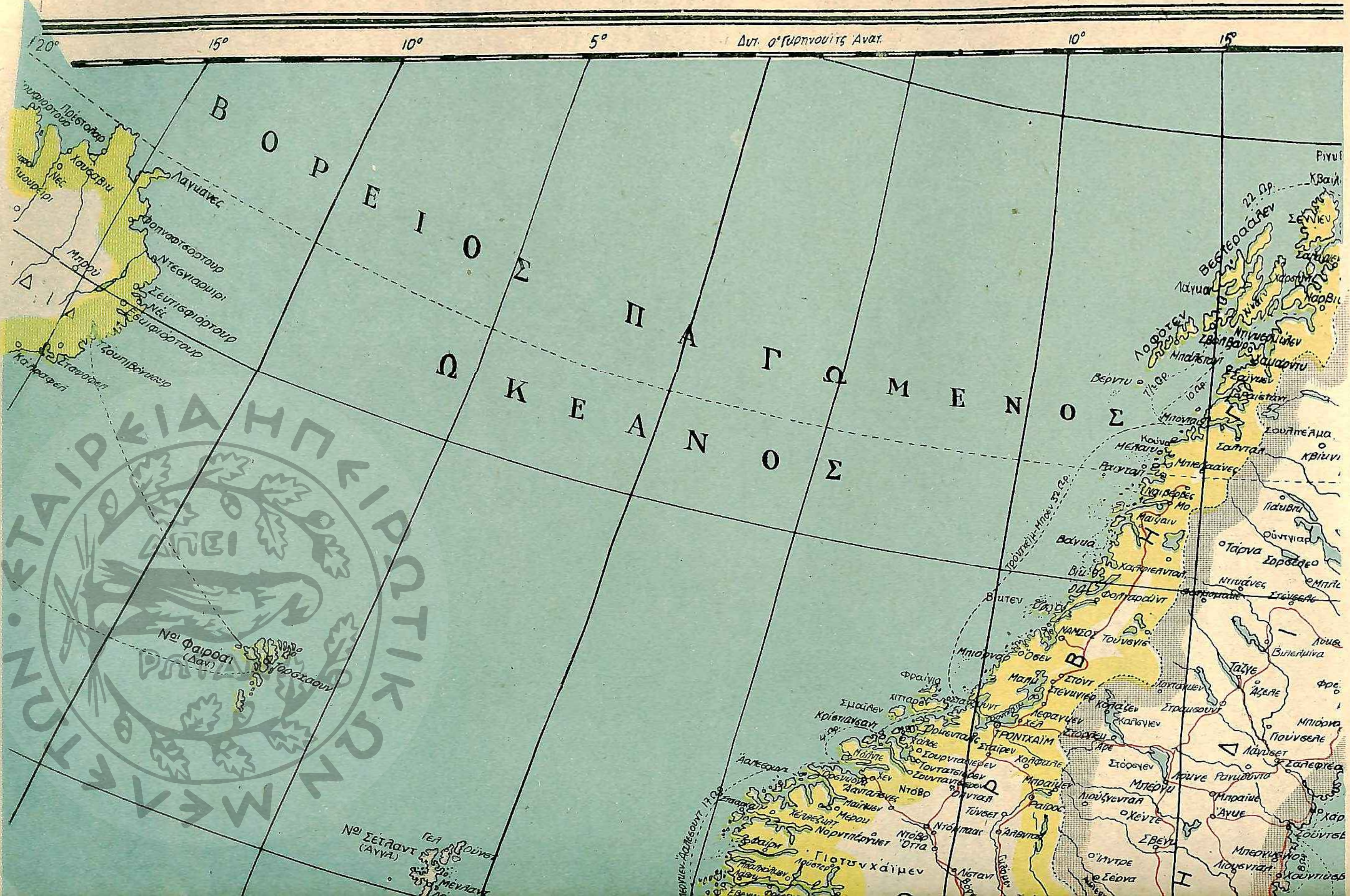

ΛΟΡΙΣ (Β) Προς επισυλλήψιν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΔΡ. 20 ΘΗΣΑΥΡΟΣ № 204